

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети състав)

7 октомври 1999 година *

„Член 86 от Договора за ЕО (понастоящем член 82 ЕО) – Господстващо положение и съвместно господстващо положение – Злоупотреба. – Глоба”

По дело T-228/97

Irish Sugar plc, дружество, учредено съгласно ирландското право, със седалище в Carlow, Ирландия, за което се явява адв. Alexander Böhlke, от адвокатските колегии на Брюксел и Франкфурт на Майн, и от г-н Scott Crosby, solicitor, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Victor Elvinger, 31 Rue d' Eich,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Klaus Wiedner, член на нейната правна служба, в качеството на представител, подпомаган от г-н Conor Quigley, barrister, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от Правната служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник

с предмет иск за отмяна на Решение № 97/624/ЕО на Комисията от 14 май 1997 г. относно процедура съгласно член 86 от Договора за ЕО (IV/34.621, 35.059/F-3 - Irish Sugar plc) (ОВ 1997 г. L 258, стр. 1), с евентуален иск за отмяна на трета и четвърта алинеи от член 3 от диспозитива на това решение, тъй като те съдържат указания, които надвишават обсега на злоупотребите, установени в точки 5 и 6 от член 1, и за намаляване на глобата, наложена на ищеца съгласно член 2 от диспозитива,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети състав),

в състав: г-н M. Jaeger, председател, г-н K. Lenaerts и г-н J. Azizi, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 януари 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на иска

1. С настоящият иск се оспорва Решение № 97/624/ЕО на Комисията от 14 май 1997 г., свързано с процедурата по член 86 от Договора за ЕО (IV/34.621, 35.059/F-3 - Irish

* Език на производството: английски

Sugar plc) (OJ 1997 L 258, стр. 1; „оспорваното решение”), в което на ищецът, единствен производител на захарно цвекло в Ирландия и основен доставчик на захар в тази държава-членка, е наложена глоба за нарушаване на член 86 от Договора за ЕО (понастоящем член 82 ЕО). Продуктът, който е предмет на разглеждане в оспорваното решение, е бяла гранулирана захар, на пазара на захар на едро и на пазара на захар на дребно.

2. На 25 и 26 септември 1990 г. Комисията е направила проверка в централния офис на ищеца в Дъблин. На 7 и 8 февруари 1991 г. Тя е проверила офисите в Дъблин на Sugar Distributors Ltd (по-нататък SDL), дистрибутор на захар, който се снабдява от ищеца. На 13 февруари 1991 г. тя е проверила офисите в Белфаст на William McKinney Ltd (по-нататък „McKinney”), дъщерно дружество на ищеца, отговарящ за разпространението на захарта, доставена от ищеца в Северна Ирландия.

3. В първата административна процедура относно наличие на споразумение за поделяне на пазара между ищеца и неговите двама конкуренти в Обединеното кралство (Дело IV/33.705), на 4 май 1992 г. Комисията е изпратила на ищеца възражения по смисъла на член 2, параграф 1 от Регламент № 99/63/ЕИО на Комисията от 25 юли 1963 г. относно заседанията, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 17 на Съвета (ОВ, 1963 г., 127, стр. 2268, наричан по-нататък „Регламент № 99/63”). Ищецът е отговорил на 11 септември 1992 г. Тази първа процедура също е довела, на 6 октомври 1992 г. до заседанието, предвидено в член 19 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г.: Първи Регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., 13, стр. 204, наричан по-нататък „Регламент № 17”). На 2 август 1995 г. ищецът е уведомен, че процедурата е прекратена.

4. На 22 април 1993 г. Комисията е дала ход на втора административна процедура (IV/34.621) относно нарушения на член 85 от Договора за ЕО (понастоящем член 82 ЕО) и на член 8 от Договора, посредством нови възражения на ищеца и на редица други страни. Ищецът е отговорил на 1 септември 1993 г. и е взел участие в съдебното заседание на 21 и 22 септември 1993 г. На 28 юни 1995 г. Комисията е уведомила ищеца, че възраженията, свързани с член 85 от Договора, са отпаднали. На 19 юли 1995 г. Комисията е приела решение съгласно член 11 от Регламент № 17, което изисква от ищеца да представи определена информация.

5. На 16 януари 1995 г. Комисията е проверила офисите Greencore plc (по-нататък „Greencore”) в Дъблин, холдингово дружество, което е собственик на капитала на ищеца от април 1991 г. На същата дата, той е проверил и офисите на ищеца в Carlow, Ирландия.

6. На 25 март 1996 г. Комисията е изпратила на ищеца преработено изложение на възраженията, заменящи предходните изцяло, с което започва трета административна процедура (IV/34.621, 35.059). Ищецът е изпратил своя отговор на 12 юли 1996 г.

7. На 14 май 1997 г. Комисията е приела оспорваното решение, в което тя е установила наличието на нарушения на член 86 от Договора от 1985 г. до 1995 г., състоящи се по-специално в седем отделни случая на злоупотреба от страна на ищеца (и/или SDL за периода до м. февруари 1990 г.) на пазара на захар, предназначена за търговия на дребно и за промишлени цели в Ирландия. Оспорваното решение е наложило глоба в размер на 8 000 000 ECU на ищеца за тези злоупотреби.

Производство

8. Оспорваното решение е съобщено на ищеца на 23 май 1997 г.

9. С иск, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 4 август 1997 г., ищецът е завел настоящото дело.

10. При изслушване на доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (трети състав) е взел решение да даде ход на устните състезания и е предприел мерки за организиране на процедура, при която той е изискал от страните да отговорят на определени писмени въпроси. Страните са изпълнили тези изисквания.

11. Страните са представили устни аргументи и са отговорили на въпросите, които са им зададени от Съда на заседанието на 14 януари 1999 г.

Искания на страните

12. Ищецът твърди, че Съдът следва да:

- отмени оспорваното решение;
- като алтернатива, да намали глобата, наложена съгласно член 2 и да отмени трета и четвърта алинеи от член 3, тъй като те излизат извън рамките на злоупотребите, установени в член 1, точки 5 и 6;
- осъди Комисията да плати разноските.

13. Комисията твърди, че Съдът следва да:

- отхвърли иска;
- осъди ищеца да заплати разноските по делото.

По основните искания

14. В подкрепа на основния си иск за отмяна на оспорваното решение, ищецът повдига четири правни основания. В първото си правно основание, изведено от нарушение на член 86 (понастоящем член 82 ЕО) и на член 190 от Договора за ЕО (понастоящем член 253 ЕО), на принципа за правна сигурност и на член 4 от Регламент № 99/63, ищецът твърди, че той няма господстващо положение заедно с SDL. Във второто си правно основание, изведено от нарушение на член 86 от Договора, той твърди, че той не заема господстващо положение на пазара на захар на едро. В третото и четвъртото си правно основание, изведени от нарушение на член 86 от Договора и които ще бъдат разгледани заедно, той претендира, че той не е злоупотребил със своето господстващо положение на пазара на захар за промишлеността, нито на пазара на захар на дребно.

1. По съществуването на съвместно господстващо положение на ищеца и SDL

15. В първото си правно основание, ищецът твърди, на първо място, че диспозитива на решението е непълен и противоречив; второ, че констатацията за наличието на два различни пазара в оспорваното решение изменя същинската природа на нарушенията, които се приписват на ищеца; и трето, че оспорваното решение не е установило наличието на съвместно господстващо положение.

По аргумента, че диспозитивът на оспорваното решение е непълен и противоречив

16. Ищецът претендира, че диспозитива на оспорваното решение не съдържа официално установяване на наличието на господстващо положение и на съвместно господстващо положение. И докато от една страна ищецът признава, че този въпрос е разгледан в други части от оспорваното решение, то въпреки това твърди, че за да е законосъобразна, тази констатация не може просто да бъде извлечена от преценките на законосъобразността в оспорваното решение. Преценката на законосъобразността не е окончателна по отношение на адресата на такова решение, тъй като нейната функция е да изтъкне мотивите, на които се основава решението и по този начин да обясни констатациите, направени в диспозитива. Нарушение може да бъде санкционирано, само в степента, в която то е надлежно установено, че съществува, тъй като противното би представлявало нарушение на принципа за правна сигурност, който е основен принцип на правния ред в Общността.

17. Трябва да се припомни, че диспозитива на един акт трябва да се разглежда в контекста на неговите мотиви, на акта като цяло (вж., по-специално Решения на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г., по дело *Baustahlgewebe/Комисия*, T-145/8989, *Recueil* стр. II-987, точка 146 и от 22 октомври 1997 г., по съединени дела *SCK и FNK/Комисия*, T-213/95 и T-18/96, *Recueil* стр. II-1739, точка 104). По настоящото дело, ищецът не отрича, че основанията на оспорваното решение включват констатиране на господстващо положение от негова страна, както и на съвместно господстващо положение заедно с *SDL*. Точки 99 - 113 от оспорваното решение формират заключението, в точка 113, с формулировка, която е доста недвусмислена в тази връзка:

„Следователно, се стига до извода, че през разглеждания период, (ищецът) е имал самостоятелно, или поне преди м. февруари 1990 г., съвместно господстващо положение на пазара на бяла захар на едро и дребно в Ирландия”.

18. В член 1 от диспозитива от оспорваното решение, Комисията е установила, че ищецът е нарушил член 86 от Договора „като част от постоянна и обширна политика на защита на своето положение на пазара на захар в Ирландия”. Както Комисията правилно е отбелязала, за да наруши член 86 едно предприятие, то трябва да заема господстващо положение. Формалната констатация, която изисква ищецът, следователно се подразбира, но е ясна в диспозитива на оспорваното решение, тъй като е установено, че член 86 е нарушен.

19. Аргументът на ищеца, основан на липса на формална констатация за наличие на господстващо положение и на съвместно господстващо положение, следователно не отговаря на действителността и трябва да бъде отхвърлен (Решение на Първоинстанционния съд от 1 април 1993 г., по дело *BPB Industries и British Gypsum/Комисия*, T-65/89, *Recueil* стр. II-389, точка 98).

20. На второ място, ищецът твърди, че диспозитива противоречи на мотивите на оспорваното решение, свързани с определянето на съответния пазар. Комисията се е позовала в диспозитива на оспорваното решение на „пазара на захар в Ирландия”, докато в мотивите тя е приела, че пазарът на захар на дребно и едро представляват два отделни пазара (точки 90, 99 и 118 от съображенията). Определянето на съответен пазар в диспозитива на оспорваното решение на практика съответства на определеното, което Комисията е възприела в последните две изложения на

възражения, изпратени на ищеца (процедури IV/34.621 и IV/34.621, 35.059). Следователно, всяко установяване в диспозитива на оспорваното решение на наличието на господстващо положение и на съвместно господстващо положение, се отнася за един пазар, пазара на захар в Ирландия, който не е определен в мотивите на оспорваното решение.

21. Твърдяното противоречие не е доказано. Тъй като диспозитива на оспорваното решение трябва да се разглежда в контекста на неговите мотиви, в съответствие с изискванията на съдебната практика, цитирана в точка 17 по-горе, използването на израза „пазара на захар в Ирландия” в член 1 от диспозитива не може да заблуди ищеца или Съда за същността на възраженията, повдигнати срещу ищеца.

22. Формулировката, използвана в точки 90 и 98 от оспорваното решение, показва, че след обясненията, дадени от ищеца в отговор на изложението на възражения, Комисията е решила, че по това дело има два отделни пазара. В точка 90 тя изтъква: „Комисията приема, от друга страна, както се твърди от ищеца (бележка 71, която гласи: В своя отговор на изложението на възраженията от 12 юли 1996 г. в т. 3.2.1 - 3.2.7), че пазара на бяла гранулирана захар е допълнително подразделен на два пазара, пазар на захар на едро и пазар на захар на дребно. Двата пазара имат припокриващи се характеристики... От друга страна, тъй като има степен на заместване от страна на доставчиците, то от гледна точка на употребата на продуктите, продаваните количества и вида потребители, пазарите са различни.” В точка 98, Комисията изтъква: „Въз основа на горните характеристики, Комисията стига до извода, че съответните пазари са пазарът на дребно и едро на рафинирана захар в Ирландия. Освен това се прави и изводът, че това е съществена част от общия пазар по смисъла на член 86 въз основа на количества продукция и потребление на захар.”

23. Освен това, разглеждането на член 1 от диспозитива на оспорваното решение като цяло, ясно показва, че тази разпоредба, както и мотивите на решението, разграничават пазара на захар на дребно и пазара на захар на едро в Ирландия. Аргументът на ищеца, в който се твърди противоречие между мотивите и диспозитива на оспорваното решение, следователно не отговаря на действителните факти и също трябва да бъде отхвърлен.

24. Трето, ищецът оспорва тълкуването на член 1 от оспорваното решение, изложено от Комисията за пръв път в нейната защита, което е в смисъл, че тя официално е установила, че ищецът заема сам господстващо положение през въпросния период и, като алтернатива, че ищецът и SDL заемат съвместно господстващо положение преди м. февруари 1990 г. Ищецът твърди, че нито възражението (точки 111, 112, 113, 117, 135 и 167 от съображенията), нито диспозитива на оспорваното решение потвърждават закъснелите твърдения на Комисията. Във всеки случай ищецът счита, че ако този прочит на оспорваното решение се потвърди, то оспорваното решение ще накърни неговото право на защита, тъй като то се отклонява от позицията, възприета в оспорваното решение (параграфи 106, 108 и 150). Освен това, фактите, възприети в оспорваното решение като доказателство за съвместно господстващо положение между 1985 г. и м. февруари 1990 г., могат да се припишат на Sugar Distribution (Holding) Ltd (по-нататък „SDH”) и на SDL.

25. Ясно е, че ищецът има право да оспорва тълкуването на оспорваното решение, защитавано в тази точка от Комисията по това дело. Дори ако тълкуването на Комисията може да се окаже, че съответства на оценката на законосъобразността на основанията на оспорваното решение и в изложението на възраженията, че е налице и

господстващо положение и злоупотреба с това господстващо положение, това не може да се съгласува с други откъси от оспорваното решение и изложението на възраженията, цитирани от ищеца. Разликата между установяването на господстващо положение, заемано от ищеца, и установяване на злоупотреби, извършени във връзка с това, на които Комисията се опитва да се позове в това дело, за да оправдае това изменение на условията, не е уместна. Редица откъси от правни оценки в оспорваното решение, свързани със злоупотреби, се позовават изрично на злоупотреба от ищеца и SDL с тяхното „съвместно господстващо положение”.

26. От точки 99 - 113 от мотивите е видно, например, под заглавие „Б. Господстващо положение”, че Комисията е преценила, че през разглеждания период, а именно между 1985 и 1995 г., ищецът е заемал индивидуално господстващо положение, но, и че Комисията е взела предвид аргумента на ищеца, че той не е упражнявал контрол над SDL преди закупуването на всички акции на неговото дружество майка, SDH, през м. февруари 1990 г. Този анализ не се различава от анализа, който Комисията е представила в параграфи 95 - 106 от изложението на възраженията, които разглеждат наличието на господстващо положение. Точки 114 и 116 от оспорваното решение, озаглавени „В. Злоупотреба с господстващо положение”, са в същия смисъл. Параграф 110 от изложението на възраженията също потвърждава тази позиция от страна на Комисията.

27 От друга страна, няколко части от оспорваното решение, разглеждащи случаи на злоупотреба, както и формулировката на диспозитива показват, че преди 1990 г. ищецът и SDL са злоупотребили със съвместно господстващо положение и с индивидуално, и с колективно поведение. По този начин, в точка 117 се изтъква: „Действията, предприети от ищеца преди 1990 г. по отношение на транспортното ограничение, и от двете дружества по отношение на гранични отстъпки, отстъпки за износ и отстъпки за лоялност, и действията на SDL по отношение на размяна на продукти и избирателно ценообразуване, са предприети от позицията на съвместно господство”. Последното изречение на точка 135 изтъква: „Следователно, прави се извода, че ищецът и SDL са злоупотребили със съвместно господстващо положение, като са се включили в тези практики”. Точка 167 гласи по сходен начин: „Останалото поведение на ищеца и/или SDL, представляващо злоупотреба ... не е определено във времето с оглед налагането на глоба. Ищецът се е опитал, чрез това поведение, да поддържа или укрепи своето господстващо положение и, в периода предхождащ м. февруари 1990 г., ищецът и SDL са се опитали, чрез своето поведение да поддържат съвместно господстващо положение ... Следователно, Комисията счита, че ищецът умишлено или най-малко небрежно е злоупотребил със своето господстващо положение, както, и че преди м. февруари 1990 г. ищецът и SDL умишлено или най-малко небрежно са злоупотребили с тяхното съвместно господстващо положение. В резултат на това, Комисията възнамерява да наложи глоба на дружеството Irish Sugar за неговите нарушения и, ако е необходимо, в качеството правопреемник, за нарушенията на SDL ...”. Член 1 от оспорваното решение гласи: „... В този смисъл, ищецът (и/или Sugar Distributors Limited в периода преди м. февруари 1990 г.) се е включил в следното поведение, представляващо злоупотреба, на пазара на рафинирана захар на едро и дребно в Ирландия ...”. Тези цитати показват, че тълкуването на оспорвания акт, което също се оспорва от ищеца, е достатъчно мотивирано. Същото се отнася за параграф 150 от Възраженията, упоменат от ищеца, който гласи, като точка 167 от оспорваното решение: „ищецът се е опитал като резултат от това поведение, да поддържа или укрепи своето господстващо положение, а в периода преди м. февруари 1990 г. ищецът и SDL са се опитали в резултат на своето поведение, да поддържат съвместно господстващо положение ... Следователно Комисията счита, че ищецът умишлено или

най-малко небрежно е злоупотребил със своето господстващо положение, и че преди м. февруари 1990 г. ищецът и SDL умишлено или най-малко небрежно са злоупотребили със своето съвместно господстващо положение. В резултат на това Комисията възнамерява да наложи глоба на ищеца за нарушенията от негова страна и за нарушенията на SDL от периода преди м. февруари 1990 г., като правопреемник на това дружество ...”.

28.Разнообразните термини, използвани в оспорваното решение, за да опишат положението на ищеца на пазара преди м. февруари 1990 г., са резултат от специалния характер на неговите връзки с SDL преди тази дата. Комисията твърди, че е установила наличието на нарушения на член 86 от Договора в периода от 1985 г. до м. февруари 1990 г., извършени от ищеца, от SDL, или и от двете дружества заедно. Като приема аргумента на ищеца, че той не е контролирал управлението на SDL, въпреки че е притежавал 51 % от капитала на SDH, Комисията е решила, че дори да не е възможно да разглежда ищеца и SDL като отделно икономическо образование, те заедно са заемали господстващо положение на въпросния пазар. Параграф 110 от изложението на възраженията потвърждава, че това е становището на Комисията: „За да защити своя пазар, ищецът е прибягнал до различни форми на злоупотреба, които са използвани алтернативно или комбинирани една с друга, според необходимостта, която е възниквала в периода от 1985 г. Някои от съответните случаи са извършени от самия ищец; други, на пазара на захар на дребно, от SDL, търговския клон на ищеца”.

29.Характеристиките на отношенията между ищеца и SDL преди м. февруари 1990 г. обаче не дават възможност на Комисията да твърди, че тя е установила същите факти, че преди м. февруари 1990 г., ищецът е имал самостоятелно господстващо положение и съвместно господстващо положение заедно с SDL. По подобен начин, ако той допусне да остане съмнение относно характера на въпросното господстващо положение, това ще окаже влияние на специалния характер на жалбите, които засягат ищеца и ще му попречат ефективно да изготви своята защита, с което ще се наруши правото на защита, гарантирано от член 4 от Регламент № 99/63. Следователно Съдът споделя становището на ищеца, в съответствие с Възраженията, оспорваното решение установява наличието на съвместно господстващо положение на ищеца и SDL от 1985 г. до м. февруари 1990 г. и самостоятелно господстващо положение на ищеца от м. февруари 1990 г. до 1995 г.

30.Твърденията на Комисията по тези процедури относно характера на господстващото положение между 1985 г. и м. февруари 1990 г., чието наличие е установено в оспорваното решение, дори да са неточни, не водят до нарушение нито на правото на защита на ищеца, нито на задължението за мотивиране, тъй като те се отнасят за тълкуване на оспорваното решение, което подлежи на крайна оценка от страна на Съда, както разяснява предходния параграф.

31.Първата част от първото правно основание, повдигнато от ищеца в подкрепа на основните му искания, следователно трябва да бъде отхвърлена.

Относно изменението на същинския характер на нарушенията, които се приписват на ищеца

32. Ищецът твърди, че разграничението, направено в оспорваното решение, между пазара на захар на дребно и пазара на захар на едро, накърнява неговото право на защита и по този начин нарушава член 4 от Регламент № 99/63. Това разграничение, което изменя същинския характер на нарушенията, в които той е обвинен във

изложението на възраженията, е трябвало да му бъде съобщено преди приемането на оспорваното решение.

33. Въпреки това, ищецът не е успял да покаже как неговото право на защита е било засегнато поради факта, че един от аргументите, който той е представил при административната процедура, е бил разгледан (вж. точка 23 по-горе). Не е достатъчно да се твърди, че характерът на възраженията е бил променен в резултат на разграничението, направено между пазара на захар на едро и дребно, без да се представи никакво доказателство за това.

34. Вземането предвид на аргумент, представен от предприятие по време на административна процедура, без да му се даде възможност да изрази становище в тази връзка, преди приемането на крайното решение, не може само по себе си да представлява нарушение на правото на защита, особено, ако вземането предвид на аргумента не изменя характера на жалбата срещу това предприятие. Ищецът е имал възможност да представи своята позиция по определението на пазара на продукта, използван от Комисията в изложението на възраженията, и следователно той е могъл да очаква, че неговите обяснения ще накарат Комисията да промени своето становище (Решение на Съда от 16 декември 1975 г., по съединени дела *Suiker Unie* и др./Комисия, 40/73 - 48/73, 50/73, 54/73 - 56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, *Recueil* стр. 1663, точки 437 и 438).

35. Освен това, съблюдаването на правото на защита изисква на заинтересованото предприятие да се даде възможност от етапа на административната процедура ефективно да изкаже своето становище за истинността и относимостта на фактите и обстоятелствата, които се твърдят, и за възраженията, направени от Комисията (Решение на Съда от 13 февруари 1979 г., по дело *Hoffmann-La Roche*/Комисия, 85/76, *Recueil* стр. 461, точка 11; Решения на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г., по съединени дела *Cimenteries CBR* и др./Комисия, T-10/92, T-11/92, T-12/92 и T-15/92, *Recueil* стр. II-2667, точка 39 и от 23 февруари 1994 г., по съединени дела *CB* и *Euroпуа*/Комисия, T-39/92 и T-40/92, *Recueil* стр. II-49, точка 48). Следователно изложението на възраженията трябва да предостави на предприятието цялата информация, която му е необходима, за да може то да се защити по подходящ начин преди Комисията да приеме окончателно решение (Решения на Съда от 15 юли 1970 г., по дело *Boehringer Mannheim*/Комисия, 45/69, *Recueil* стр. 769, точка 9, от 14 юли 1972 г., по дело *Geigy*/Комисия, 52/69, *Recueil* стр. 787, точка 11, от 14 февруари 1978 г., по дело *United Brands*/Комисия, 27/76, *Recueil* стр. 207, точки 274 и 277, по дело *Hoffmann-La Roche*/Комисия, посочено по-горе, точка 10, и от 31 март 1993 г. по съединени дела *Ahlström Osakeyhtiö* и др./Комисия, „*Woodpulp*” („Дървесен пулп”), C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85 - C-129/85, *Recueil* стр. I-1307, , точка 42). Изложението на възраженията трябва ясно да представят всички съществени факти, на които се позовава Комисията на този етап на процедурата. Това може да се направи в обобщен вид, като решението не е задължително да представлява точно копие на изложението на възраженията (Решение на Съда от 7 юни 1983 г., по съединени дела *Musique Diffusion française* и др./Комисия, 100/80, 101/80, 102/80 и 103/80, *Recueil* стр. 1825, точка 14).

36. Тъй като разграничението между пазара на захар на дребно и едро не е изменило оплакванията срещу ищеца и те са представени достатъчно ясно и точно във възраженията, за да може ищецът да се запознае с тях и да се защити по подходящ начин, или най-малко, ищецът по никакъв начин не е показал как оплакванията са били изменени, то не може да се установи нарушаване на неговото право на защита.

37. Втората част от първото правно основание, повдигнато от ищеца, в подкрепа на основните му искания, следователно трябва да се отхвърли

Относно констатирането на съвместно господстващо положение

38. Ищецът отрича, че той е заемал съвместно господстващо положение заедно с SDL между 1985 г. и м. февруари 1990 г.

39. В тази връзка, той представя факти за предходните му отношения с дружеството SDH, което по това време е държало всички акции на SDL. Той акцентира, че въпреки че той е притежавал 51% от акциите на SDH, преди да ги изкупи изцяло през м. февруари 1990 г., той не е контролирал управлението на това дружество. Практиката е наложила след 1982 г. отговорностите да се разпределят между него и неговите търговски клонове, като по този начин той е отговарял за техническите услуги и маркетинга, включително реклама за клиенти и отстъпки, а неговите търговски клонове са се занимавали с осъществяване и финансиране на продажби, търговски промоции, представяне и разпространение на продукти. Обратно на това, което Комисията твърди в оспорваното решение (точка 30 от съображенията), тези уговорки не са лишили SDL от правото да търгува с конкурентни продукти. В тази връзка ищецът се позовава на сделки, извършени от SDL до 1991 г., включително, посредством McKinney's, покупко-продажбата в Северна Ирландия на захар от британски доставчик. Освен това ищецът изтъква, че неговите отговорности съгласно тези уговорки са били предмет на споразумение за управление, съгласно което SDL е заплащал на ищеца такси за управление между 1982 и 1989 г., в размер, който се изменя всяка година и се изчислява от финансовия директор на SDL. Той добавя, че в действителност, ценообразуването на захарта е било основно задача на SDL. За да потвърди автономността на управлението на SDL, ищецът цитира и откъси от доклад, съставен от двама експерти, назначени от Върховния съд през 1992 г., както и от доклад, изготвен от „Arthur Andersen”.

40. Ищецът също така твърди, че тъй като неговите икономически връзки с SDH не са довели до обединяването на двете предприятия, те не могат да служат в подкрепа на констатация за съвместно господстващо положение на пазара на едро и дребно на захар в Ирландия. Той критикува Комисията за това, че е използвала в оспорваното решение (точка 112 от съображенията) изкуствен критерий, паралелните интереси на двете дружества по отношение на трети страни, за да може да констатира, че те заемат съвместно господстващо положение. Той твърди, също така, че позоваването на Решението на Първоинстанционния съд от 10 март 1992 г., по съединени дела SIV и др./Комисия, T-68/89, T-77/89 и T-78/89, Rescueil стр. II-1403, точка 358, не е логично.

41. Ищецът твърди, че неговите връзки с SDH са гарантирали независимостта на борда на директорите и управлението на последния. Критерият, използван в съдебната практика, за да установи наличието на съвместно господстващо положение, заемано от свързани предприятия, е възприемането на едно и също поведение на съответния пазар (Решение на Съда от 27 април 1994 г. по дело Almemo, C-393/92, Rescueil стр. I-1477, точка 42 и Решението на Първоинстанционния съд от 8 октомври 1996 г. по съединени дела Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, T-24/93, T-25/93, T-26/93 и T/28/93, Rescueil стр. II-1201, точки 62 - 68). Възприемането на едно и също поведение на пазара представлява нещо повече от паралелни интереси, което изглежда като правило за отношенията производител-търговец, и още повече в ситуация на структурен излишък на доставки, както е в настоящия случай. Ищецът също посочва

във Възраженията, че Комисията не е разгледала въпроса дали връзката между двете предприятия ги е накарала да предприемат едно и също поведение на пазара, тъй като тя само е установила наличието на структурни връзки между ищеца и SDH/”SDL” (изложение на възраженията, параграфи 102, 103 и 104 и последващи).

42. По сходен начин, ищецът изтъква, че докато липсата на конкуренция във вертикалната търговска връзка между производител и търговец може да представлява негласна особеност на колективно господстващо положение, то това не е достатъчно, за да се установи наличието на такова господстващо положение. Ищецът поставя под въпрос относимостта на понятието за колективно господстващо положение във вертикалната търговска връзка. Освен това, всички дела за колективно господстващо положение, решени от съдебни органи на Общността до сега, се отнасят за хоризонтални търговски връзки. В своя отговор ищецът допълва, че вертикалната търговска връзка се характеризира с липсата на конкуренция.

43. Ищецът също така критикува твърдения колективен характер на повечето случаи на злоупотреба, извършени в контекста на съвместно господстващо положение, както се твърди. В тази връзка, той изтъква, че въпреки че Комисията е установила, че действията за замяна на продуктите са организирани изключително от SDL (точка 48 от оспорваното решение), и че ищецът е бил само уведомен за тях на 18 юли 1988 г. (точка 52 от съображенията от оспорваното решение), тя счита, че това представлява злоупотреба със съвместно господстващо положение. Ищецът обвинява Комисията, че „преработва” определени факти в оспорваното решение, като ги използва, за да установи наличието на съвместно господстващо положение (точка 112) и на злоупотреба със съвместно господстващо положение (точки 117, 127 и 128), в противоречие на принципа, установен в съдебната практика в тази връзка (Решение по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 67). Такова действие на „преработване” представлява нарушение на правото на защита на ищеца и следователно на член 4 от Регламент № 99/63, тъй като фактът, че ищецът е финансирал отстъпките, разрешени от SDL, а не ги е отпуснал, не е счетоно за злоупотреба във възраженията.

44. На първо място, очевидно е, въпреки че ищецът оспорва колективния характер на господстващото положение, което се твърди, че е заемал заедно с SDH/SDL на пазара на захар на дребно между 1985 г. и м. февруари 1990 г., че той по никакъв начин не отрича в своя иск, че е осъществил повече от 88 % от продажбите, регистрирани на този пазар за целия период, през който е извършено нарушението (точка 159 от оспорваното решение). По този начин, дори той формално да отрича, че е заемал индивидуално или съвместно господстващо положение на пазара на захар на едро (вж. проверката на второто правно основание от основните искания по-долу), той не е представил никакви специални аргументи, които могат да поставят под съмнение преценката, че той е заемал господстващо положение на пазара на захар на дребно.

45. Нещо повече, докато осъждат като „неправилен” критерия, използван от Комисията в точка 112 от оспорваното решение, за да установи наличието на съвместно господстващо положение, страните отговарят на редица условия, изисквани от съдебната практика, за да се установи наличието на съвместно господстващо положение. По този начин те потвърждават, че според съдебната практика, два независими икономически субекта могат да заемат съвместно господстващо положение на даден пазар (Решение по дело *SIV*, точка 358, цитирано в точка 112 от оспорваното решение). Те също така считат, че трябва да са налице тесни връзки между двата субекта и тези връзки да са от такъв характер, че да могат да доведат до възприемането

на едно и също поведение и политика на въпросния пазар. В тази връзка, и двете страни цитират решенията по делата *Almelo* и *Compagnie maritime belge transports*.

46. Техният анализ на състоянието на съдебната практика по този въпрос трябва да се приеме. Като се ръководи от своята практика до момента и от съдебната практика на Първоинстанционния съд (Решения на Съда по дело *Almelo*, посочено по-горе, точка 42; от 5 октомври 1995 г., по дело *Centro Servizi Spediporto*, C-96/94, *Recueil* стр. I-2883, точки 32 и 33; от 17 октомври 1995 г., по съединени дела *DIP* и други, C-140/94, C-141/94 и C-142/94, *Recueil* стр. I-3257, точка 26; от 17 юни 1997 г., по дело *Sodemare* и други, C-70/95, *Recueil* стр. I-3395, точки 45 и 46; Решения по дело *SIV* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 358; по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, точка 62), Съдът е потвърдил, че съвместно господстващо положение е съвкупност от предприятия, които могат заедно, по-специално поради фактори, които пораждат връзка между тях, да възприемат обща политика на пазара и да действат в значителна степен независимо от техните конкуренти, клиенти и крайни потребители (Решение на Съда от 31 март 1998 г. по съединени дела *Франция* и др./Комисия, C-68/94 и C-30/95, *Recueil* стр. I-1375, точка 221).

47. Следователно, необходимо е по това дело да се определи дали поради фактори, свързващи ищеца и *SDL* от 1985 г. до м. февруари 1990 г., те са имали възможност да възприемат единна пазарна политика.

48. Ищецът се позовава на характера на неговите отношения с *SDL* до 1990 г., за да оспори съществуването на съвместно господстващо положение. Той настоява, че двата субекта са независими, което прави фактически невъзможни връзки от типа, твърдяни от Комисията.

49. От една страна, аргументът на ищеца се основава на погрешно предположение, че икономическата независимост на два субекта им пречи да заемат съвместно господстващо положение. В действителност, съдебната практика, на която ищецът се позовава и посочва в точка 46 по-горе, показва, че сама по себе си независимостта на въпросните икономически субекти не е достатъчна, за да изключи възможността те да заемат съвместно господстващо положение.

50. От друга страна, факторите, които свързват ищеца с *SDL*, установени в оспорваното решение, показват, че между 1985 г. и м. февруари 1990 г. тези икономически субекти са имали възможност да възприемат единна пазарна политика.

51. В оспорваното решение (точка 112 от съображенията) Комисията идентифицира като свързващи фактори акциите на ищеца в *SDH*, неговите представители в борда на директорите на *SDH* и *SDL*, структурата за вземане на решения на дружествата е процеса на информационен обмен, който да подпомага тази структура, както и непосредствените икономически връзки, представляващи задължението на *SDL* да получава доставки изключително от ищеца, и финансирането от страна на ищеца на всички промоции и отстъпки за клиенти, предлагани от *SDL* на неговите клиенти. Подробности за това са посочени в точки 29, 30 и 111 от оспорваното решение.

52. Аргументите, с които ищецът се опитва да оспори същността на тези фактори, са недостатъчни и изцяло необосновани. Той, например, не отрича, че държи 51 % от акциите на дружеството *SDH*, което от своя страна е едноличен собственик на капитала на *SDL*; че половината от съвета на директорите на *SDH* са негови представители; че неговият изпълнителен директор и няколко от членовете на неговия съвет на

директорите са в съвета на директорите на SDL; че от м. юли 1982 г. до м. февруари 1990 г. той е отговарял, въз основа на разпределение на дейностите, направено съвместно през м. юли 1982 г., за техническите услуги и маркетинга, търговската стратегия, промоции и отстъпки за клиенти; че SDL е осъществявал разпространението на захар, произведена от ищеца, в Ирландия; че SDL се е задължила, при наличие на доставки, да купува необходимата му захар единствено от ищеца и да не се включва или интересува от закупуване, продажби, препродажба или представяне на продукти от същия или подобен вид, като тези предоставяни от ищеца; че ищецът и SDL са били длъжни да си предават взаимно определена информация, свързана с маркетинг, продажби, реклама, промоции за клиенти и финансови въпроси; и на последно място, че между представители на SDL и на ищеца се провеждат месечни срещи.

53. От друга страна, той твърди, че задължението на SDL за изключително снабдяване не му пречи да търгува с конкурентни продукти, по-специално в Северна Ирландия чрез посредничеството на McKinney; че таксите за управление, плащани от SDL на ищеца, са в резултат на изпълнението на договор, като сумите се променят всяка година и се изчисляват от финансовия директор на SDL (писмо от 23 октомври 1991 г., адресирано до акционерите на Greenscore); че тези такси за управление не представляват финансиране на търговската политика на SDL; че председателството на месечните заседания между двете предприятия се поема на ротационен принцип от представител на ищеца и от председател на SDL, а не само от изпълнителния директор на поделението за захар на ищеца; и на последно място, че ценообразуването на захарта е основно предмет на разглеждане от SDL.

54. Тези критики обаче не могат да окажат влияние на доказателствената сила на документите, използвани от Комисията в подкрепа на нейния анализ за връзките между ищеца и SDL. За да се илюстрира това, достатъчно е да се провери откъс от протокола от заседание на съвета на директорите на SDL от 1 юли 1982 г., който представлява приложение № 3 към изложението на възражения:

„ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ТЪРГОВИЯ/ПРОДАЖБА/РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА ИРЛАНДСКА ЗАХАР

Понастоящем захарни продукти се продават в три пазарни района:

Национален пазар,

пазар на Северна Ирландия

пазар на Обединено кралство

Цялата отговорност за ирландската захарна промишленост е възложена на С.С.Е.Т. (съкращение на името, с което ищецът е учреден от ирландското правителство през 1933 г. „Comhlucht Siúcra Éireann Teoranta”) и на политиката на съвета на директорите на С.С.Е.Т. по отношение на всички интереси на се изпълнява от организацията С.С.Е.Т. и поделенията Ж, както и от свързаните съвети на директори, на които са възложени някои от тези функции.

За да подобри организацията и да премахне областите, в които отговорностите са неясни, е необходимо да:

а) се изяснят задълженията и на персонала на отдела за захар на С.С.Е.Т. и функциите по продажба и разпространение на SDL, общите отговорности в области,

представляващи общ интерес, с ясно признаване на положението на дружество майка на С.С.Е.Т., като основно държавно дружество.

б) се изясни сътрудничеството и рамката за обмен на информация, при които двете дружества трябва да действат.

в) се изясни рамката за обмен на информация между горните функционални и производствени звена.

За да постигнат тези цели, се предлага SDL да отговаря за продажби, търговски промоции, маркетинг, и разпространение на всички захарни изделия на С.С.Е.Т. на националния пазар и на пазара на Северна Ирландия, като С.С.Е.Т. ще отговаря за маркетинга и техническите услуги на тези пазари. Подробно, задълженията на персонала на двете дружества ще се разпределят, както следва:

ОТГОВОРНОСТИ НА С.С.Е.Т.

А) Национален пазар и Северна Ирландия

1. Маркетингова стратегия.
2. Реклама (на дружеството и на марката) (предмет, както е представен като общи отговорности).
3. Опаковане и представяне.
4. Развитие на продукцията.
5. Нови продукти.
6. Качество.
7. Разглеждане на жалби на клиенти относно качество и опаковка, получават се директно и се консултират от SDL, J.C. Cole Limited и William Mc Kinney (1975) Limited .
8. Промоции за клиенти.
9. Техническа поддръжка (включително проучване и развитие)) и услуги.
10. Предоставяне на продукта. 11. Отстъпки, необходими за да се увеличат максимално нивата на цена и количество на националния пазар и на пазара в Северна Ирландия.

Б) Пазара на Обединеното кралство – Продажби, търговия и разпространение

ОТГОВОРНОСТИ НА SDL –

1. Осъществяване и финансиране на продажби, търговски промоции, маркетинг и разпространение на захарни изделия на С.С.Е.Т. на пазарите в северната и южната част на страната. Горните отговорности се разделят на определените райони между SDL, J.C. Cole Limited и William Mc Kinney (1975 г.) Limited.

2. SDL ще отговаря за вземането на решения за продажби, включително за цените на всичките три посочени по-горе дружества за продажба и разпространение. Тези решения се вземат в съответствие с политиката, определена от Главния директор на Дирекция „Захар”.
3. SDL, при наличие на предлагане, закупува необходимите количества единствено от C.S.E.T. и не се влияе или интересува от закупуване, продажба, препродажба или промоция на други продукти, които са сходни или от подобен вид като тези, предоставяни от C.S.E.T..
4. SDL и J.C. Cole Limited да разпространяват захар от завода, определен от C.S.E.T.. Разходите за разпространение да се поемат като част от разходите по продажба.
5. Фактурирането/администрирането на продажбите на захар в Обединеното кралство не са допълнителни административни разходи на C.S.E.T..

Съвместни отговорности – включващи области от общ интерес

- (1) Консултиране и преразглеждане на ценовата политика и на политиката, свързана с промоциите, което да осигури поддържането на пазара на най-добрите нива по отношение на цени и количества.
- (2) Обмен на информация, при необходимост относно всички аспекти на маркетинга на захарта, свързани с продажба, търговия реклама, промоции за клиенти, финанси.
- (3) Реклама на марката и реклами пред потребители в Северна Ирландия съвместно със съвета на директорите на William Mc Kinney (1975 г.) Limited.
- (4) Уведомяване за пазарно проучване и други изследвания, които са необходими за актуализиране на информацията за пазара.

За да гарантира, че информацията за всички аспекти на търговията със захар, както са посочени по-горе, ефективно се обменя между C.S.E.T. и SDL, както, и че областите за сътрудничество са обхванати по подходящ начин, предлага се провеждането на месечна среща за обсъждане на всички аспекти на търговията със захар, които са посочени по-горе, между Дирекция „Захар” на C.S.E.T. и SDL. На тези срещи следва да присъстват:

От страна на C.S.E.T.

Главен директор на Дирекция „Захар”,

Директор на Дирекция „Захар” - Директор „Пазарен район”,

Финансов контролър, представител на Дирекция „Захар”

От страна на SDL

Изпълнителен директор,

Търговски директор,

Финансов директор.

Заседанията да се председателстват от главния директор на Дирекция „Захар”.
При необходимост участват и други лица.”

55. Като има предвид съдържанието на този документ и въпросите, които се позовават на него в оспорваното решение, твърдението на ищеца, че SDL е търгувал с конкурентни продукти в Северна Ирландия чрез посредничеството на McKinney, по никакъв начин не оборва преценката на Комисията относно уговорката за изключително снабдяване на SDL с ищеца. Първо, това твърдение не е подкрепено от някакво конкретно доказателство. На следващо място, McKinney по принцип не правно задължен от предприятие на SDL към ищеца. Същото се отнася и за обясненията, които той е дал в своя отговор на писмен въпрос, зададен от Съда относно продажби на немска и френска захар чрез посредничеството на Trilby Trading Ltd, 51 % от чиито акции ищецът твърди, че е придобил през м. август 1987 г. Обратно на твърденията на ищеца, единствените примери, които той привежда, като се опитва да омаловажи значението на уговорката за изключително снабдяване, сключена през 1982 г., а именно продажбите на McKinney в Северна Ирландия и продажбите от Trilby Trading Ltd след м. август 1984 г., по-скоро демонстрират, че SDL е останал лоялен към своето задължение. Протоколите от заседанието на съвета на директорите на SDL от 1 юли 1982 г. също упоменава дружеството McKinney, когато става въпрос за нея. McKinney не е изрично посочено в клаузата за изключително снабдяване, съгласно проекта за тази клауза в този протокол. На последно място, примерът за McKinney се отнася за Северна Ирландия, която не е част от географския пазар, разглеждан по настоящото дело.

56. Представянето от страна на ищеца на финансовите характеристики на отстъпките, предоставяни от SDL на нейните клиенти е пълно с противоречия. Например, той признава в последния параграф на точка 28 от своя иск, че той е приел по своя сметка всички отстъпки, направени от SDL, както и разходите за реклама и представяне, като същевременно отрича в своя отговор, че той е финансирал отстъпките, предоставяни от SDL. При тези обстоятелства, Съдът може единствено да констатира, че Комисията правилно е оценила характера на финансовите услуги, организирани между ищеца и SDL. Съдържанието на писмото от председателя на Greenscore до акционерите от 23 октомври 1991 г. не може да послужи на ищеца в тази връзка, тъй като то не съдържа подробности за действителното разпределение на функциите между ищеца и SDL.

57. По сходен начин, изявлението, че „Месечните информационни срещи” между ищеца и SDL се председателстват на ротационен принцип от съответните техни представители, не само че не е подкрепено от документи с доказателствена сила, но е и неотнормимо. Маловажно е и посочването на това кой председателства месечните срещи по ред, като самото осъществяване на тези срещи е достатъчно, за да се установи, че те представляват свързващ фактор по смисъла на съдебната практика (вж. точка 46 по-горе). Съдът не може да не отбележи, освен това, че текстът на протокола от заседанието на съвета на директорите от 1 юли 1982 г. е абсолютно недвусмислен, тъй като той гласи: „Заседанията се председателстват от Главния директор на Дирекция „Захар”.

58. Критиките на ищеца относно политиката за определяне на цената, в смисъл че това е въпрос на компетентност на SDL, също не съответстват на протокола от заседанието на съвета на директорите на SDL от 1 юли 1982 г., който гласи: „SDL ще отговаря за

вземане на решения, свързани с продажбите, включително за цените в трите посочени по-горе дружества за продажби и разпространение. Тези решения се вземат в съответствие с политиката, определена от Главния директор на Дирекция „Захар“”.
Още веднъж, тези твърдения не са подкрепени от някакво конкретно доказателство. Писмото от председателя на Greenscore до акционерите от 23 октомври 1991 г. не упоменава разпределението на отговорностите по определяне на цените.

59. Следователно Съдът намира, че ищецът не е успял да докаже, че Комисията е допуснала грешка, като е преценила, че свързващите фактори, упоменати в оспорваното решение, показват, че между 1985 г. и м. февруари 1990 г. SDL и ищецът са могли да възприемат обща пазарна политика (вж. точка 46 по-горе).

60. Освен това, други субекти на пазара считат, че ищецът и SDL представляват един и същ икономически субект. Например, ASI International Foods (преди ASI International Trading Ltd), вносител на френска захар на ирландския пазар, е изпратила писмо на ищеца на 18 юли 1988 г., в което се оплаква от нейното поведение на пазара и от това на SDL. Авторът на това писмо, което е адресирано до изпълнителния директор на ищеца, изтъква: „Пиша, за да насоча вниманието Ви към случаите на нелоялна практика, които са пряко дело на Вашето предприятие и на контролираното от Вас SDL, във връзка с усилията ни да продаваме на дребно нашия продукт „Eurolux sugar” в опаковки по един килограм в Ирландия”.

61. Фактът, че ищецът и SDL са във вертикална търговска връзка, не оказва влияние на тази констатация.

62. Първо, документите на ищеца показват, че двете дружества действат на един и същ пазар от 1985 г. до 1990 г., така че между тях не е могла да съществува вертикална търговска връзка. В точка 27 от своя иск, например, ищецът възпроизвежда откъс от споразумение между акционерите на SDH от 1975 г., който гласи, че „SDL и Sugar Company ще продължат да търгуват като независими и конкурентни предприятия...”. Освен това, в своя отговор на писмен въпрос, зададен от Съда, ищецът потвърждава, че SDL разпространява всичко доставено му от ищеца на пазара на захар на дребно, още от 1988 г. Той също представя информация, която показва, че на пазара на захар на едро ищецът и SDL си делят пазара с трето предприятие - Harcourt Agency Ltd, до началото на 1980 г. От друга страна, въпреки че той твърди, че той вече не присъства на пазара на захар на едро от 1985 г. до 1989 г., той не представя доказателства в подкрепа на това твърдение. При тези обстоятелства, аргументът на ищеца, основаващ се на липса на конкуренция между него и SDL, може да бъде отхвърлен изцяло.

63. И в съдебната практика не се съдържа нещо, което да подкрепи заключението, че понятието за съвместно господстващо положение е неприложимо към две или повече предприятия във вертикална търговска връзка. Както Комисията изтъква, освен ако се предположи, че е налице празнина в прилагането на член 86 от Договора, не може да се допусне, че предприятия във вертикална връзка, без оглед на това дали са интегрирани до степен, при която представляват едно и също предприятие, могат да извършват злоупотреба със заемано от тях съвместно господстващо положение.

64. Освен това, тъй като всички фактически елементи, които са посочени в оспорваното решение, за да се демонстрира, че ищецът и SDL са заемали съвместно господстващо положение, са упоменати в изложението на възраженията, то ищецът не може сега да обвинява Комисията, че не е разгледала отношенията между двете предприятия в светлината на еднаквото поведение на пазара във възраженията. Както Комисията

подчертава при обсъждането на размера на глобата, ищецът е бил съвсем наясно с характера на неговите връзки с SDL и начините, по които тези връзки могат да бъдат използвани на пазара. Меморандум, озаглавен „Бележки от заседание за SDL, проведено на 21 ноември 1988 г. в Централния офис” (Приложение № 3 към изложението на възраженията), гласи в точка 6: „Притежаването на 51 % от SDL трябва да попречи на предприемането на каквото и да е действие срещу нас съгласно член 85. Ние трябваше да използваме нашето влиятелно присъствие в SDL, за да предотвратим извършването на нарушения на член 86”.

65. Ищецът не може да извлече аргументи и от твърдяната липса на някакъв колективен характер на злоупотребите с господстващо положение, които са установени в оспорваното решение.

66. Докато наличието на съвместно господстващо положение може да се извлече от положението, което двата въпросни икономически субекта заедно заемат на въпросния пазар, то злоупотребата не е задължително да бъде действие на всички тези предприятия. Тя трябва само да може да бъде установена като едно от проявленията на заемането на такова господстващо положение. Следователно, предприятия, които заемат съвместно господстващо положение, могат да са включени колективно или индивидуално в случай на злоупотреба. Достатъчно е такъв случай на злоупотреба да се свърже със съвместно господстващо положение, което предприятията имат на пазара. В този случай, Комисията твърди, че заемането на това съвместно господстващо положение представлява част от продължителна цялостна политика на поддържане и укрепване на това положение, както, и че поведението, възприето и от SDL, и от ищеца между 1985 г. и м. февруари 1990 г. представлява такава политика. Точка 117 от оспорваното решение гласи: „Действията, предприети от Irish Sugar преди 1990 г. във връзка с транспортното ограничение от страна на двете дружества по отношение на граничните отстъпки, отстъпките за износ и отстъпките за лоялност, а от страна SDL по отношение на замяната на продукти и изборителното определяне на цени, са предприети от позицията на съвместно господстващо положение”. Следователно, Комисията има право да заеме позицията, че индивидуалното поведение на едно от предприятията, което заедно с други заема съвместно господстващо положение, представлява злоупотреба с това господстващо положение.

67. Ищецът не може да се оплаква, и че е извършено „преработване” на определени факти в оспорваното решение по смисъла на съдебната практика във връзка с това понятие (вж. Решение по делото SIV, точка 360; делото *Compagnie Maritime Belge Transports*, точка 67). Комисията не е използвала едни и същи факти, за да установи и наличието на съвместно господстващо положение, и наличието на злоупотреба с него. По този начин, дори ако финансирането от страна на ищеца на отстъпките, предоставяни от SDL, е счтено от Комисията за един от свързващите фактори между двата субекта (вж. точка 51, по-горе), то само по себе си, по никакъв начин не е разглеждано като злоупотреба. Злоупотребата се състои в предоставянето на конкретни отстъпки при определени обстоятелства на въпросния пазар към този момент. Ищецът не може да твърди, че е установил нарушение на неговото право на защита и на член 4 от Регламент № 99/63.

68. Следователно, третата част от първото правно основание от основните искания, трябва да бъде отхвърлена, и в резултат на това да бъде отхвърлено първото правно основание като цяло.

2. *Относно съществуването на господстващо положение на ищеца на пазара на захар на едро*

69. Ищецът оспорва във второто правно основание, че тъй като оспорваното решение е установило, че той заема господстващо положение на пазара на захар на едро, то е опорочено поради допуснатата очевидна грешка и неправилна правна преценка.

70. От друга страна, ищецът никъде не отрича, че през разглеждания период (1985 г. до 1995 г.), той е разполагал с пазарен дял, представляващ 90 % от пазара на захар на едро в Ирландия (точка 108 от съображенията от оспорваното решение). Както Комисията акцентира в решението (точка 100 от съображенията), господстващото положение е свързано с положение на икономическа сила, с което едно предприятие се ползва и което му позволява да пречи на поддържането на ефективна конкуренция на съответния пазар, като му дава възможност да се държи в значителна степен независимо от своите конкуренти, клиенти и на последно място потребители (Решение по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 38). Съществуването на господстващо положение може да следва от няколко фактора, които, разгледани поотделно, не са задължително решаващи. Измежду тези фактори, обаче, изключително големият пазарен дял сам по себе си, освен при изключителни случаи, е доказателство за съществуването на господстващо положение (Решения на Съда по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 41; и от 3 юли 1991 г. по дело AKZO/Комисия, С-62/86, Recueil стр. I-3359, точка 60; Решения на Първоинстанционния съд от 12 декември 1991 г. по дело Hilti/Комисия, Т-30/89, Recueil стр. II-1439, точка 91; от 6 октомври 1994 г., по дело Tetra Pak/Комисия, Т-83/91, Recueil стр. II-755, точка 109, и по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, посочено по-горе, точка 76). По този начин съдебната практика показва, че пазарен дял, възлизащ на над 50 % сам по себе си представлява доказателство за наличието на господстващо положение на въпросния пазар (Решението по дело AKZO/Комисия, посочено по-горе, точка 60).

71. Следователно, по принцип, господстващото положение на ищеца на пазара на захар на едро в Ирландия от 1985 г. до 1995 г. може да се извлече само от констатацията, че през този период, той е извършил повече от 90 % от продажбите, регистрирани на този пазар.

72. Ищецът счита, обаче, че Комисията е сбъркала, като неправилно е отчела четири фактора, които според него, представляват изключителни обстоятелства по смисъла на съдебната практика, цитирана по-горе, които се отнасят, първо, до неговата липса на самостоятелност по отношение на конкурентите (твърди се недопускане до ирландския пазар и незачитане на потенциални конкуренти), второ – липса на независимост по отношение на клиенти (липса на независимост по отношение на най-големите клиенти и финансови загуби).

Твърдението за липса на независимост на ищеца по отношение на конкурентите му

73. Ищецът отрича, на първо място, че няма достъп до ирландския пазар за производители на захар, установени в други държави-членки (точка 107 от оспорваното решение). Той твърди, че транспортните разходи по никакъв начин не възпрепятстват вноса на захар на едро в Ирландия през разглеждания период, и изтъква, че правилното разбиране на общата организация на пазара на захар като цяло, и по-специално на цените на захарта, показва, че това твърдение е необосновано. Като припомня възраженията на тази единна организация, той твърди, че обособяването на региони за целите на определянето на цена, при която държавата интервенира, вече не се отразява

на транспортните разходи, както това е било в миналото, и че печалбата от износ в Ирландия зависи и от разликата между цените на захарта в Ирландия и в останалите държави-членки (бележка под линия № 11, точка 22 от оспорваното решение).

74. Ищецът също така изтъква, че в оспорваното решение, Комисията приема, че средните цени „от производител“ за рафинирана захар в Ирландия са измежду най-високите в Общността и винаги са били по-високи от средните цени в Обединеното кралство (точка 108 от съображенията), и че няма пречки пред транспорта на захар по море между Великобритания и Северна Ирландия (точка 96 от съображенията). Следователно, Комисията явно не е отчела транспортните разходи като значително препятствие пред вноса в Северна Ирландия, въпреки сравнително малкия размер на пазара. Тоест, няма причина влиянието на транспортните разходи върху вноса в Ирландия да се оценя по различен начин.

75. Той допълва, че на пазара на захар на едро в Ирландия винаги се е осъществявал внос, и по-специално на пакетирани захар от Франция (оспорваното решение, точка 102). По сходен начин, Gem Pack Ltd („Gem Pack“), който пакетира захар и е конкурент на ищеца на пазара на дребно, и Irish Biscuits Ltd („Irish Biscuits“), един от най-големите му клиенти, сега внасят 75 % и 30 % от своите производствени нужди от захар. Комисията е приела, че нуждата от специални контейнери и свързаните с това допълнителни разходи вече не представляват пречка пред вноса на насипна захар (точка 95 от съображенията от оспорваното). Освен това, ищецът твърди, че има опасност от внос от излишъците от захар, натрупани от единната организация на пазара на захар, като се има предвид ниската цена на тази излишна захар. В тази връзка той се позовава на излишъците на Общността за 1990/1991 и 1995 г., които възлизат съответно на 4 200 000 тона и 3 100 000 тона.

76. Ищецът стига до извода, че въпреки че конкуренцията, създадена от вноса, е със сравнително малък обем, тя има по-скоро гранично влияние върху конкурентното положение на ищеца, обратно на това, което Комисията твърди в оспорваното решение (точка 105 от съображенията).

77. Второ, ищецът твърди, че Комисията е приложила неправилно правна норма, когато е оценявала потенциалната конкуренция. Той изтъква, че съгласно съдебната практика, за да се установи наличието или потенциалната конкуренция на пазара, трябва да се вземат предвид неизползваните производствени мощности, които могат да създадат потенциална конкуренция между производителите, установени на този пазар (Решение по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 48). Поради същите причини, по настоящото дело има потенциална конкуренция на пазара на захар на едро в Ирландия, тъй като той може да бъде презадоволен, без конкурентите на ищеца да са поставени в някакво икономическо или финансово затруднение, благодарение на свръхпроизводството на пазара на Общността, което е породено от единната организация на пазара на захар.

78. Той допълва, че Решение на Комисията от 30 юли 1991 г., свързано със сливането на пазара на захар в Италия (Дело № IV/M.062 - Eridania/ISI), в което тя е счела сливането за съвместимо с общия пазар въз основа на Регламент № (ЕИО) № 4064/89 на Съвета (ОВ 1991 г., С 204, стр. 1), Комисията е възприела различна позиция за пазара на захар на едро и е счела, че обединеният субект не представлява риск за заемане на господстващо положение на своя пазар, което се дължи на заплахата от внос на захар на по-ниска цена от съседни райони и на ниските разходи за транспорт. Ищецът твърди, че Комисията неправилно прилага правна норма, като разглежда Ирландия и

Република Италия по два различни начина, докато и двете държави-членки се считат за райони с дефицит по смисъла на единната организация на пазара на захар.

79. Той счита, че във всички случаи в оспорваното решение неправилно е приложена правна норма, тъй като то не съдържа оценка на потенциалната конкуренция на пазара на захар на едро в Ирландия. Дори ако, в настоящото дело, Комисията продължи да избягва въпроса за потенциалната конкуренция, то нейното становище за отстъпки за периферни фактори („Peripheral Factor Allowances”, наричани по-нататък „PFA”), показва, че тя признава съществуването и влиянието на потенциалната конкуренция, произтичаща от възможността за получаване на по-евтина захар за производствени цели в други държави-членки.

80. Аргументът на ищеца, че Комисията не е отчела потенциалната конкуренция на пазара на захар на едро, трябва да бъде отхвърлен. Между другото, Комисията е идентифицирала конкурентите на ищеца на този пазар (точка 102 от оспорваното решение) и е отчела съществуването на конкуренция, произтичаща от вноса на захар (точка 107 от съображенията). Освен това, Комисията е подчертала в представената от нея защита, че тя признава съществуването на остатъчна конкуренция и на потенциална конкуренция от внос, но че фактите са я навели на заключението, че единствено ASI действително се е опитала да внесе захар за производствени цели в Ирландия, с което е конкурирала ищеца, като това не се оспорва от ищеца. По този начин, без да обезсмисля констатацията на Комисията, фактът, че измежду своите клиенти на пазара на едро, единствено Gem Pack и British Biscuits са внесли захар за производствени цели, потвърждава слабостта на останалата на ирландския пазар конкуренция. По подобен начин, както ищецът сам отбелязва, съществуването на PFA, установено в оспорваното решение (точки 70 - 72 и 136 - 144 от съображенията) също показват, че Комисията е проучила остатъчната и потенциалната конкуренция от внос.

81. Освен това, аргументите на ищеца по това дело, и в неговия иск, и в отговора на писмен въпрос на Съда, не показват, че Комисията е допуснала грешка при оценката на последиците от транспортните разходи върху вноса на захар за производствени цели в Ирландия.

82. В оспорваното решение (точка 95 от съображенията), Комисията е взела предвид аргументите на ищеца, че определени характеристики на единната организация на пазара на захар и наличието на големи излишъци в други държави-членки показват съществуването на потенциална конкуренция посредством внос. Без да отрича изявленията на ищеца, Комисията изтъква, че „вносът на захар в Ирландия до този момент представлява само малка част от общото потребление на захар в Ирландия”. Ищецът не оспорва тази теза.

83. В допълнение Комисията изтъква, че „значителна пречка пред вноса на захар от континента са транспортните разходи, най-вече при липсата на товар, който да пътува в обратната посока” (точка 95 от оспорваното решение).

84. В оспорваното решение, следователно Комисията е преценила влиянието на транспортните разходи, само във връзка с вноса от континента, от държави-членки, които според собствените изявления на ищеца имат големи излишъци, а именно Франция, Германия, Дания, Белгия и Нидерландия. Следователно, ищецът не може да се позовава по това дело на сравнение на транспортните разходи между Великобритания и Северна Ирландия, за да избегне отговора на Комисията на неговия аргумент, основан на наличие на излишъци в посочените по-горе държави-членки.

Освен това, трябва да се припомни, че Великобритания и Северна Ирландия са териториално части от една и съща държава-членка.

85. В оспорваното решение (точка 95 от съображенията), Комисията действително основава своя отговор на откъс от корпоративния план на Greencore от юни 1994 г., предприятие, което е собственик на ищеца от 1991 г. (точка 18 от съображенията от оспорваното решение), който гласи, че:

„ ... основната част от вноса е в чували от 50 kg, като транспортът на насипна захар е сравнително скъп, поради необходимостта от специални контейнери. Насърчаваме клиентите да преминат към инсталации за обработване на захарта колкото е възможно по-скоро, като се имат предвид спестяванията, които могат да се направят и споделят и от двете страни. Частта от насипна захар при нашите продажби за производствени цели продължава да се увеличава и към настоящия момент е 83 %.”

86. Този откъс показва, че до 1994 г., вносът на захар за производствени цели се осъществявал основно под формата на чували от 50 kg, за сметка на по-високите разходи за транспортиране на насипна захар, и че ищецът успешно представя на своите клиенти използването на инсталации за обработване на захар в насипна форма.

87. Критиките на ищеца, вече представени в неговия отговор на възраженията (точка 95 от оспорваното решение), се отнасят единствено за оценката на транспортните разходи за насипна захар след 1994 г. Те, обаче, по никакъв начин не поставят под съмнение констатациите на Комисията за периода преди 1994 г. Допълнителната информация, представена от ищеца в отговор на писмен въпрос на Първоинстанционния съд, дори показва, че неговият аргумент в действителност се отнася за края на периода, в който са извършени нарушенията, посочени в член 1 от оспорваното решение. В своя отговор ищецът изтъква, че „до 1995 г. и частично през 1996 г., вносът на захар е почти изцяло в чували. От 1996 г., се отдава предпочитание на насипната захар, поради по-евтините и удобни контейнери”. Следователно Комисията е имала право да приеме становището, че „без оглед настоящото положение, собствените изявления на ищеца показват, че разходите за транспорт са били пречка пред вноса на сурова захар действително през целия разглеждан период” (точка 95 от оспорваното решение).

88. Освен това, ищецът не отрича, че неговите клиенти на пазара на захар за производствени цели през годините са се оборудвали със силози за съхраняване на захар, което е довело до трайно намаляване на транспорта в чували (точка 95 от съображенията от оспорваното решение).

89. Въпреки че критикува оценката на Комисията за структурата на конкуренцията на въпросния пазар, направена в оспорваното решение, ищецът не е доказал, че на практика вносът на захар за производствени цели в Ирландия има нещо повече от периферно влияние върху неговия пазарен дял и конкурентоспособност (точка 105 от оспорваното решение). В тази връзка, данните, които той представя, за да се отчете пропорцията на вноса на захар за производствени цели в покупките от неговите клиенти Gem Pack и British Biscuits не са подкрепени от никакви доказателства.

90. По подобен начин, докато ищецът твърди, че свръхпроизводството в други държави-членки може да се изнася в Ирландия (вж. също точка 95 от съображенията от оспорваното решение), той не отрича, че малкият размер на ирландския пазар представлява пречка за такъв внос, като се имат предвид особените изисквания за

доходност, които изисква вносът на захар за производствени цели (точка 107 от съображенията от оспорваното решение).

91. И на последно място, позоваването на делото Gem Pack и British Biscuits е неотнормимо, тъй като констатацията на Комисията по това дело, се основава на ниските транспортни разходи и последващата от това заплаха за внос от съседни области. По това дело, ищецът не е успял да докаже, че транспортните разходи са ниски, и че има потенциални заплахи за внос от този вид.

92. Следователно, ищецът не е успял да докаже, че Комисията е допуснала грешка, като не е сметнала, че неговата липса на независимост, която се твърди, по отношение на конкурентите представлява изключително обстоятелство по смисъла на съдебната практика, цитирана в параграф 70 по-горе.

По твърдението за липса на независимост на ищеца по отношение на клиентите

93. Ищецът подчертава своя малък дял на пазара на Общността (1,4 %) и пазарната сила на международните промишлени групировки, към които спадат някои от клиентите, по-специално двама от тях,⁽¹⁾ Тяхното участие в такива групировки ги улеснява да намерят други източници на доставки в други държави-членки. В тази връзка, ищецът възразява срещу разграничението, което Комисията очевидно прави, между клиенти, представени в Северна Ирландия, представляващи част от групировки също установени във Великобритания, които могат да купуват необходимата им захар от британски производители (точка 96 от оспорваното решение), от една страна, и от друга страна, клиентите на ищеца в Ирландия.

94. Тази пазарна сила, призната от Комисията в оспорваното решение (точка 107), ограничава възможността на ищеца да влияе на цените на захарта за производствени цели. Ищецът твърди, освен това, че неговите двама основни клиенти могат и на практика определят цените, на които те купуват захар на едро и по този начин влияят на цените, предлагани на други клиенти. В тази връзка той цитира многобройни откъси от кореспонденция с неговите клиенти. Комисията следователно неправилно е посочила в оспорваното решение, че продаваните количества на неговите двама основни клиенти не противостоят на неговото господстващо положение (точка 108). Ищецът твърди, че за да може да се заключи, че той заема господстващо положение, Комисията трябва да е сравнила двете противостоящи групи (Решение по дело SIV и др./Комисия, посочено по-горе, точка 366).

95. Ищецът счита, че неговото действително положение на пазара, което не е господстващо, най-ясно се илюстрира чрез сравнение на средните нетни цени на захар на едро в Северна Ирландия и Ирландия. Това сравнение показва, че средните нетни цени са по-ниски в Ирландия, отколкото в Северна Ирландия, докато цените на дребно са по-високи в Ирландия, в сравнение със Северна Ирландия.

96. Във всеки случай ищецът твърди, че той не е заемал господстващо положение на пазара на захар на едро в Ирландия преди 1990 г., поради финансовите затруднения, с които се е сблъскал през осемдесетте години на двадесети век. Тези затруднения са го направили изключително зависим от неговите клиенти на едро, които, знаейки за затрудненията му, са наложили техни цени. Ищецът дори твърди, че по това време е продавал захар на едро на цени, които са по-ниски от минималната цена, при която се

¹ Поверителната информация е скрита

интервенира, както е определена от единната организация на пазара на захар. Той обвинява Комисията, че е сметнала тези затруднения за ирелевантни (точки 103 и 108 от съображенията), и твърди, че Комисията е трябвало да прецени дали неговото поведение би могло да бъде различно, ако той не е бил изправен пред такива финансови проблеми към онзи момент.

97. Въпреки че в оспорваното решение Комисията признава до известна степен (точка 107 от съображенията) търговската сила на двамата клиенти на ищеца, които той посочва, тя счита, че тази сила не може да създаде господстващо положение на ищеца поради две причини. Първо, останалите клиенти на ищеца, представляващи ... % от количеството продажби, които той осъществява, не са разполагали с такава пазарна сила. Второ, тя е преценила, че особените характеристики на общата схема, приложима за захарта, е попречила на тези двама клиенти на ищеца да намерят други източници за доставка в краткосрочен план (точка 107 от съображенията).

98. Съдът счита, че аргументите на ищеца не опорочават констатацията на Комисията, направена в оспорваното решение (точка 107 от съображенията). Първо, ищецът не отрича, че останалите му клиенти са поели ... % от неговото производство на захар на едро, което също представлява дял на пазара на захар на едро в Ирландия, който надвишава ... %. Следователно ищецът не може да твърди, че Комисията е допуснала грешка в преценката, като изтъква, че „въпреки наличието на двама големи клиенти, търсенето се състои от редица купувачи, които не са еднакво силни и които не могат да се сумират, за да се направи извода, че те могат да ограничат пазарната сила на доставчика с над 90 % от пазара” (точка 108 от съображенията). Същото се отнася и за изявлението, че „делът продажби на двамата най-големи клиенти не противостои на господстващото положение на „Irish Sugar” (точка 108 от съображенията). Точки 107 и 108 от оспорваното решение показват освен това, че Комисията е направила анализ на релевантните фактори. В подкрепа на своя аргумент ищецът не може да се позове на противоречие между анализа на Комисията относно британските клиенти в Северна Ирландия и на този относно клиентите на ищеца в Ирландия, тъй като Северна Ирландия е една от частите на Обединеното кралство, докато Ирландия, самата тя държава-членка, не е такава част.

99. Въпреки че ищецът няколко пъти е изтъквал незначителната важност на ирландския пазар, в сравнение с други национални пазари в Общността, като е насочвал вниманието към своя малък дял на пазара на Общността, който той е имал през разглеждания период (1,4 %), той не може да отрече, че въпросният географски пазар представлява значителна част от общия пазар (точка 97 от съображенията от оспорваното решение), тъй като той съответства на територията на държава-членка, както и ищецът е признал на заседанието.

100. Освен това, дори ако съответствието, на което ищецът се позовава, за да покаже търговската сила на неговите двама основни клиенти, показва, че продажната цена, която те плащат, е изравнена с пазарната цена за захар на едро, която те получават в Обединеното кралство, това не оправдава заключението, че определянето на такива цени оказва влияние на цените, които той е определял на останалите си клиенти на едро.

101. Ищецът не може да се позовава на сравнение на средните нетни цени между Ирландия и Обединеното кралство, за да отрече, че той е заемал господстващо положение на пазара на захар на едро в Ирландия. Фактът, че цените, определяни от ищеца, не са били по-високи от действащите цени в Северна Ирландия, а са били дори

по-ниски, не подкрепя извода, че ищецът не е заемал господстващо положение на пазара на захар на едро в Ирландия (Решение на Съда от 9 ноември 1983 г., по дело Michelin/Комисия, 322/81, Recueil стр. 346, точка 59). Във всеки случай, такова сравнение няма решаващо значение, тъй като става въпрос за средни цени, които отразяват най-вече цените, определяни от ищеца за неговите двама най-големи клиента, на чиято търговска сила той акцентира. Наличието на данни за тези двама клиента, представляващи ... % от неговите продажби, изопачава анализа на средните цени, които той действително е определял на останалите си клиенти.

102. И на последно място, като се остави настрана факта, че ищецът не е представил и най-малкото доказателство, че неговите клиенти са се възползвали от неговото затруднено финансово състояние към онзи момент във връзка с определянето на цените, Съдът счита, че Комисията не е пренебрегнала довода на ищеца, основан на неговите финансови загуби. Напротив, тя посочва в точка 103 от съображенията от оспорваното решение, че „обстоятелството, че (ищецът) е претърпял загуби през първата половина на 1980 г., е несъвместимо със съществуването на господстващо положение”, като в тази връзка се позовава на Решението по дело Michelin/Комисия, посочено по-горе, в което Съдът е установил, че временната нулева печалба и още повече загубите са несъвместими с наличието на господстващо положение (точка 59).

103. Както Комисията правилно изтъква, загубите, претърпени от предприятие с господстващо положение, сами по себе си не са по-релевантни, отколкото печалбите, постигнати от предприятие, което действа лоялно в условията на конкуренция на отворен пазар. Ищецът освен това нито твърди, нито по някакъв начин доказва, че тези финансови загуби са произтекли от наличието на някаква особена конкуренция на пазара на захар на едро, или от някакво влошаване на неговата конкурентна позиция на този пазар. Както твърди Комисията, тези загуби може да са възникнали поради контролирания от държавата начин, по който това предприятие е управлявано през осемдесетте години на двадесети век.

104. Следователно, ищецът не е успял да докаже, че Комисията е допуснала грешка, като не е отчела, че неговата твърдяна липса на независимост по отношение на неговите клиенти, съставлява изключително обстоятелство по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 70, по-горе. От това следва, че Комисията не е допуснала грешка при преценката и при привеждането на обстоятелствата под определена правна норма, от което се жалва ищецът, като е констатирала, че той е заемал господстващо положение на пазара на захар в Ирландия между 1985 и 1995 г. Второто правно основание следователно трябва да бъде отхвърлено.

3. По злоупотребите с господстващо положение от страна на ищеца на пазара на захар на едро и на дребно

105. В третото, и четвъртото си правни основания, ищецът критикува анализа на шестте вида злоупотреби, в които е упрекван, че е извършил на пазара на захар на едро в Ирландия (избирателно определяне на ниски цени за потенциални клиенти на ASI, PFA и прилагане на дискриминационни цени по отношение на конкурентни предприятия, които опаковат захар) и на пазара на захар на дребно (гранични отстъпки, размяна на продукти, отстъпки за лоялност, целеви отстъпки и избирателни цени).

106. Критиките, формулирани от ищеца в третото му правно основание, се отнасят за случаите, описани в точка 45 и точки 70 - 77 от съображенията от оспорваното решение, анализирани в точка 123 и точки 136 - 150, и установени в член 1, точки 1, 4 и

5 от диспозитива; критиките, отправени в четвъртото правно основание, се отнасят за случаите, описани в точки 46 - 69 и 78 - 84, анализирани в точки 123 - 135 и 151 - 154, и установени в член 1, точки 1, 2, 3 и 6, букви i) и ii) от диспозитива.

107. В оспорваното решение, Комисията е заключила наличие на злоупотреба с господстващо положение вследствие на анализа на фактите, основан на писмени доказателства, които според нея показват, че „голяма част от търговската политика на ищеца се е състояла в защитаване на неговия национален пазар в Ирландия от една страна от внос от други държави-членки, а от друга страна, от конкурентни предприятия, които опаковат захар в Ирландия. Освен това, за период най-малко от последните 10 години търговската политика на ищеца е включвала налагането на дискриминационна ценова политика на националния му пазар ...” (точка 114 от съображенията). По този начин Комисията обвинява ищеца, че е „имал достъп до методи, различни от тези, които съществуват при нормална конкуренция на стоки и услуги, основани на поведението на търговците, като резултатът от този достъп е, че се възпрепятства поддържането на равнище на съществуваща конкуренция на пазара или увеличаването на тази конкуренция”(точка 114 от съображенията). Тя също така изтъква, че „за да защити своя пазар, ищецът е прибягнал до различни форми на злоупотреба, които са били използвани алтернативно или в съчетание една с друга, при необходимост, от 1985 г.” (точка 116 от съображенията).

108. По-нататък Комисията разглежда всеки от тези случаи на злоупотреба, които са били „част от постоянна и осмислена политика на защита на националните пазари на ищеца на захар на дребно и едро” (точка 118 от съображенията). Първо, тя разглежда „мерките за защита на националния пазар срещу конкуренция от внос от други държави-членки”, като прави разграничение между тези, насочени срещу вноса от Франция, и мерките срещу вноса от Северна Ирландия (точки 119 - 135 от съображенията). След това, тя разглежда „поведението във връзка с цените, което е дискриминационно спрямо определени категории клиенти”, като прави разграничение между отстъпки за износ на захар и действителна дискриминация спрямо конкурентни предприятия, които опаковат захар (точки 136 - 154 от съображенията). В член 1 от диспозитива на оспорваното решение, Комисията подчертава факта, че обжалваното поведение е било част от постоянна и осмислена политика на защита на положението на ищеца на пазара на захар в Ирландия.

109. Ищецът отрича да е нарушил член 86 от Договора, като е провеждал устойчива и осмислена политика на защита на своето положение на пазара на захар в Ирландия. Неговите критики целят да докажат, че той не е извършил злоупотребите, в които е обвинен, и че тези случаи не противоречат на член 86 от Договора.

110. Преди да разгледа аргументите на страните относно всеки от случаите, посочени в член 1 от диспозитива на оспорваното решение и санкционирани в член 2, полезно би било да се припомнят критериите за установяване на характера на злоупотреба на действия на предприятие с господстващо положение.

111. Съдебната практика изтъква, че понятието „злоупотреба” е обективно понятие, отнасящо се за поведение на предприятие с господстващо положение, което е от такъв характер, че оказва влияние на структурата на пазара, където в резултат само на присъствието на въпросното предприятие степента на конкуренция е вече намалена, и което чрез ползването на методи, различни от действащите при нормалната конкуренция между продукти и услуги въз основа на сделки на икономически оператори, има за резултат възпрепятстването на поддържането на степента на

конкуренция, съществуваща на пазара или увеличаването на тази конкуренция (Решения по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 91 и по дело Akzo/Комисия, посочено по-горе, точка 69). Следователно, член 86 от Договора забранява на предприятие с господстващо положение да отстранява конкурент и така да укрепва своето положение, като прибегва до средства, различни от тези в областта на конкуренция на престации. От тази гледна точка, не цялата конкуренция в сферата на цените може да се счита за законна (Решение по дело Akzo/Комисия, посочено по-горе, точка 70). Забраната, установена в член 86, също е оправдана от съображението, че на потребителите не трябва да се вреди (вж. в този смисъл Решения на Съда от 21 февруари 1973 г., по дело Europemballage и Continental Can/Комисия, 6/72, Recueil стр. 215, точка 26; и по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, точки 526 и 527).

112. Следователно, докато самото констатиране, че съществува господстващо положение, не предполага никакъв упрек към съответното предприятие, то има специални отговорности, без оглед причините за това негово положение, да не допуска неговото поведение да навреди на ефективната и ненарушена конкуренция на общия пазар (Решение по дело Michelin/Комисия, точка 57). По сходен начин, докато фактът, че предприятие заема господстващо положение, не може да го лиши от правото му да защитава своите собствени търговски интереси, когато са застрашени, и на такова предприятие трябва да се даде право да предприема съответни мерки, които то счита за уместни, за да защити тези интереси, то такова поведение не може да се разреши, ако неговата цел е да укрепне това господстващо положение и по този начин да злоупотребява с него (Решения по дел United Brands/Комисия, посочено по-горе, точка 189; по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, посочено по-горе, точка 69; по дело Tetra Pak/Комисия, посочено по-горе, точка 147, и по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, посочено по-горе, точка 107).

113. По това дело, Комисията упреква ищеца, че е приел, в рамките на устойчива и обширна политика, два вида злоупотреби. Първо, тя установява редица случаи на дискриминация от страна на ищеца във връзка с определяне на цени на пазара на захар на едро (избирателни цени за потенциални клиенти на ASI, PFA, и ценова дискриминация спрямо конкуренти, опаковачи захар) и на пазара на дребно (гранични отстъпки, отстъпки за лоялност, целеви отстъпки и избирателни цени). Второ, тя установява случаи на замяна на продукти на пазара на захар на дребно, които представляват злоупотреба с господстващо положение.

114. Като обръща специално внимание на действията на ищеца във връзка с определянето на цени, съдебната практика показва, че при установяването на това дали дадена политика представлява злоупотреба, е необходимо да са отчетат всички обстоятелства, и най-вече критериите и правилата, които ръководят предоставянето на отстъпката, и да се проучи дали, като предоставя отстъпка, която не е основана на икономическа услуга, която да я оправдава, отстъпката премахва или ограничава свободата на купувача да избира своите източници на доставка, възпрепятства достъпа на конкуренти до пазара, води до прилагане на различни условия за еднакви сделки с различни търговски партньори или засилва господстващото положение, като нарушава конкуренцията (Решения по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 90 и по дело Michelin/Комисия, посочено по-горе, точка 73). Нарушаването на конкуренцията е породено от факта, че финансовото предимство, дадено от предприятие с господстващо положение, не се основава на икономически фактор, който да го оправдава, а цели да попречи на клиентите на това предприятие с господстващо положение да се снабдяват от конкурентите му (вж. Решение по дело Michelin/Комисия, посочено по-горе, точка 71). Едно от обстоятелствата, следователно,

може да се състои във факта, че въпросното действие е извършено в контекста на план на предприятието с господстващо положение, насочен към отстраняване на конкурент (Решения по дело Akzo/Комисия, посочено по-горе, точка 72 и по дело Compagnie maritime belge transports и др./Комисия, посочено по-горе, точки 147 и 148).

115. На последно място, трябва да се отбележи, че член 86, буква в) от Договора изрично предвижда, че случаите на злоупотреба могат да се състоят в прилагане на различни условия към еднакъв вид сделки с различни търговски партньори, като по този начин тези търговски партньори се поставят в неизгодно конкурентно положение.

116. В светлината на тези принципи, Съдът трябва да оцени действителността и законността на практиките, установени и наказани в оспорваното решение, и посочени в точка 113 по-горе.

По практиките, свързани с определяне на цени от ищеца

По пазара на захар на едро

- Прилагане на избирателно ниски цени за потенциални клиенти на ASI

117. Според оспорваното решение, бележка от 8 март 1988 г. от търговския директор SDL (точка 45), която определя политика на избирателни ниски цени за потенциални клиенти на ASI (точка 123), показва, че „ в периода 1986 г. - 1988 г., (ищецът е определял) избирателно ниски цени за клиенти на вносител на френска захар” (член 1, точка 1).

118. Ищецът отрича да е определял такива цени и оспорва, че ценовата политика, целяща единствено да защити неговото пазарно положение, представлява злоупотреба.

119. Комисията твърди, че като се опитва да обоснове законността на такива избирателни цени, ищецът признава тяхното наличие. Освен това, бележката от 8 март 1988 г. е достатъчно доказателство за съществуването на поведението на ищеца на пазара на захар на едро спрямо потенциални клиенти на ASI.

120. Доказателствата, приведени от Комисията в оспорваното решение обаче, не доказват наличието на нарушението, което е установено в член 1, точка 1 от диспозитива на оспорваното решение.

121. Освен обстоятелството, че ищецът отрича да е определял такива цени за потенциални клиенти на ASI на пазара на захар на едро, бележката от търговския директор на SDL не указва, че ищецът действително е предприел такова поведение между 1986 и 1988 г. И докато тази бележка действително разкрива ценовата политика, която търговския директор на SDL смята да предприеме, то тя не съдържа нищо за предприемането на такава политика между 1986 и 1988 г., най-вече защото тя цели да очертае бъдеща политика.

122. Освен това, абзацът относно поведението на SDL преди бележката по никакъв начин не указва, че на клиентите на ASI са били давани избирателни цени, тъй като в бележката се казва: „Междувременно сме започнали по-внимателно наблюдение на клиентите на едро, за да установим степента на увеличена активност на ASI” (точка 45 от съображенията от оспорваното решение). Ищецът и SDL не могат да бъдат обвинени единствено на това основание, че са злоупотребили с тяхното съвместно господстващо

положение на пазара на захар на едро, като са определяли избирателно ниски цени на клиенти на ASI преди 8 март 1988 г. Тези думи единствено насочват към анализа от предприятията с господстващо положение, за дейността на един от техните конкуренти, което само по себе си не представлява злоупотреба по смисъла на член 86 от Договора.

123. Освен това, както ищецът изтъква, анализът на бележката на търговския директор на SDL от 8 март 1988 г. е направен в оспорваното решение (точки 45 и 123 от съображенията) в точките, разглеждащи практиките относно пазара на захар на дребно.

124. При тези условия, член 1, точка 1 от диспозитива на оспорваното решение трябва да бъде отменена, доколкото констатира, че ищецът е нарушил член 86 от Договора, като е давал избирателно ниски цени на клиенти на ASI между 1986 и 1988 г.

- PFA

125. Оспорваното решение гласи, че „от 1985 г., ищецът прилага система от „отстъпки за износ на захар”, тоест отстъпки, давани за захар, изнасяна в обработен вид за други държави-членки, което е дискриминация спрямо клиенти на едро, които снабдяват националния ирландски пазар” (член 1, точка 4). Комисията изтъква, че през въпросния период, ищецът е предоставял отстъпка на своите клиенти на едро, които са възнамерявали да изнасят тяхната крайна продукция, основно за други държави-членки. Тези клиенти съответно са информирали ищеца за количеството на техния износ, за да получат отстъпката (точка 70 от съображенията). Размерът на отстъпката се е изменял, според съответния клиент, периода или държавата-членка, в която се изнася, без обаче да съответства на изнасяното количество (точки 71 и 72 от съображенията). Комисията е стигнала до извода, че ищецът е прилагал различни условия за еднакви сделки по смисъла на член 86, алинея 2, буква в), спрямо клиенти, които осъществяват износ (точка 137 от съображенията) и спрямо тях и клиенти, които са оставяли продукцията си за ирландския пазар (точка 138 от съображенията), с което е поставял определени клиенти в по-неблагоприятно конкурентно положение (точка 136 от съображенията). Нанесената по този начин вреда на клиентите, които не осъществяват износ, е била още по-значителна, тъй като, както сам ищецът твърди, степента на конкуренция на ирландския пазар на храни е била съществено увеличена (точка 139 от съображенията). Системата от PFA също е поставила предприятията, които опаковат захар, в по-неблагоприятно положение, в сравнение с ищеца на пазара на захар на дребно (точка 143 от съображенията). И на последно място, „дискриминационният характер на системата от PFA е подчертан от обстоятелството, че тя противоречи на целите на единния режим за захар” (точка 144 от съображенията).

126. Ищецът оспорва анализа в оспорваното решение и се опитва да защити законността на PFA.

127. Първо, той изтъква, че целта на тези PFA е била да субсидира износа на преработени продукти на захарна основа в съответствие с желанието на ирландското правителство да поддържа важния за икономиката национален сектор на производството на храни и напитки (вж. точки 20 и 97 от съображенията от оспорваното решение). Поради избора на ирландското правителство на политика на обезценяване на зелената валута, водеща до по-високи земеделски цени в Ирландия, в сравнение с Обединеното кралство, за ирландските производители на продукти, съдържащи обработена захар, е станало изключително трудно да са конкурентоспособни на пазара на Обединеното кралство и на други пазари на износ. Въпреки предоставянето на PFA, редица от тези клиенти не са се справили и са били

принудени да преместят производството си извън Ирландия. По този начин ищецът оспорва, че разходите за намалението на цената, ползвано от производителите, са били частично компенсирани от увеличение на цените на дребно, които през седемдесетте години на двадесети век и през по-голямата част от осемдесетте са били контролирани посредством законови разпоредби. Той счита, че формалната подкрепа, която им е оказана чрез отпускането на PFA, частично или изцяло го реабилитира.

128. Съдът счита, първо, че ищецът не оспорва фактическите констатации на Комисията в точки 70 - 72 от съображенията от оспорваното решение, които установяват, че PFA в действителност са предоставяни между 1985 и 1995 г., както и конкретните обстоятелства, при които те са били предоставяни. Аргументът на ищеца цели единствено да докаже тяхната законност във връзка с член 86. Освен това, този аргумент е в голяма степен идентичен с този, изтъкнат в административната процедура, на който Комисията подробно е отговорила в оспорваното решение (точки 140 - 142 от съображенията).

129. На следващо място, при обстоятелствата по настоящото дело аргументът, основаващ се на подкрепата на ирландското правителство за субсидиране на износа на ирландска захар, не служи изобщо в подкрепа на защитата на ищеца. Както Комисията правилно е отбелязала, ищецът не е могъл да докаже, че тази подкрепа, която се твърди, е била от такъв вид, че да го лиши фактически от неговия независим избор на търговска политика.

130. В свое решение от 11 ноември 1997 г., по съединени дела Комисия и Франция/Ladbroke Racing (C-359/95 P и C-379/95 P, Recueil стр. I-6265, точки 33 - 34), Съдът е констатирал, че членове 85 и 86 от Договора се прилагат единствено за антиконкурентни поведения, които са приети от предприятията по собствена инициатива (вж. в този смисъл относно член 86 от Договора, Решения на Съда от 20 март 1991 г., по дело Италия/Комисия, 41/83, Recueil стр. 873, точки 18 - 20; от 19 март 1991 г., по дело Франция/Комисия, наречено „Terminaux”, C-202/88, Recueil стр. I-1223, точка 55, и от 13 декември 1991 г., по дело GB-Inno-VM, C-18/88, Recueil стр. I-5941, точка 20). Ако антиконкурентно поведение на предприятията се изисква от националното законодателство, или ако последното създава правна рамка, която елиминира всяка възможност за конкурентни действия от тяхна страна, членове 85 и 86 не се прилагат. В такъв случай, ограничението на конкуренцията не може да се припише на автономното поведение на предприятията, както тези разпоредби изрично изискват (вж. също така Решение по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, точки 36 - 72 и по-специално точки 65 и 66, 71 и 72). Членове 85 и 86 могат да се прилагат, обаче, ако се установи, че националното законодателство не изключва възможността предприятия да се включат в автономно поведение, което възпрепятства, ограничава или вреди на конкуренцията (вж. Решения на Съда от 29 октомври 1980 г., по съединени дела Van Landewyck и др./Комисия, 209/78 - 215/78 и 218/78, Recueil стр. 3125, от 10 декември 1985 г., по съединени дела Stichting Sigarettenindustrie и др./Комисия, 240/82 - 242/82, 261/82, 262/82, 268/82 и 269/82, Recueil стр. 3831; и от 17 юли 1997 г., по дело Ferriere Nord/Комисия, C-219/95 P, Recueil стр. I-4411).

131. По настоящото дело, тъй като ищецът не е цитирал законодателство или мярка на ирландското правителство, която да изисква от него да приеме мерки за субсидиране на износа или да създаде правна рамка, която да изисква от него да ги приеме, Съдът счита, че без оглед на това какво може да е становището на ирландското правителство в тази връзка, ищецът е запазил изцяло автономност на поведението си. Следователно член 86 може да се прилага по отношение на него.

132. Второ, ищецът твърди, че анализът на Комисията на РФА се позовава на погрешни предпоставки, че те не съответстват на целите на общата организация на пазара на захар (точка 144 от съображенията от оспорваното решение) и на общия пазар (точка 167, алинея 3, трето тире от съображенията от оспорваното решение). Предоставянето на РФА има всъщност двойна цел: да даде възможност на неговите клиенти да продължат да изнасят, като облекчават структурната трудност, породена от общата организация на пазара на захар, и да ги окуражат да продължат да се снабдяват в Ирландия, и да подкрепи местната промишленост въпреки високите разходи за производство.

133. Преценката на Комисията за законността на РФА от друга страна не се основава на погрешна предпоставка. Първо, Комисията не посочва в оспорваното решение, че съвместимостта на РФА с единната организация на пазара на захар е условие за тяхната законност: нейната оценка за тяхната съвместимост с единната организация на пазара на захар (точка 144 от съображенията) е независима от констатацията, че те са били дискриминационни. Всяка грешка при тази преценка, следователно, влияе на мотивите, които са накарали Комисията да установи нарушение на член 86 от Договора.

134. Освен това ищецът не може да претендира, че системата от РФА е съвместима с принципите, ръководещи общия пазар. Както се изтъква в точка 157 от съображенията от оспорваното решение „практиката (на ищеца) да предоставя отстъпки за износ при износ на преработена захар в други държави-членки е вероятно да увреди търговията на захар на едро и на захарни изделия, съдържащи голямо количество захар, с което да окаже влияние на търговията между държавите-членки”. Комисията следователно има право да възприеме становището, че такава практика, прилагана без прекъсване от 1985 г. до 1995 г., е довела до нарушаване на конкуренцията и на търговията в рамките на общия пазар (точка 167, алинея 3, трето тире от съображенията от оспорваното решение).

135. Трето, ищецът изтъква, че РФА съответстват на протокол № 30 за Ирландия (ОВ 1972 г., L 73, стр. 182, наричан по-нататък „Протокол № 30”), приложен към Акта относно условията за приемане на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия в Европейските общности и относно корекциите на Договорите (ОВ 1972 г., L 73, стр. 14), и след влизането в сила на Единния европейски акт, попадат в обсега на разпоредбите за икономическо и социално сътрудничество, по това дело на член 130а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 158 ЕО). Той допълва, че РФА са пресечна точка между разпоредбите на Договора за икономическо и социално сътрудничество и член 90, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем член 86, параграф 2 ЕО).

136. От друга страна, РФА са мерки, приети от предприятие, действащо в рамките на захарната промишленост и не са породени от инициатива на държава-членка, действаща в това си качество. Освен това, както Комисията подчертава, член 1 от Регламент (ЕИО) № 26 на Съвета от 4 април 1962 г. относно прилагане на някои правила за конкуренция при производство и търговия със селскостопански продукти (ОВ 1962 г., 30, стр. 993) предвижда, че член 86 от Договора се прилага за производството и търговията на селскостопанските продукти, изброени в приложение II към Договора за ЕО (вж. точка 115 от съображенията от оспорваното решение). На последно място, ищецът никога не е твърдял, че е предприятие, на което е възложено извършването на услуги от общ икономически интерес или с характер на данъчен

монопол по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора. Следователно този аргумент трябва да бъде отхвърлен.

137. Четвърто, ищецът твърди, че PFA не са били дискриминационни спрямо неговите клиенти на едро, които са снабдявали само ирландския пазар, като тяхното положение не е било идентично с това на производителите, които са изнасяли. Без да представляват препятствие пред вноса, PFA са засилили интеграцията на пазара, като са улеснили износа. В действителност, мотивите на Комисията са основани на погрешното предположение, че ирландският пазар вече е бил изолиран. Ищецът също обвинява Комисията, че не е взела предвид действителното положение на пазара, на който той действа и ограниченията, на които е подложен. В действителност, Комисията е отчела PFA само във връзка с техните последици върху конкуренцията в Ирландия, без да оцени техния благотворен ефект върху износа извън Ирландия.

138. В оспорваното решение, Комисията е подчертала, че правилата на ищеца за прилагане на PFA между 1985 и 1995 г. са представлявали двойна дискриминация (вж. точка 125 по-горе), както между клиенти на ищеца на пазара на захар на едро в Ирландия, които са изнасяли част от тяхната готова продукция извън Ирландия, и между последните и клиенти на ищеца на ирландския пазар на захар на едро, които са оставяли своята продукция само за ирландската територия. Комисията също така е установила, че прилагането на тези отстъпки за износ е поставило в икономически по-неизгодно конкурентно положение конкурентите на ищеца, установени извън Ирландия и конкурентите му, които опаковат захар за продажба на дребно в Ирландия, тъй като последните осъществяват дейност единствено на ирландския пазар.

139. Ищецът не оспорва двойния дискриминационен ефект, опроверган в оспорваното решение, а само се е опитал да установи неговото икономическо обяснение. Той не отрича, и че тези отстъпки са предназначени да попречат на неговите клиенти, изложени на чуждестранни конкуренти, да получават доставки от последните. Напротив, той е подчертал, че предоставянето на тези PFA не са попречили на част от ирландските производители да изнесат своята дейност извън Ирландия. Той също така твърди, че тези отстъпки са подпомогнали износа и следователно са съвместими с принципите, ръководещи общия пазар (вж. точки 132 и 134 по-горе). Освен това, като оспорва законността на член 1, точка 5 от диспозитива на оспорваното решение (точки 150 - 172 по-долу), ищецът е отрекъл наличието на необоснована дискриминация спрямо конкуриращите го предприятия, опаковачи захар, на пазара на захар на дребно.

140. Като прави такива отстъпки за износ в съответствие с правилата, описани в точки 71 и 72 от съображенията от оспорваното решение, ищецът на практика прилага различни условия към еднакви сделки, в противоречие с член 86, алинея 2, буква в) от Договора, с което поставя своите клиенти в по-неизгодно конкурентно положение. Такова поведение, което има редица дискриминационни последици, представлява злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 86.

141. Пазарните механизми са увредени, тъй като ищецът е определял цени на захарта на едро, не като се позовава на търсенето и предлагането на пазара на захар на едро в Ирландия, а като отчита настоящите и потенциалните купувачи от неговите клиенти според тяхното разположение (вж. в този смисъл Решение по дело United Brands/Комисия, посочено по-горе, точки 229 и 230).

142. Дискриминацията, осъществена по този начин от ищеца по отношение на неговите клиенти, според това дали те изнасят тяхната продукция, не може да бъде обоснована, както твърди ищецът, поради разликата в техните съответни конкурентни позиции.

143. На първо място, тази обосновка не съвпада с обсега на дискриминацията, разгледана в оспорваното решение. Комисията е подчертала, без това да е оспорено, че тъй като в определени случаи PFA са били прилагани спрямо всички покупки на клиент, без ищецът да проверява количеството захар, включвано в преработените продукти, които се изнасят от този клиент, то последният се е възползвал от тази отстъпка за своите продажби и на ирландския пазар (точка 141 от съображенията от оспорваното решение).

144. Освен това, както Комисията изтъква в точка 140 от съображенията от оспорваното решение, клиентите на ищеца, които не осъществяват износ също са изправени пред конкуренцията на търговци, установени в други държави-членки, като се има предвид увеличаващото се присъствие на чуждестранни продукти на ирландския пазар за продукти, при чието производство се използва захар.

145. Дори ако ищецът е пропуснал този проблем в своя иск, то Съдът също би изтъкнал, че Комисията не просто се е позовала на дискриминационния характер на PFA, за да установи, че те нарушават член 86: тя също така е доказала, че предоставянето им е поставило конкурентите на ищеца на пазара на захар на едро, които са установени извън Ирландия, в по-неизгодно конкурентно положение. По този начин тя правилно е изтъкнала, че „тази практика на предоставяне на отстъпки за износ на преработена захар в други държави-членки може да наруши търговията на захар на едро и на хранителни продукти, съдържащи значителна част захар, с което да засегне търговията между държавите-членки” (точка 157 от съображенията от оспорваното решение).

146. Ищецът не може да обвини Комисията за неправилна преценка на последиците от PFA върху изолацията на ирландския пазар, или да твърди, че нейният анализ предполага липсата, на ниво цени, на пречки за вноса на захар в Ирландия.

147. На първо място, с внос от по-малко от 5 % на захар на едро на ирландския пазар, Комисията не може да бъде обвинена за неправилна преценка на структурата на този пазар, като го е обявила за изолиран. Следва да се припомни в тази връзка, че ищецът по никакъв начин не е оспорил преценката на Комисията за пазарните дялове на различните търговци, действащи на пазара за захар на едро в Ирландия през разглеждания период. Като осигурява лоялността на своите клиенти, които осъществяват износ, за техните доставки на захар на едро, ищецът е възпрепятствал тези от тях, които са най-отворени за междудържавна търговия, да търсят доставки от конкуренти, установени в други държави-членки. Една от последиците от отпускането на PFA е по този начин да поддържа и дори да засили изолацията на пазара на захар на едро в Ирландия.

148. Освен това, тъй като Комисията правилно е преценила последиците от PFA върху конкуренцията в Ирландия, като това е пазарът, на който ищецът е заемал господстващо положение, ищецът не може да се позовава на някакъв благотворен ефект на PFA върху конкуренцията на общия пазар, поради износът извън Ирландия, който те са породили. Спрямо клиентите на ищеца, които не са изнасяли преработени продукти на захарна основа извън Ирландия, както и спрямо другите потенциални доставчици на захар на едро за клиенти на ищеца, които осъществяват износ,

предоставянето на PFA нарушава нормалната конкуренция (точка 157 от съображенията от оспорваното решение). Спрямо последните, предоставянето на такива PFA възпрепятства други потенциални доставчици да се конкурират, на равни начала, с услугите, предлагани от ищеца на неговите клиенти, които осъществяват износ. Във всеки случай, Комисията е доказала, че PFA представляват пречка пред вноса на захар на едро в Ирландия, тъй като те засилват изолацията на ирландския пазар (точка 144 от съображенията от оспорваното решение).

149. Следователно, ищецът не е успял да докаже и най-малката грешка в оспорваното решение, която да влияе на оценката на законността на PFA. Неговите аргументи, оспорващи законността на член 1, точка 4 от диспозитива на оспорваното решение, трябва да бъдат отхвърлени.

- Прилагане на дискриминационни цени спрямо конкурентни предприятия, които опаковат захар

150. Съгласно оспорваното решение „в периода след 1993 г. ищецът е прилагал дискриминационни цени спрямо конкурентни предприятия, които опаковат захар, които са се снабдявали със ... захар на едро от него” (член 1, точка 5). В точка 73 от съображенията, Комисията посочва пускането на нови марки захар на пазара на дребно от четири предприятия за опаковане на захар, двете най-важни от които са Gem Pack и Wircorn Ltd (по-нататък „Wircorn”). Ценовата листа за сурова захар на едро на ищеца от 30 юни 1994 г. показва, че само тези клиенти, които са били и конкурентни предприятия, опаковащи захар, не са се ползвали с отстъпки от цената на захарта на едро за тяхната дейност в Ирландия (точка 74 от съображенията), докато Gem Pack са получили отстъпка през 1993 г., когато все още не са били конкуренти (точка 75 от съображенията). Комисията също така подчертава липсата на прозрачност на тези „национални” отстъпки, тъй като правилата за тяхното предоставяне се определят без отчитане на закупеното количество или на разстоянието между клиента и ищеца (точка 77 от съображенията). В точка 143 от съображенията, Комисията се позовава на неблагоприятния за конкуренцията ефект на PFA върху конкурентните предприятия, които опаковат захар, в степен, в която те са получавали техните доставки от захар на едро от ищеца. От всички тези констатации Комисията е заключила, че „докато системата на (ищеца) за отстъпки за износ може да няма за основна цел дискриминацията спрямо конкурентни предприятия, които опаковат захар, то системата за допълнителни отстъпки разкрива по-активен интерес срещу тях. (Ищецът) не само прилага различни условия спрямо еднакви сделки, но и не може да представи мотиви, които да не изглеждат като последващ опит за оправдаване на дискриминацията от негова страна спрямо предприятията, които опаковат захар. Обясненията, които ищецът е дал за „начални отстъпки” и отстъпки за „бърз растеж”, биха били еднакво приложими към най-малко две от предприятията, които опаковат захар” (точка 145 от съображенията). Комисията също така подчертава липсата на прозрачност на такава система за отстъпки и нейния дискриминационен характер (точка 150 от съображенията).

151. Въпреки че ищецът не е отрекъл изрично дискриминационния ефект от предоставянето на PFA на конкурентни предприятия, които опаковат захар, посочени в точка 143 от оспорваното решение (вж. точка 139 по-горе), той твърди, че неговата система за определяне на цени на пазара на захар на едро не е предназначена да дискриминира предприятията за опаковане, които са конкуренти на пазара на едро и са снабдявани със захар за производствени цели от него.

152. На първо място, Комисията неправилно сравнява в точка 147 от оспорваното решение определянето на цени на захарта на пазара на едро с поведение като посоченото в Решение 88/518/ЕИО на Комисията от 18 юли 1988 г. относно процедура за прилагане на член 86 от Договора за ЕИО (IV/30.178 - Napier Brown - British Sugar) (ОВ L 284, стр. 41; наричано по-нататък „Решение Napier Brown -British Sugar”), тъй като то не е довело до политика, предназначена да ускори отстраняването на конкурентните предприятия за опаковане на захар от пазара на захар на дребно (точка 158 от съображенията от оспорваното решение). Според ищеца, Комисията не е установила, и че тази политика действително е била налице в настоящото дело.

153. Ищецът също така упреква Комисията, че основава своите мотиви единствено на ценовата листа за сурова захар на едро от 30 юни 1994 г. (вж. точка 74 от съображенията от оспорваното решение). Той обяснява, че броят на предприятията, които опаковат на пазара на дребно, които са се снабдявали от ищеца, са се увеличили от 1993 г. насам. Техният пазарен дял се е увеличил от 5 % през 1993 г. до 12 % през 1996 г. Той допълва, че е предоставил отстъпки на конкурентни опаковачи предприятия, по-специално на двама от тях, Gem Pack и Vurcom, и че тези отстъпки не зависят от закупените количества.

154. Ищецът също така оспорва, че дори неговата ценова политика да цели дискриминация на конкуриращите ги предприятия, които опаковат захар, на пазара на дребно, които са получавали захар на едро от ищеца, то тази дискриминация е оправдана от съществена разлика между предприятията, които опаковат захар, от една страна, и преработващите предприятия, от друга страна, в качеството им на купувачи на захар за производствени цели. Единствено потреблението на последните е намалило структурното свръхпредлагане от страна на ищеца, като по този начин оказват услуга, която не е оказвана на опаковачите предприятия. В тази връзка, ищецът твърди, че с оглед прилагането на член 86, еднаквият вид на сделките не е определен единствено поради характера на продаваните продукти и разходите за доставка, поемани от доставчика.

155. Второ, ищецът не приема, че забраната на всички форми на дискриминация съгласно член 86, алинея 2, буква в) от Договора се прилага за случаи като настоящия, в които търговски партньори на предприятие, за което се твърди, че заема господстващо положение, сключват сделки с различен характер и действат на различни продуктови пазари. Предприятията, които опаковат, не са поставени в по-неблагоприятно конкурентно положение в сравнение с производителите, занимаващи се с производство на хранителни продукти и напитки. Ако договарящата страна, която не е облагодетелствана, не е поставена в по-неблагоприятно положение, разграниченото третиране на търговските партньори не възпрепятства конкуренцията и е неуместно в тази връзка.

156. Трето, ищецът упреква Комисията, че е променила съдържанието на възраженията срещу него в оспорваното решение. За начало, като е преценила, че предприятията, които опаковат захар, са поставени в по-неблагоприятно конкурентно положение спрямо ищеца, Комисията сега счита, че те са в по-неблагоприятно положение спрямо други клиенти. Освен това, Комисията е оценила поведението на ищеца във връзка с неговата цел, а не във връзка с неговите последици. Тъй като целта и последиците от поведението не са кумулативни условия за прилагане на член 86 от Договора (Решение на Съда от 30 юни 1966 г., по дело Société technique minière, 56/65, Recueil стр. 33337), мотивите за решението, приложени към тяхната проверка не могат да са идентични или взаимозаменяеми. Ищецът прави заключението, че дори новите твърдения на

Комисията да се констатират (което той отрича), те във всички случаи биха представлявали нови правни основания и като такива биха били недопустими.

157. Обратно на твърденията на ищеца, Комисията е доказала, не само въз основа на неговата ценова листа за захар на едро от 30 юни 1994 г. (точка 74 от съображенията), но и по силата на документите на ищеца, които показват промяната на отношението му спрямо двама от неговите клиенти, преди и след като те са продали своята марка захар на пазара на дребно (точка 75 от съображенията от оспорваното решение), че ищецът е определял дискриминационни цени на едро за предприятията, които опаковат захар, и които са му били конкуренти на пазара на дребно, и също така е доказала, че ищецът е предоставил PFA на своите клиенти, които са изнасяли техните преработени продукти на захарна основа извън Ирландия.

158. Във всеки случай, ищецът не е доказал, че неговата ценова листа от 30 юни 1994 г. не е отразявала точно цените, които в действителност са били плащани на пазара на захар на едро (точка 75 от съображенията). Аргументите и примерите, които той е представил в рамките на настоящото производство не могат да окажат влияние върху доказателствената сила на тази листа.

159. Позоваването на увеличаващото се участие на предприятия, които опаковат захар, на пазара на захар на дребно между 1993 и 1996 г. не може да е относимо към доказателство за действителността на констатации, произтичащи от листата от 30 юни 1994 г. Всъщност е маловажно дали техният пазарен дял се е увеличил през 1993 г. или не, тъй като въпросът се състои в това дали Комисията ефективно е установила, че ищецът им е определял дискриминационни цени за захар на едро.

160. Освен това, информацията, предоставена от ищеца в отговор на писмен въпрос от Съда, показва, че той не може да установи увеличаването на пазарния дял на предприятията, които опаковат захар, на което той се позовава по настоящото дело. Ищецът е представил таблица, изготвена от дружеството Nielsen, която илюстрира съответните пазарни дялове на Gem Pack и Gold Seal през 1995 г., 1996 г., 1997 г. и 1998 г. Таблицата не е датирана, обаче, и не се посочва за кой пазар се отнася. Заглавният лист на тази страница, която също не е датирана и е озаглавена „Да послужи, където е необходимо“: „AC Nielsen е най-голямото в света дружество за пазарни проучвания с оборот от 1,4 милиарда USD и представителства в над 100 страни. Приложените данни за пазарни дялове са извлечени от одитите на ... търговията с храни (в Ирландия). Тези одити са извършени във времето, посочено на приложената страница“. Ищецът се позовава в този отговор на своите данни за продажби, но без да представя никакво доказателство в тази връзка. Освен незначителната доказателствена сила, която може да се отдаде на информацията, предоставена от ищеца, Съдът отбелязва, че цифрите в таблицата, изготвена от AC Nielsen, не отговарят на тези, които ищецът е представил в своята искова молба, и според които пазарният дял на конкурентните предприятия, опаковани захар на пазара на дребно, се е увеличил от 3 % през 1993 г. до 11 % през 1996 г. Тази таблица не само че не се отнася за пазарен дял през 1993 г., но тя показва и пазарен дял от 9,4 % през 1996 г.

161. Отстъпките, които ищецът твърди, че е предоставил на Gem Pack и Burcom, са потвърдени от документите, които той е представил в тази връзка. Това са писма, обменени между ищеца и SDL, преди Gem Pack и Burcom да са започнали дейност по опаковане на захар, които по никакъв начин не потвърждават предоставянето на отстъпки, сравними с тези, предоставени на други клиенти на ищеца на пазара на захар на едро, тъй като те се отнасят единствено за размера на въпросната отстъпка или за

преговори, или съдържат объркани обяснения, в които ищецът посочва, че отстъпките, класифицирани като PFA в списъка на клиенти на SDL, не са PFA (вж. искова молба, точки 94 - 96).

162. При тези обстоятелства, Съдът констатира, че предоставянето на отстъпки на дискриминационни цените на клиенти на ищеца на пазара на захар на едро от 1993 г., според това дали тези негови клиенти са му конкуренти на пазара на захар на дребно, е доказано фактически в оспорваното решение (точки 74 - 76, 143, 145 - 150 и 158 от съображенията и член 1, точка 5 от диспозитива).

163. Ищецът не може да претендира, че това определяне на цени не е злоупотреба по смисъла на член 86, и по-специално на член 86, алинея 2, буква в) от Договора.

164. Първо, Съдът следва да отхвърли разграничението, което ищецът прави между услуги, предлагани на негови клиенти, като отчете въздействието, което те имат върху неговото положение на пазара. Тези мотиви действително предполагат, че услугите, които са идентични на всяко ниво на търговия, като са взети предвид всички условия, не са равностойни по смисъла на член 86, алинея 2, буква в) от Договора, според това дали техните икономически цели съвпадат с тези на предприятието с господстващо положение. Това определяне не е съвместимо с определението, възприето в съдебната практика за действия при еднакви сделки по смисъла на член 86, алинея 2, буква в) от Договора, че двама купувачи на еднакво количество от един и същ продукт плащат различна цена, в зависимост от това дали те са конкуренти на техния доставчик на друг пазар (вж. в този смисъл Решение по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 90). Във всеки случай ищецът не е доказал, че покупките от клиенти, които не опаковат захар, са могли в по-голяма степен да намалят своя структурен свръхкапацитет, освен ако не се има предвид че покупките от конкурентите, които опаковат захар, му пречат да пласира тези количества захар на пазара на дребно, което би доказало злоупотреба с неговото господстващо положение на пазара на захар на едро, за да постави конкуренти на произведен пазар в по-неблагоприятно положение. Трябва да се подчертае, че ищецът не отрича, че услугите, предлагани на неговите клиенти, които опаковат захар, и на другите му клиенти, могат да бъдат сравнявани на търговско равнище, като се вземат предвид всички други условия.

165. Освен това, тъй като няма съмнение, че първоначалният характер на въпросните действия е, че те са извършени на пазара на захар на едро, като същевременно имат последици и върху пазара на захар на дребно, на който ищецът и неговите клиенти, които опаковат захар, са конкуренти, това не изключва приложението на член 86, алинея 2, буква в) от Договора.

166. Съдът всъщност е уточнил, че предприятие с господстващо положение на пазар за суровини не може да злоупотребява с това господстващо положение на този пазар, за да улесни навлизането си в пазар за производни продукти, включващи тези суровини, като по този начин влияе върху конкурентното положение на другите оператори на втория пазар, например като им отказва снабдяване със суровините, които са им необходими за тяхната дейност на втория пазар (Решение на Съда от 6 март 1974 г., по съединени дела Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, 6/73 и 7/73, Recueil стр. 223, точка 25). Дори и ако непредоставянето на сходни отстъпки като на други купувачи не е равносилно на отказ за снабдяване, то вече е установен принципът за злоупотреба с господстващо положение на пазара, с цел да се въздейства върху конкуренцията на друг пазар. В настоящия случай, освен това е очевидно, че въпросното предприятие е заемало господстващо положение и на двата пазара.

167. Според съдебната практика, ако предприятие с господстващо положение на даден пазар запазва за себе си, без обективна нужда от това, спомагателна или производна дейност на съседен, но обособен пазар, на който то не заема господстващо положение, с риск да премахне цялата конкуренция на този пазар, то това попада в обхвата на член 86 от Договора (Решение по дело Tetra Pak/Комисия, посочено по-горе, точки 115 и 186, и Решение на Съда от 14 ноември 1996 г., по дело Tetra Pak/Комисия, С-333/94 Р, Recueil стр. I-5951, точки 24 и последващи). Два фактора обосновават прилагането на тази съдебна практика в настоящия случай. Първо, налице е неоспорима връзка между пазарите на захар на едро и на дребно. Второ, ищецът заема господстващо положение и на пазара на захар на дребно, което той дори не отрича по това дело. Възможната липса на конкуренция между клиентите на ищеца, които се ползват с отстъпки и конкурентите, които опаковат захар, не изключва възможността за прилагане на член 86, алинея 2, буква в) от Договора, тъй като обжалваната дискриминационна практика ограничава конкуренцията от страна на съперническите предприятия, опаковащи захар, на пазара на захар на дребно.

168. Ищецът не може и да претендира, че Комисията сега изменя възраженията срещу него, направени в оспорваното решение, като посочва, че предприятията, които опаковат захар, са били конкуренти на ищеца на пазара на захар на дребно. Както се изтъква в точка 125 по-горе, в своята преценка на законността на РФА, Комисията е подчертала дискриминационния ефект на отстъпките от цената на пазара на захар на едро, давани според конкурентната позиция на опаковащите захар спрямо ищеца на пазара на захар на дребно, като се позовават директно на фактора конкуренция, съществуваща между ищеца и последните (точка 143 от съображенията от оспорваното решение). Следователно, не може да се твърди, че тя е изменила възраженията, направени в оспорваното решение.

169. Нищо не се е променило, поради факта, че факторът конкуренция е изрично посочен единствено в точка 143 от съображенията от оспорваното решение относно РФА. Наистина тази констатация се прилага по еднакъв начин за национални отстъпки, от които конкурентите, опаковащи захар, не са се ползвали, които са разгледани в точки 145 и последващи от оспорваното решение. Освен това, Комисията изрично посочва в точка 145 от съображенията от оспорваното решение, че „докато системата от отстъпки за износ на (ищеца), (тоест РФА), може да не е имала за основна цел дискриминацията срещу конкурентите, които опаковат захар, то системата от допълнителни отстъпки разкрива един още по-активен интерес спрямо тях”. По сходен начин, позоваването в точка 147 от оспорваното решение на делото, което е довело до Решението *Napier Brown-British Sugar*, в което Комисията е осъдила същия вид злоупотреба, извършена на един пазар и пораждаща неблагоприятни за конкуренцията последици на друг пазар, също указва на ищеца неблагоприятното конкурентно положение на конкурентите, опаковащи захар, породено от тази практика на ценова дискриминация на пазара на захар на едро. И на последно място, точка 158 от решението гласи, че „усилията на (ищеца) да ограничи конкуренцията от страна на предприятията, опаковащи захар, също са повлияли на търговията между държавите-членки. От предприятията, които опаковат захар, които са станали конкуренти на ищеца през средата на 1993 г., едно предприятие (ASI) е използвало само вносна захар, друго (Vircsom) е използвало и вносна, и ирландска захар, а останалите са използвали само ирландска захар. Общите усилия на ищеца да възпрепятства растежа на конкуренцията на пазара на захар на едро в Ирландия, които (както в делото *Napier Brown-British Sugar*) са били предназначени да ускорят елиминирането на конкурентите на пазара, следователно са имали потенциални последици върху структурата на

конкуренцията и търговията на общия пазар и по този начин и върху търговията между държавите-членки по смисъла на член 86”.

170. Освен това, аргументите, които ищецът извлича от обсъждането между целта и резултата от въпросните действия, трябва да бъдат отхвърлени, тъй като, както Комисията подчертава, член 86 не прави разлика между цел и последица, а се посочват и антиконкурентната цел и резултата на действието в оспорваното решение (точка 158 от съображенията). Трябва също така да се припомни, че за да може да окаже влияние върху търговията между държавите-членки, не е необходимо да се доказва, че обжалваното поведение действително е повлияло значително на търговията между държавите-членки; достатъчно е да се установи, че поведението може да доведе до този резултат. По отношение на случаите на злоупотреба, предвидени от член 86 от Договора, за да се оцени дали търговията между държавите-членки може да бъде съществено повлияна от злоупотребите с господстващото положение, трябва да се преценят последиците, които произтичат за действителната структура на конкуренцията на общия пазар (вж. Решение по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, точки 201 и 203 и цитираната съдебна практика). Точно такъв е подходът, възприет от Комисията в точка 158 от оспорваното решение (вж. точка 169 по-горе).

171. Следователно, Комисията има право да сравнява дискриминационната практика на ищеца спрямо конкурентните предприятия, които опаковат захар с практиката на *British Sugar*, санкционирана от Комисията в Решението *Napier Brown-British Sugar*.

172. Аргументите на ищеца, изведени от незаконосъобразността на член 1, точка 5 от диспозитива на оспорваното решение, следователно трябва да бъдат отхвърлени.

По пазара на захар на дребно

- Гранични отстъпки

173. Съгласно оспорваното решение между 1986 и 1988 г. ищецът е предоставил специална отстъпка на определени търговци на дребно, установени в граничния район между Ирландия и Северна Ирландия (член 1, точка 1). По този начин Комисията изтъква, под заглавието „Внос от Северна Ирландия”, че за да се справи с конкуренцията от внос на захар от Северна Ирландия или от своята повторно внесена захар (точка 54 от съображенията), ищецът е ограничил своите доставки в граничните райони (точки 55 и 56 от съображенията) и е предоставил отстъпки на търговци на дребно, установени покрай границата (точки 57 - 69 от съображенията). Комисията се позовава в тази връзка на различни документи от 1986 г., 1987 г., 1988 г. и 1990 г. Тя стига до извода, че „(ищецът) и SDL (са) приели мерки да ограничат вноса от Северна Ирландия, по-специално в периода между 1985 и 1988 г., като са провеждали политика на избиращелно или дискриминационно определяне на цени на пазара на захар в Ирландия. Тази политика включва предоставяне на специални отстъпки на избрани клиенти. По-специално специална отстъпка се предоставя на определени клиенти, които са със седалище в граничната област със Северна Ирландия („гранични отстъпки”). Тази отстъпка е била открито обсъждана от (ищеца) и SDL и е била финансирана от ищеца. Целта на отстъпката е била да намали вноса на по-евтини опаковки за продажба на дребно от Северна Ирландия в Ирландия. Граничните отстъпки не са обвързани с обективни икономически фактори като например обема на продажбите на клиент. Те са използвани и модулирани, когато се прецени, че разликата в цените между Ирландия и Северна Ирландия може да предизвика трансгранични

продажби” (точка 128 от съображенията). Комисията също заключава, че „предоставянето на граничните отстъпки е злоупотреба от страна на (ищеца) и SDL със съвместно господстващо положение по смисъла на член 86. В действителност, това означава, че (ищецът) и SDL са прилагали различни условия за еднакви сделки с различни търговски партньори, с което са поставили предприятията, които не са могли да се ползват от отстъпките, в по-неблагоприятно конкурентно положение. Освен това, тези отстъпки са предназначени и действително са попречили на вноса на захар от Северна Ирландия, без оглед на това дали става въпрос за внос на захар от конкуренти на ищеца или за обратен внос на нейна собствена захар, като по този начин ограничава пазарите за предразсъдъците на клиентите. Граничните отстъпки следователно представляват част от политика за разделяне на пазарите и изключване на конкурентите. Отстъпките не са основани на икономически фактори, като например количествата, закупени от клиента, разходи за маркетинги и транспорт, или други складови, обслужващи или други функции, които съответният клиент е можел да изпълнява. Те са били предоставяни единствено въз основа на местонахождението или дейността на търговеца на дребно, и по-специално според това дали съответният клиент е установен в граничния район със Северна Ирландия. Тези действия на изборително и дискриминационно определяне на цени са били осъдени от Комисията и Съда на ЕО в предходни дела” (точка 129 от съображенията).

174. Ищецът упреква Комисията, не само че повърхностно е разгледала факта, че граничните отстъпки са премахнати през м. юли 1987 г. (точка 66 от оспорваното решение), но, и че конкуренцията по отношение на цените в Обединеното кралство значително е увеличила разликата между цените в Северна Ирландия и цените в Ирландия (точка 130 от съображенията от оспорваното решение), като тази част от трансграничната търговия е незаконна, и по това време, ищецът е търпял съществени загуби.

175. След това той разяснява, че като е заплашен със загуба на част от неговите клиенти и оборот, той е решил да се изправи срещу конкуренцията, която се е появила, като е използвал ограничените средства, които неговите финансови затруднения са му оставили към онзи момент. По този начин той претендира, че той не е имал финансова възможност да намали цените в национален мащаб. Той посочва, освен това, че въпросните цени не са хищнически цени. Неговата система от цени следователно, не се е различавала от системата, одобрена от Комисията в Решение 89/22/ЕИО от 5 декември 1988 г. за процедура за прилагане на член 86 от Договора за ЕИО (IV/31.900, BPB Industries PLC) (ОВ 1989 г., L 10, стр. 50), посочено в оспорваното решение (точка 132 от съображенията). Той твърди, че законността на тази система не може да зависи от процента, с който са намалени цените. Необходимо е да се определи дали цените са твърде високи или не. Автоматичното осъждане на определянето на изборителни цени от страна на предприятие с господстващо положение, дори ако тези цени не са твърде високи, показва липса на гъвкавост при прилагане на член 86, което противоречи на духа на тази разпоредба, според тълкуването от съдебната практика.

176. Ищецът счита за противоречиво да се твърди, от една страна, че предприятие с господстващо положение безспорно има право да защитава своето положение, като се конкурира с останалите предприятия на неговия пазар (точка 134 от съображенията от оспорваното решение), и в същото време да се счита за злоупотреба, ако предприятие с господстващо положение успешно защитава своето положение. В тази връзка ищецът твърди, че конкретната отговорност на всяко предприятие, което заема господстващо положение на даден пазар, да не намалява степента на конкуренция на пазара или да участва в действия, предназначени да укрепнат и да злоупотребят с неговото

господстващо положение, предполага, че това предприятие трябва да се изправи пред конкуренцията на останалите. Фактът, че конкурент се оттегля от пазара след законосъобразна реакция от страна на предприятие с господстващо положение, извършена по начин, благоприятен за конкуренцията, не може да представлява злоупотреба. Това е просто резултат от конкурентен процес.

177. На последно място, ищецът оспорва изявлението на Комисията, което тя прави в своя защита в точка 55 от оспорваното решение, че ищецът е решил да предприеме политика на гранични отстъпки. В действителност точка 55 се отнася за решението на ищеца да премахне действащите гранични отстъпки. Ограничението на доставките, също посочено в точка 55, не трябва да се обърква с граничните отстъпки и освен това не е предмет на официална констатация за злоупотреба в диспозитива на оспорваното решение.

178. Както ищецът изтъква, в диспозитива не се упоменава ограничаване на доставките, посочено в точки 55 и 56 от оспорваното решение. В съдебното заседание Комисията потвърждава, че тя не е счела тези действия за нарушение на член 86, като добавя, че те не са били обект на преценка за законосъобразност. Следователно, няма необходимост да се проверяват аргументите на страните относно въпросите, посочени в точки 55 и 56 от оспорваното решение. Всички нередности, които опорочават тези точки, не могат да доведат до отмяна, дори и частична, на част от диспозитива на оспорваното решение (Решение по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 150 и цитираната съдебна практика).

179. Освен това, ищецът не отрича, както Комисията изтъква в оспорваното решение (точка 130 от съображенията), че той е предоставил специална отстъпка на определени търговци на дребно, които са установени в граничния район със Северна Ирландия, най-малко до м. юли 1987 г., за да се конкурира с евтиния внос на захар от Северна Ирландия, предназначена за продажба на дребно. Той не отрича, че граничната отстъпка, наличието на която е доказано с документите, посочени в точки 57 - 69 от оспорваното решение, е била предоставена единствено въз основа на географското местоположение на търговците на дребно. Освен спора за датата, когато тези отстъпки са спрени, ищецът в действителност се опитва да обоснове тяхната законност съгласно член 86.

180. Първо, ищецът твърди, че граничните отстъпки са окончателно премахнати през м. юли 1987 г. От друга страна, в протокола от заседание на съвета на директорите на SDH от 18 ноември 1987 г., частично възпроизведен в точка 66 от оспорваното решение, е записано, че „граничните отстъпки са преустановени през м. юли 1987 г., но може да се възобновят в началото на 1988 г. Round Tower сякаш са възприели по-разумна политика по-рано (...)”. Тълкуването на Комисията, според което отстъпките са премахнати през м. юли 1987 г., поради успех на провежданата с тях политика, без обаче да разглеждат възможността да ги използват повторно, при необходимост, следователно съответства на този протокол. Освен това, от страна на търговския директор на SDL, г-н Keleghan, на среща на ръководството от 27 юни 1990 г. между ищеца и SDL: „Г-н Т. G. Keleghan е казал, че има потенциална заплаха за националния пазар от трансграничен внос от Северна Ирландия. Той казва, че ако тази заплаха се материализира, важно е да се реагира своевременно със съответните насрещни мерки. Това включва маркиране на цената върху захарта на McKinney и подходяща рекламна дейност на националния пазар (...)” (точка 69 от съображенията от оспорваното решение).

181. Второ, необходимо е да се прецени дали такива гранични отстъпки представляват злоупотреба по смисъла на член 86. В административната процедура, в своите писмени искания и на заседанието, ищецът се е опитал да обоснове законосъобразността на тази практика, като изтъква, че това е само случай на ответна реакция при определен контекст на неговия пазар срещу атаките, на които е подложен от страна на конкурентите, най-вече чуждестранни. Никъде, обаче, той не е отрекъл, че между 1985 и 1995 г. той е заемал господстващо положение на пазара на захар на дребно, на който той е осъществил над 88 % от продажбите през целия разглеждан период (точка 159 от оспорваното решение).

182. Докато между страните не се спори, че предприятие, заемащо господстващо положение, има специална отговорност по отношение на конкуренцията на неговия пазар (вж. съдебната практика, цитирана в точка 112 по-горе), те имат разногласия относно това дали специалните отстъпки, предоставени на клиенти, изложени на конкуренцията, представляват реакция, която е съвместима с тази отговорност, тъй като относно въпросните цени не са твърде високи по смисъла на съдебната практика (Решение по дело AKZO/Комисия, посочено по-горе, точки 70 и последващи и Решение от 14 ноември 1996 г. по дело Tetra Pak/Комисия, посочено по-горе, точки 41 - 44).

183. Както Комисията изтъква в оспорваното решение, с предоставянето на тези гранични отстъпки, ищецът е приложил различни условия към еднакви сделки с различни търговски партньори, с което ги е поставил в по-неблагоприятно конкурентно положение (точка 129 от съображенията). Освен това, от документите, цитирани в точки 57 - 69 от оспорваното решение, е ясно, че ищецът не само умишлено е избрал да предложи специална отстъпка изборително на определени търговци на дребно, но е и подозирал, че тази практика е незаконосъобразна. По този начин, една недатирана, написана на ръка бележка относно продажбата на конкурентна марка захар, която е намерена в офиса на г-н Keleghan, гласи следното: „Препоръки и изводи относно: 1. П(репоръка) да продължим както досега, тоест да правим отстъпки, докато необходимостта се увеличи. Понастоящем правим отстъпки на: Посредством (...) ние правим отстъпки на множество независими магазини, най-големият от които е (...) Извод. Този метод е извънредно опасен, както от законова, така и от търговска гледна точка. От законова гледна точка, на базата на изборителното определяне на цени. От търговска гледна точка, на същата база, с изключение на това, че изборителността е в полза на по-малките ни клиенти (...)” (точка 58 от съображенията). Такава практика представлява злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 86, алинея 2, буква в) от Договора.

184. При конкретните обстоятелства по делото, за да докаже, че специалните отстъпки, предоставени между 1986 и 1988 г. на определени търговци на дребно, установени в граничния район със Северна Ирландия, са законни, ищецът не може да се позовава, нито на своята ценова политика спрямо търговци, действащи на британския пазар, нито на своето финансово положение, на защитния характер на своето поведение или на наличието, което се твърди, на незаконна търговия.

185. На първо място, влиянието на ценовата политика на икономическите субекти, действащи основно на съседен пазар, в този случай на британския и северно-ирландския пазар, е самата същност на общия пазар. Всичко, което ограничава това влияние, следователно, трябва да се счита като пречка пред постигането на този общ пазар и вреден за постигането на ефективна и действаща конкуренция, особено по отношение интересите на потребителите. Следователно, когато такива пречки се поставят от предприятие, което заема господстващо положение, с такъв обхват като

това, с което се ползва ищецът, това е злоупотреба, несъвместима с член 86. Освен това, ищецът никъде не е оспорил, че цените, определяни от неговите конкуренти в пограничните райони със Северна Ирландия, са под производствената цена на продукта, нито е представил някакво доказателство в тази връзка.

186. Второ, ищецът не може да се позовава на недостига на финансови ресурси, с които е разполагал към онзи момент, за да оправдае изборителното и дискриминационно предоставяне на тези гранични отстъпки, с което е избегнал прилагането на член 86, без да обезсмисля забраната, съдържаща се в тази разпоредба. Обстоятелствата, при които предприятие, заемащо господстващо положение, може да бъде принудено да реагира на ограничената конкуренция, която съществува на пазар, особено, ако това предприятие заема над 88 % от пазара, както по настоящото дело, формират част от конкурентния процес, който член 86 е специално предназначен да защитава. Освен това, ищецът няколко пъти е подчертал високото ниво на продажните цени на дребно в Ирландия, като ги обяснява с влиянието на високото ниво на гарантираните цени на интервениране, в контекста на единната организация на въпросния пазар на захар.

187. На последно място, защитният характер на обжалваната по настоящото дело практика не може да промени факта, че тя представлява злоупотреба по смисъла на член 86, алинея 2, буква в) от Договора.

188. По настоящото дело, ищецът не е могъл да установи ефективна икономическа обосновка на отстъпките. Те са давани на определени клиенти на пазара на захар на дребно, като се изтъква единствено, че те са изложени на конкуренцията, произтичаща от евтиния внос от друга държава-членка и, по настоящото дело, чрез позоваване на тяхното местоположение покрай границата със Северна Ирландия. Също така става ясно, според собствените изявления на ищеца, че той е могъл да прилага тези ценови отстъпки, благодарение на особеното положение, което е заемал на ирландския пазар. По този начин, той изтъква, че не е имал възможност да прави тези отстъпки на цялата територия на Ирландия, поради финансовите загуби, които е понасял към онзи момент. Следователно, според собственото признание на ищеца, неговият икономически капацитет да предлага отстъпки в района покрай границата със Северна Ирландия е зависел от стабилността на неговите цени в други райони, което е равностойно на признание, че той е финансирал тези отстъпки посредством своите продажби в останалата ирландска територия. Като се е държал по този начин, ищецът е злоупотребил със своето господстващо положение на пазара на дребно в Ирландия, като е предотвратил развитието на свободната конкуренция на този пазар и е нарушил нейната структура, по отношение на купувачи и потребители. Последните не са имали възможност да се възползват, извън района покрай границата със Северна Ирландия от намалението на цените, предизвикано от вноса на захар в Северна Ирландия.

189. По този начин, дори ако наличието на господстващо положение не лишава предприятие, заемащо това положение, от неговото право да защитава своите търговски интереси, когато те са застрашени (вж. точка 112 по-горе), защитата на търговското положение на предприятие с господстващо положение с характеристики, като тези на ищеца през разглеждания период, трябва най-малко, за да бъде законна, да се основава на критерии за икономическа ефективност и да е съобразена с интересите на потребителите. По настоящото дело, ищецът не е доказал, че тези условия са изпълнени.

190. Ищецът не може да твърди, че неговата изборителна политика на отстъпки е подобна на тази, която е разрешена от Комисията с Решение № 89/22/ЕИО, посочено

по-горе. Освен факта, че въпросните отстъпки по това дело са били половината от тези по настоящото дело, което е съществена разлика, тези отстъпки не са представлявали част от схема за систематично съобразяване (точки 132 и 133 от оспорваното решение). От друга страна, документите, събрани от Комисията по това дело (точки 57 - 59 от съображенията), показват, че въпросните намаления са насочени към затрудняване на вноса на захар от Северна Ирландия и ограничаване на конкуренцията на пазара на захар на дребно. По сходен начин, в Решение 89/22/ЕИО Комисията е установила, че някои от отстъпките са обективно обосновани (точка 132 от съображенията). Важно е да се отбележи, че ищецът не оспорва нито размера на отстъпките, нито фактът, че те целят да „конфронтират” конкуренцията на захар, внасяна от Северна Ирландия. Предвид обстоятелствата по това дело, това е равносилно на признаване, че отстъпките са целели да предотвратят развитието на такава конкуренция на неговия пазар.

191. Следва да се допълни, че, обратно на това, което ищецът предлага, Комисията не се позовава единствено на отдръпването на конкурент от този пазар, като доказателство за характера на злоупотреба на тези гранични отстъпки. Освен това, в случай че предприятие с господстващо положение действително прилага практика, целяща да измести конкурент, фактът, че очакваният резултат не е постигнат, не е достатъчен, за да се промени нейната същност на злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 86 (Решение по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 149). Доколкото граничните отстъпки целят да осигурят лоялността на купувачите, изложени на предложения от конкуренти, без да дават възможност на всички клиенти на ищеца да се ползват от влиянието на конкуренцията върху продажните цени на неговите продукти, то отстраняването на конкурент, в резултат на такава практика, илюстрира по най-добрия начин факта, че това е представлявало злоупотреба по смисъла на член 86.

192. Освен това, ищецът не може да извлече някакъв аргумент от доказателството, дори вече да е установено, че конкуренцията, срещу която е бил длъжен да се изправи в този район по някакъв начин е бил несъвместим с Договора или иначе казано незаконен. Следва да се припомни в тази връзка, че обществените власти, а не частни предприятия и сдружения следва да осигурят спазване на законовите изисквания (Решения по дело *Hilti*/Комисия, посочено по-горе, точка 118 и по дело *SCK и FNK*/Комисия, посочено по-горе, точка 194).

193. Следователно, Съдът трябва да отхвърли тези аргументи на ищеца, които оспорват законността на член 1, точка 1 от диспозитива на оспорваното решение, тъй като той констатира, че граничните отстъпки, предоставяни между 1986 г. и 1988 г., са представлявали нарушение.

- Отстъпки за лоялност

194. Съгласно оспорваното решение „през 1988 г. (ищецът) е предоставил на потенциален клиент на конкурент отстъпка за лоялност, тоест отстъпка, която е зависела от това дали клиентът е купувал голяма част от необходимите му количества захар на дребно от (ищеца)” (член 1, точка 3). Комисията разяснява, че „споразумението между SDL и ADM, с което ADM си осигурява привилегирована цена, ако съответства на определено ниво покупки (тоест, цена за (3x) тона, ако закупи (x) тона) очевидно е нормална отстъпка за количества и възпроизвежда целева отстъпка на редовни клиенти, която има за резултат обвързване на клиент с доставчик с господстващо положение. Следователно това е представлявало нарушение на член 86, съгласувано между SDL и финансирано от (ищеца)” (точка 127 от съображенията).

195. Ищецът отрича, че отстъпката за лоялност, предоставена на Allied Distribution Merchants (по-нататък „ADM”), по някакъв начин е довело до обвързване на тази група към нейния доставчик. Той изтъква, че ADM е приел своите доставки от SDL преди да бъдат предадени към ASI (точка 49 от оспорваното решение). Той следователно счита, че отстъпката за редовни клиенти не възпрепятства вноса от Франция, нито влияе на обема на вноса на френска захар (точка 156 от съображенията от оспорваното решение), като обемът е бил определен от фактори извън неговия контрол.

196. От друга страна, ищецът не отрича, че през м. април 1988 г. на ADM е била дадена специална отстъпка, която не е оправдана от обема на продажби на ADM, а е била определена според целта на продажбите. Той само отрича, че това е било отстъпка за лоялност, предназначена да обвърже ADM със SDL. И ищецът не е отрекъл, че той е финансирал тази отстъпка за ADM.

197. Съдът последователно твърди, че отстъпките за лоялност, предоставяни от предприятие с господстващо положение, представляват злоупотреба по смисъла на член 86 от Договора, в случай че тяхната цел е, като предоставят финансови привилегии, да предотвратят клиентите да се снабдяват от конкурентни производители (Решения по дело Michelin/Комисия, посочена по-горе, точка 71 и цитираната съдебна практика, и по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, посочено по-горе, точка 120). Съгласно съдебната практика, цитирана в точка 111 по-горе, Съдът трябва да прецени всички обстоятелства и по-специално критериите и подробните правила за предоставяне на отстъпки, и да определи дали има тенденция чрез привилегия, която не е обусловена от някаква икономическа услуга, да премахне или ограничи избора на купувача за неговите източници за снабдяване, да блокира достъпа на конкуренти до пазара, да прилага различни условия за еднакви сделки, сключвани с различни търговски страни, или да укрепи господстващото положение, като уврежда конкуренцията.

198. По това дело, доказателствата, събрани от Комисията и посочени в оспорваното решение, показват, че подходът на SDL към ADM е осъществен в контекста на стратегия, изработена съвместно от ищеца и SDL, за да попречи на разпространението на марката Eurolux на ирландския пазар на дребно (точки 125 и 126 от съображенията), като гарантира лоялността на неговите клиенти, ако е необходимо чрез обмен на конкурентни продукти, които те се придобили (вж. точка 226 - 234 по-долу). Без да докаже, че въпросната отстъпка е имала за резултат осигуряването на лоялността на клиентите, както ищецът твърди, фактът, че преди се е снабдявал от SDL преди да се прехвърли към ASI потвърждава, че предоставянето на тази отстъпка, което не се оспорва от SDL, е имало за резултат обвързването на клиента към доставчика с господстващо положение (точка 127 от съображенията от оспорваното решение), или с други думи, връщането на клиент, който е бил склонен да се обърне към конкуренцията. Такава практика, следователно, противоречи на член 86 от Договора.

199. Колективният характер на въпросните действия е доказан, първо, от писмо на ASI от 18 юли 1988 г. до ръководството на ищеца (точка 52 от съображенията), което е изпратено скоро, след като размените на продукти, разгледани на друго място в оспорваното решение, и второ от абзаца от протокола на съвета на директорите на SDH от 28 юни 1988 г. (точка 47 от съображенията), в който изпълнителният директор на ищеца се е обявил като много доволен от отговора досега на оспорването, направено с появата на нова марка захар на ирландския пазар.

200. Ищецът не може да се позове и на количеството захар, засегнато от въпросната отстъпка за лоялност, за да поддържа, че тази отстъпка не е можело да представлява пречка пред търговията между държавите-членки.

201. Според установената съдебна практика, цитирана в точка 170 по-горе, дадена практика представлява такава пречка, в случай че тя е „възможно да предвиди с достатъчна степен на вероятност въз основа на определено материално право или факти, която може да има влияние, пряко или косвено, действително или потенциално, върху структурата на търговията между държавите-членки, които могат да засегнат целта на единния пазар във всички държави-членки” (точка 155 от оспорваното решение). Освен това, отстъпката за редовни клиенти представлява част от стратегията на ищеца да защитава своя национален пазар и своето положение на този пазар от конкуренцията от вносна захар (точка 156 от съображенията), както е доказано по-специално от изявлението на изпълнителния директор на ищеца на заседание на съвета на директорите на SDH от 28 юни 1988 г.

202. От горните съображения следва, че аргументите на ищеца, изведени от незаконността на член 1, точка 2 от оспорваното решение, трябва да бъдат отхвърлени.

- Целеви отстъпки и избирателни цени

203. Оспорваното решение гласи, че „в периода след 1993 г. (ищецът) е провеждал политика, която неблагоприятно влияе на конкурентното положение на други ирландски предприятия, които опаковат захар, на пазар на захар на дребно, по-специално чрез: а) предоставяне през определени периоди през 1994 г. на отстъпки на търговци на едро в Ирландия, които са били в зависимост от увеличаването на техните покупки на пазара на дребно от ищеца и са имали за резултат тяхното обвързване с ищеца в ущърб на конкурентни предприятия, които опаковат захар; и б) предоставянето през м. декември 1994 г. и м. февруари 1995 г. на избирателни отстъпки на определени клиенти на конкурентните предприятия, които опаковат захар, като тези отстъпки са зависели от увеличението на покупките на тези клиенти на пазара на захар на дребно от ищеца за период от 12 месеца и по този начин са предназначени да ограничат конкуренцията на конкурентните предприятия, които опаковат захар” (член 1, точка 6, букви i) и ii”). В точки 78 - 84 от оспорваното решение, Комисията разяснява, че през пролетта на 1994 г. и през м. октомври 1994 г., освен отстъпките за количество, ищецът е предложил на своите клиенти на пазара на дребно целеви отстъпки, като е възприел периода между м. април и м. август 1993 г. като референтен период (точки 78 - 81). Въз основа на документите и изявленията, изходящи от ищеца, тя допълва, че тези целеви отстъпки са предлагани избирателно, по-специално през м. декември 1994 г. на голяма верига за търговия на дребно, която се е снабдявала частично от предприятие, което опакова захар, конкурент на ищеца, Virsom (точки 82 и 83) и през м. февруари 1995 г. на групировка за търговия на едро, която се е снабдявала от друг конкурент на ищеца, който опакова захар, Gem Pack (точка 84). Комисията твърди, че ищецът по този начин се е опитал да обвърже своите клиенти. Тя изтъква, че „няма доказателства, които да внушават, че ищецът оттогава е преустановил практиката да предлага целеви отстъпки” (точка 151). Комисията коментира, че „имайки предвид националните конкуренти, всички от които са пуснали нови търговски марки на дребно през лятото на 1993 г. (тоест, след началото на референтния период за промоциите за търговци на едро през 1994 г.), свързаните с обема отстъпки, които ищецът е предоставял през пролетта на 1994 г. и м. октомври 1994 г., основани на покупки през миналото лято, трябва да са били тясно свързани с общите изисквания на клиентите за пазара на захар на дребно” (точка 152). По този начин, натрупването на

големи запаси от страна на неговите клиенти вследствие на предоставянето на тези отстъпки, посочени от ищеца (точка 80), „трябва неблагоприятно да е повлияло върху покупките от конкурентни предприятия, които опаковат захар” (точка 152). Комисията в допълнение на това подчертава, че тези целеви отстъпки са различни от обикновените отстъпки за количество и разкриват поведение, което противоречи на член 86 (точка 153). Те са представлявали не само ценова дискриминация между клиентите на ищеца, тъй като те са поставени в зависимост от процента увеличение на покупките, а не от абсолютното закупено количество, но и избирателни и дискриминационни цени по отношение на определени клиенти на конкурентни предприятия, които опаковат захар (точка 154).

204. Първо, относно целевите отстъпки, предоставяни през пролетта на 1994 г. и през м. октомври 1994 г., ищецът признава, че на търговците на е била предложена целева отстъпка от ... % (точка 79 от оспорваното решение), но той отрича, че няколко клиенти са получили по-голяма отстъпка, като твърди, че никое от доказателствата, цитирани от Комисията, не го доказва. Оспорваното решение упоменава само двама клиенти, National Wholesalers Grocers Alliance Ltd (наричан по-нататък „NWGA”) и Musgraves group (наричан по-нататък „Musgraves”). Отстъпка от (...) %, дадена на NWGA, се състои от целева отстъпка от (...) % и промоционална отстъпка, която е възлизала на останалите (...) %. Освен това ищецът подчертава, че обстоятелствата, изложени в точка 79 от съображенията от оспорваното решение не могат да се открият нито в точки 151 - 154 от тези съображения, нито в диспозитива на оспорваното решение.

205. Ищецът също така обвинява Комисията, че не е взела под внимание обясненията, които гласят, че въпросните промоции са били съвместими с действащото ирландско законодателство и са били известни на компетентните органи, които не са възразили срещу тях. Без да отрича примата на правото на Общността, ищецът обвинява Комисията, че не се е запознала с традициите и очакванията на местната търговия, особено разпоредбите, които засягат хранителните стоки. Една от целите на тези разпоредби е точно да намали покупателната способност на търговците на едро, за да се избегнат печалби, произтичащи от промоции, които се задържат от тях под формата на увеличен марж на печалба, който не се прехвърля към потребителите.

206. По подобен начин, ищецът счита, че Комисията греши, като допуска, без да представя някакво доказателство в тази връзка, че условията и продължителността на въпросните промоции са имали за резултат обвързване на неговите клиенти и неблагоприятно са повлияли на покупките на конкурентните предприятия, опаковачи захар.

207. Съдът отбелязва, първо, че докато ищецът оспорва размера на въпросните целеви отстъпки, той поне най-малко признава тяхното съществуване на нивото от (...) %. В член 1, точка 6, букви i) и ii) от диспозитива на оспорваното решение, Комисията обвинява ищеца, че е предоставил тези отстъпки, но без да посочва точния им размер. Определянето на този размер следователно е неотнормено за оценката на законността на констатациите, направени в диспозитива.

208. Комисията е посочила, освен това, в отговор на писмен въпрос на Съда, че тя е определила размера на целевите отстъпки, посочени в точки 81 и 84 от съображенията от оспорваното решение, въз основа на писмения отговор на ищеца на искане за информация от 6 февруари 1995 г., възпроизведено в приложение 9 към изложението на възражения, заедно с писмо, което е изпратено от (...) на 29 юни 1995 г., протокола от интервю между представители на Комисията и на ищеца от 20 октомври 1995 г.,

възпроизведено в приложение 10 към изложението на възражения, и отговора на ищеца от 8 август 1995 г. на друго искане за информация.

209. Трябва следователно да се счете, че Комисията е представила достатъчно доказателства, за да установи, че целевите отстъпки, предоставени на NWGA и Musgraves (точка 79 от оспорваното решение), са над (...) % от цената.

210. Във всеки случай, не е достатъчно ищецът само да твърди, че промоционалната отстъпка е възлизала на (...) % от (...) % отстъпка, дадена на NWGA, без някаква илюстрация на това или доказателство. Само по себе си описването на част от отстъпката, дадена в хода на преговорите, при които той се е споразумял, че NWGA ще увеличи количеството закупувана захар от ищеца (точка 79 от съображенията) като промоционална отстъпка, не е достатъчно, без друго доказателство, да подкрепи твърдяното разграничение и по този начин да обоснове предоставянето на тази отстъпка по смисъла на член 86 от Договора.

211. При тези обстоятелства, без значение е дали предоставянето на тези целеви отстъпки е съвместимо ирландското законодателство, имайки предвид предимството на правото на Общността по този въпрос и прякото действие на член 86 от Договора (Решение на Съда от 30 януари 1974 г., по дело BRT и други, 127/73, Recueil стр. 51, точки 15 и 16 и Решение от 11 април 1989 г., по дело Ahmed Saeed Flugreisen и други, 66/86, Recueil стр. 803, точка 23). Ищецът не може да се позове и на това, че не е взето предвид ирландското законодателство относно хранителните стоки. На първо място, Комисията изрично упоменава това законодателството в оспорваното решение (точка 83 от съображенията). Освен това, фактът, че действията на предприятие не нарушават националното законодателство, не премахва техния характер на нарушение, в случай че това предприятие се ползва с пълна независимост към разглеждания момент. Следователно, ищецът не може да се позовава на твърдяно съответствие на тези отстъпки с националното законодателство, при липсата на разпоредби на последното, които да налагат той да действа по този начин (вж. Решение по дело Комисия и Франция//Ladbroke Racing, посочено по-горе, точки 33 и 34).

212. Обратно на твърденията на ищеца, фактите, посочени в точка 79 от съображенията от оспорваното решение, са разгледани в точки 151 - 154 от тези съображения и са осъдени в диспозитива. В точка 79, Комисията разяснява, че ищецът е предложил на търговците на едро целеви отстъпки през пролетта на 1994 г., като изтъква, че референтният период, избран за изчисляване на количеството, което трябва да бъде закупено, за да бъдат получени тези отстъпки, и им е предоставил по-високи отстъпки, както е потвърдено от двама клиенти на ищеца, разпитани в тази връзка. В точка 151, Комисията изтъква: „През пролетта на 1994 г., ищецът е предложил на големите търговци на едро на хранителни стоки в Ирландия отстъпки, които са основани на постигнатото от тях определено увеличение на закупеното количество на опаковки от 1 kg от неговата марка Síúca за период от три месеца. Референтният период, използван, за да се изчисли увеличението, е м. април-м. август 1993 г. ...”. По подобен начин, член 1, точка 6, буква i) гласи, че „през периода след 1993 г., ищецът е провеждал политика, която влияе неблагоприятно на конкурентното положение на останалите ирландски предприятия, които опаковат захар, по-специално чрез: i) предоставянето, през определени периоди през 1994 г., на отстъпки на групировки за търговия на едро в Ирландия на отстъпки, които са в зависимост от увеличението на количеството захар на дребно, закупено от (ищеца), и което е имало за резултат обвързването им с (ищеца) в ущърб на конкурентните предприятия, които опаковат захар”. Освен това, ако аргументът на ищеца се опитва да докаже, че Комисията не е възприела по-високия

размер на отстъпките, дадени на NWGA и Musgraves, като фактор, представляващ нарушение, посочено в член 1, точка 6, то с това той би потвърдил верността на тълкуването в оспорваното решение, в смисъл, че предоставянето на тези целеви отстъпки, което представлява нарушение, без оглед техния размер, и при тези обстоятелства не би било относимо за преценката на законосъобразността на оспорваното решение (вж. точка 207 по-горе).

213. На последно място, Комисията не е допуснала грешка в оценката, като е възприела становището, че отстъпката, предоставена от предприятие с господстващо положение, на база увеличението на закупените количества за определен период, без тази отстъпка да може да се счита за нормална отстъпка за количество (точка 153 от съображенията от оспорваното решение), както ищецът не отрича, представлява злоупотреба с неговото господстващо положение, тъй като тези действия могат да са предназначени единствено да обвържат клиентите, на които са предоставени отстъпките, и да поставят конкурентите в по-неблагоприятно положение. Съдът също би отбелязал, че референтният период, използван за изчисляване на въпросните целеви отстъпки, а именно периода от м. април до м. август 1993 г., е започнал преди пускането, през лятото на 1993 г., на нови марки захар от предприятията, които опаковат захар, и са конкуренти на ищеца (точка 152 от съображенията). Както изтъква Комисията, изборът на такъв референтен период предполага, че „отстъпките, свързани с количество, които (ищецът) е направил през пролетта на 1994 г. и през м. октомври 1994 г. (...) трябва да са били тясно свързани с общите нужди на клиента от захар на дребно” (точка 152 от съображенията).

214. При тези обстоятелства, предоставянето на целеви отстъпки от предприятие с господстващо положение, което има за непосредствен резултат, според собствените му анализи, натрупването на запаси и последващото намаление на закупуваното количество (точка 80 от съображенията от оспорваното решение), се равнява на ограничаване на нормалното развитие на конкуренцията (точка 152 от съображенията и член 1, точка 6, буква i) от диспозитива на оспорваното решение) и е несъвместимо с постигането на една от целите на общия пазар – лоялна конкуренция. То не се основава на някаква икономическа услуга, която да оправдава тази привилегия, а се опитва да премахне или ограничи свободата на избор на купувача по отношение на неговите източници на доставки, както и да блокира достъпа на други доставчици до пазара (вж. съдебната практика, цитирана в точка 114 по-горе).

215. Второ, относно избирателно предоставяните целеви отстъпки, ищецът обяснява, че отстъпката, предложена на голяма верига за търговия на дребно (...) обхваща насърчаване за растеж под формата на отстъпка от (...) % за закупеното през 1995 г., който зависи от увеличението с 300 тона годишно на закупуваното количество (точка 82 от съображенията от оспорваното решение). Той твърди, че тази отстъпка не е довела до обвързване на (...) с ищеца или до намаляване на количеството от (...), което (...) е закупувал от Wirsom. Документът на Greensore от юни 1994 г., използван в оспорваното решение като доказателство в тази връзка, не показва, че отстъпката, направена на (...) е довела до намаляване на закупуваните количества от (...) от Wirsom. В действителност, отстъпката е можело да не повлияе изобщо на продажбите на Wirsom на (...), тъй като Wirsom е преустановил търговска дейност преди ищецът да приложи тази отстъпка. Ищецът допълва, че (...) не е променил своята политика да получава равни части от Síúgra и (...); той е избрал да провежда стратегия на увеличаване на цялостните продажби на захар, като същевременно се придържа към своята политика да получава равни количества от Síúgra и (...).

216. Освен това, ищецът твърди, че не е приведено никакво доказателство в подкрепа на твърдението, че (...) е голям клиент на Gem Pack (точка 151 от съображенията от оспорваното решение). По този начин, твърдението, че целевите отстъпки, предложени на определени клиенти на конкурентни предприятия, които опаковат захар, през 1994 и 1995 г. са били част от политика на ограничаване на растежа на конкуренцията от местните предприятия, които опаковат захар (точка 154 от съображенията от оспорваното решение) не е уместно по отношение на Gem Pack. Същото се отнася и за член 1, точка б, буква ii) от диспозитива на оспорваното решение.

217. Съдът отбелязва, че ищецът по никакъв начин не отрича дискриминационния и избиращ характер на целевите отстъпки, предоставени през пролетта и през м. октомври 1994 г. на търговци на едро, които са купували захар от него на пазара на дребно, както Комисията посочва в точки 82 и 154 от съображенията от оспорваното решение.

218. На следващо място, по отношение на дискриминационния и избиращ характер на целевите отстъпки, предоставяни на определени клиенти на конкурентни предприятия, които опаковат захар, става ясно, първо, че ищецът също така не отрича предоставянето през м. декември 1994 г. на отстъпка от (...) % до (...) за 1995 г. на основание закупеното от него количество. Той отрича, че с тях е искал да обвърже (...) и насочва вниманието към факта, че последният се е опитал да увеличи общите си продажби на захар, като се придържа към политиката си да получава равни количества от Siúgra и (...). По този начин, ищецът не доказва, че има обективна икономическа обосновка за отстъпката. Той се опитва да представи обосновка за своята инициатива, като се позовава на твърдените особености на стратегията на неговия клиент.

219. Корпоративният план на Greensore от м. юни 1994 г., цитиран в точка 82 от съображенията от оспорваното решение, показва, че (...) е закупило от ищеца захар от марката Siúgra и захар, без марка, която е била изложена с етикет (...). От друга страна, половината от опаковките от (...), продадена от (...) се е състояла от захар на ищеца, а другата половина е била доставена от Wirsom. Освен това документът посочва, че към момента, когато е бил писан, (...) е определил еднакво място за захар Siúgra и за (...) на своите щандове. По този начин се изтъква (стр. 19 от документа, представен в приложение 4 към изложението на възражения):

„През м. ноември 1993 г. (...) е лансирал марката (...), доставяна от Wirsom, но я е оттеглил за една седмица. През м. април те отново са пуснали марката (...), доставена 50 % от Wirsom и 50 % от самите тях, като (...) са решени да наложат (...); останалите явно са единствените, които реагират на (...). (...) дават еднакво място на щандовете за (...) и Siúgra и понастоящем наблюдават ценова разлика в размер от (...) на kg (...).”

220. Ищецът не е конкретизирал документите, на които е основал своето твърдение, че политиката на (...) е била да увеличи общото количество продадена захар, като същевременно запазва пропорцията на своите доставки от Wirsom и ищеца. Твърдението не е извлечено от корпоративния план на Greensore от м. юни 1994 г., най-важният откъс от който е възпроизведен в предходната точка. Освен това, този документ е от дата, предхождаща отстъпката от м. декември 1994 г., посочена във вътрешната бележка на ищеца от 15 декември 1994 г. (точка 82 от съображенията от оспорваното решение).

221. При тези обстоятелства, ищецът не може да обвинява Комисията, че неправилно е отсъдила или изтъкувала доказателството, цитирано в оспорваното решение, където се казва, че „всяко увеличение на количествата Siúgra, закупени от (...) е вероятно да

доведат до намаляване на закупуването на опаковки по 1 kg, което е продукта, за който Вигсом се конкурира като доставчик” (края на точка 82 от съображенията от оспорваното решение), и че „вероятната последица от отстъпката е да обвърже (...) с (ищеца)” (края на точка 151 от съображенията). Съдебната практика показва (вж. точка 114, по-горе), че такива действия представляват злоупотреба по смисъла на член 86 от Договора, тъй като тя цели, посредством предоставянето на финансово предимство, да попречи на клиентите да се снабдяват от конкуренти.

222. Фактът, че Вигсом е преустановил търговска дейност преди отстъпката от (...) % да е била дадена на (...) през м. декември 1994 г., което не се оспорва от страните, не променя това заключение. Комисията е доказала, въз основа на регистъра на отстъпките на ищеца, че решението за отстъпката е взето преди 8 декември 1994 г. най-късно, преди Вигсом да преустанови търговска дейност на 14 декември 1994 г. (точка 83 и края на точка 151 от съображенията от оспорваното решение), и когато Вигсом и ищецът са все още в конкуренция. Освен това, ищецът по никакъв начин не е оспорил позоваването на неговия регистър на отстъпките в оспорваното решение.

223. Ищецът не отрича също, че целевата отстъпка е предоставена на (...) през 1995 г., както е описано в оспорваното решение (точки 84 и 151 от съображенията). Той единствено оспорва доказателството, което е дало възможност на Комисията да твърди, че (...) е голям клиент на Gem Pack (края на точка 151 от съображенията), предприятие, което опакова захар, конкурент на ищеца.

224. В отговор на писмен въпрос на Първоинстанционния съд, Комисията е представила копие от писмо, което е изпратено от адвокатите на Gem Pack на 16 май 1995 г., в което многократно се подчертава значението на (...) като клиент за Gem Pack. Ищецът не е направил възражение срещу представянето на този документ, нито е оспорил неговото съдържание на съдебното заседание. Комисията следователно има право да посочва в оспорваното решение, че (...) е бил важен клиент на Gem Pack и да заключи, че предоставянето от ищеца на целева отстъпка на (...) е имало за последица поставянето на другите негови доставчици на захар, включително Gem Pack, в по-неблагоприятно положение, което представлява злоупотреба по смисъла на член 86 от Договора (вж. съдебната практика, цитирана в точка 114 по-горе).

225. Следователно, аргументите на ищеца относно целевите отстъпки и избирателните цени, посочени в член 1, точка 6, букви i) и ii) от диспозитива на оспорваното решение, трябва да бъдат отхвърлени.

По размените на продукт на пазара на захар на дребно

226. Съгласно оспорваното решение „(ищецът) се е споразумял през 1988 г. с един търговец на едро и един търговец на дребно да заменя конкурентни захарни продукти на дребно, тоест опаковки захар Eurolux от 1 килограм на Compagnie française de sucrerie, за негов собствен продукт” (член 1, точка 2 от диспозитива). Комисията изтъква, че след пускането от ASI през 1988 г. на опаковки захар Eurolux от 1 килограм на пазара на дребно в Ирландия, SDL е реагирал, като е предложил на ADM под заплаха от преустановяване на преференциалните отстъпки, които досега са били давани от ищеца, че SDL трябва да изкупи количествата захар Eurolux още непродадена, само няколко дни след като се е появила в мрежата на ADM през м. април 1988 г. (точки 46 - 49 от съображенията). Подобни действия са били предприети и спрямо търговеца на дребно Kelly’s Spar Supermarket, за още по-кратък период, през м. май 1988 г. (точки 46, 47, 48, 50 и 51 от съображенията). Комисията изтъква, че

„въпреки, че действията, свързани със замяната на продукта, са извършени от SDL, ищецът е бил надлежно информиран от ASI за трудностите, които е срещнал” (точка 52 от съображенията), като в тази връзка се е позовал на съдържанието на писмо, което изпълнителният директор на ASI е изпратил до изпълнителния директор на ищеца на 18 юли 1988 г. Комисията също така посочва, че тези действия са били оспорени пред Върховния съд на Ирландия от Директора по защита на потребителите и честна търговия (точки 48 и 53). Комисията заключава:

„Замяната на продукти от страна на предприятие с господстващо положение представлява злоупотреба съгласно член 86 от Договора, винаги когато тя има за цел или за резултат ограничаването или премахването на конкуренцията на ново предприятие на пазара, какъвто е настоящия случай. На практика, замяната на продукта е довела до обединение на общата позиция на ищеца и SDL като почти монополен доставчик на захар на пазара” (точка 126 от съображенията).

227. Ищецът твърди, че липсата на успех при продажбата на захар Eurolux в Ирландия произтича от нейното отхвърляне от страна на потребителите. Търговецът на дребно Kelly също така е обяснил, че въпреки нейното ценово предимство, захарта Eurolux се продава слабо. По подобен начин, ищецът оспорва, че на ASI е била необходима повече от година, за да продаде на дребно наличностите от 500 тона опаковки от по 1 kg захар. Той отрича, че е заплашвал своите клиенти с финансови санкции, в случай че продават захар Eurolux и освен това отбелязва, че количеството захар, което се заменя по този начин, предполага, че те не са имали влияние върху търговията между държавите.

228. Обяснението на ищеца за неуспеха на захарта Eurolux на ирландския пазар не може да се приеме, както Комисията е посочила в оспорваното решение (точка 125 от съображенията). Частично релевантен в това отношение е разговорът между търговския директор на SDL и изпълнителния директор на ADM, за който е докладвано в доброволно писмено показание на служител на ирландската администрация за въпроси на потребителите и търговията пред Ирландския Върховен съд, посочен в точка 49 от оспорваното решение. SDL е указал на ADM, че той ще оттегли своите преференциални отстъпки, ако закупуваните количества намалее и е предложил да изкупи количествата захар Eurolux, с които ADM все още разполага, като е бил информиран, че голямо количество е останало непродадено в складовете на дружеството. Достойно за внимание е и изключително краткото време, което е било необходимо, за да бъде заменена захарта Eurolux в два конкретни случая, посочени в оспорваното решение, без значение дали инициативата за замяната е била на SDL (в случая с ADM) или от самия търговец на дребно, според ищеца (в случая с Kelly), а именно по-малко от седем дни в първия случай (между 15 и 22 април 1988 г.) и по-малко от два часа във втория случай. В тази връзка маловажно е да се определи дали ищецът или SDL действително са поели инициативата за замяна на продукта с търговеца на дребно Kelly, тъй като Комисията само обвинява ищеца, че се е „споразумял с един търговец на едро и с един търговец на дребно да заменят своята захар със захар Eurolux” (точка 124 от съображенията от оспорваното решение), а не че е взел инициативата за тези две замени.

229. Нито, поради причини, идентични с посочените в точки 200 и 201 по-горе, ищецът може да се позове на обема на захар, участващ при двете замени, упоменати в оспорваното решение, за да твърди, че такива замени не могат да представляват пречка пред търговията между държавите-членки.

230. Освен това, Комисията е взела предвид малкото количество захар, предмет на тези замени, когато е определяла размера на глобата (точка 167, алинея 2, първо тире от съображенията от оспорваното решение).

231. В допълнение, ищецът по никакъв начин не е оспорил позоваването на Решение 92/163/ЕИО на Комисията от 24 юли 1991 г. относно процедура за прилагане на член 86 от Договора за ЕИО (IV/31.043 - Tetra Pak II) (ОВ 1992 г., L 72, стр. 1, точка 165 от съображенията) в бележка под линия № 88 в точка 126 от оспорваното решение, в смисъл, че замената на продукти от страна на предприятие с господстващо положение представлява злоупотреба съгласно член 86 от Договора, когато тя има за цел или за резултат ограничаването или премахването на конкуренцията от ново предприятие на пазара.

232. Съдът също е установил, че, като забранява злоупотребата с господстващо положение на пазара, тъй като тя може да повлияе на търговията между държавите-членки, член 86 от Договора включва не само практики, които могат да навредят на потребителите пряко, но и такива, които им вредят косвено, като нарушават ефективната конкуренция (Решение по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, посочено по-горе, точка 125).

233. По настоящото дело, ищецът е засегнал структурата на конкуренцията, която пазарът на захар в Ирландия може да е постигнал чрез лансирането на нов продукт, захар с марката Eurolux, като е извършил замяна на продукти, при обстоятелствата посочени по-горе, на пазар, на който е държал повече от 80 % от обема продажби.

234. Следователно, аргументите на ищеца относно замената на захар с марка Eurolux, посочени в член 1, точка 2 от диспозитива на оспорваното решение, трябва да бъдат отхвърлени.

235. В резултат на това, Съдът трябва да отхвърли третото и четвъртото правни основания от основните искания, заедно с последния, като цяло, освен, доколкото те искат отмяна на член 1, точка 1 от диспозитива на оспорваното решение, тъй като той счита, че ищецът е нарушил член 86 от Договора, като е предоставял изборително ниски цени на клиенти на ASI между 1986 и 1988 г. (вж. точка 124 по-горе).

По допълнителните искания

236. В подкрепа на своите допълнителни искания, първо, за намаляване на глобата, която му е наложена с член 2 от диспозитива на оспорваното решение, и второ, за отмяна на член 3, алинеи 3 и 4 от решението, ищецът повдига две правни основания, първото, изведено от нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, а второто от нарушение на член 3, параграф 1 от Регламент № 17.

1. По първото правно основание, изведено от нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17

237. В своето първо правно основание, изведено от нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, ищецът твърди, първо, че глобата, наложена с член 2 от диспозитива на оспорваното решение е прекомерна; второ, че тя наказва нарушения, които не са правилно установени; трето, че ищецът не преследва постоянна и обширна политика на злоупотреби след 1985 г.; четвърто, че Комисията не е положила дължимата грижа при разглеждането на настоящия случай; и на последно пето място,

че Комисията не е взела предвид новостта на понятието за злоупотреба със съвместно господстващо положение към разглеждания момент.

По прекомерността на наложената глоба

238. Член 2 от диспозитива на оспорваното решение налага на ищеца глоба от 8 800 000 ECU за нарушенията, посочени в член 1. В точки 163 - 167 от съображенията, Комисията посочва критериите, които са използвани, за да определи размера на глобата, съгласно правилата на член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

239. Ищецът счита, че глобата, която му е наложена, възлиза на 6,8 % от неговия оборот от продажби в Ирландия, не е съгласно нито практиката в селскостопанската област нито практиката в промишления сектор.

240. Той първо твърди, че решенията на Комисията за налагане на глоби в селскостопанската област като цяло разкриват определено ограничение (вж. Решение 86/596/ЕИО от 26 ноември 1986 г. относно процедура за прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.204 - MELDOC) (OB L 348, стр. 50), Решението Napier Brown-British Sugar, посочено по-горе, и Решение 88/587/ЕИО от 28 октомври 1988 г. относно процедура за прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/B-2/31.424, Hudson's Bay-Dansk Pelsdyravlereforening) (OB L 316, стр. 43)). Това ограничение е основано и е потвърдено от съдебната практика, която гласи, че от Комисията се изисква, при определяне размера на глобите, да обърне специално внимание на нормативната база и икономическия контекст на поведението, срещу което се възразява, а да не оценява строго, както обикновено, поведението на предприятия, което се дължи на единната организация на пазара на захар (Решение по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, точки 612, 613, 619 и 620). По настоящото дело, ищецът отбелязва, че Комисията не е включила единната организация на пазара на захар сред въпросите, които е имала предвид, когато е определяла размера на глобата (точка 167 от оспорваното решение). В своя отговор ищецът допълва, че ако Комисията иска да се разграничи от съдебната практика, тя е следвало да представи точни причини за това. Той също така изтъква, че решението, постановено в Решение по дело Suiker Unie и др./Комисия, посочено по-горе, е все още приложимо, тъй като то е потвърдено от Решението по дело Комисия и Франция/Ladbroke Racing, посочено по-горе (точки 32 и последващи). Това решение не се оспорва и от генералния адвокат г-н Cosmas в неговото заключение от 15 юли 1997 г. по Решение на Съда от 8 юли 1999 г., по дело Montecatini и Montedipe/Комисия (C-235/92 P, Recueil стр. I-4539, I-4544).

241. Второ, ищецът изтъква, че в промишления сектор Комисията като цяло вижда структурно презадоволяване като смекчаващ вината фактор, който я кара да определи размера на глобата в размер приблизително на 2,5 % от съответния оборот (Решение 89/191/ЕИО на Комисията от 21 декември 1988 г. относно процедура за прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.866, PEVD) (OB L 74, стр. 21); Решение 89/515/ЕИО на Комисията от 2 август 1989 г. относно процедура за прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.553, Treillis soudés) (OB L 260, стр. 1); Решение 94/599/ЕО на Комисията от 27 юли 1994 г. относно процедура за прилагане на член 85 от Договора за ЕО (IV/31.865 - PVC) (OB L 239, стр. 14); Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 1995 г., по дело Tréfileurope/Комисия, T-141/89, Recueil стр. II-791, точки 180 и 185).

242. В своя отговор, ищецът твърди, че за да избегне произвола, най-добрият критерий за преценка на законосъобразността на свободата на действие при определяне на глобите, с която Комисията се ползва съгласно съответните правила е предходна

практика или обща тарифа. Той твърди, че Комисията пренебрегва указанията за изчисляване на глоби съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС (ОВ 1988 г., С 9, стр. 3), който наскоро тя оповести.

243. Съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, Комисията може да налага глоби в размер между 1000 и 1 000 000 ECU, като последната цифра може да бъде увеличена с не повече от 10 % от оборота, постигнат през предходната година от всяко от предприятията, които участват в извършване на нарушението. За да определи размера на глобата в тези граници, тази разпоредба изисква да се вземе предвид сериозността и продължителността на нарушението (Решение по дело *Tréfileurope/Комисия*, посочено по-горе, точка 183). При преценка на сериозността на нарушението, по-специално внимание трябва да се обърне на нормативния и икономически контекст на разглежданото поведение, характера на ограниченията за конкуренцията и значението на въпросното предприятие (вж. Решение по дело *Suiker Unie* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 612).

244. В настоящия случай, ищецът не оспорва спазването от страна на Комисията на границите, определени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, а нейната преценка на сериозността на нарушенията, както е визирана съгласно по-специално в точка 167, алинея 2, 1 - 4 тире от оспорваното решение. Комисията там цитира четирите фактора, които е взела предвид при преценка на сериозността на нарушенията: фактът, че те представляват злоупотреби, предназначени да увредят съществено или да елиминират всяка форма на конкуренция, фактът, че захарта е важна съставка за потреблението и от страна на промишлеността и от домакинствата, фактът, че ищецът дейно е защитавал националния си пазар, и фактът, че ищецът е имал възможност да поддържа по-специално високи цени от производител и цени на дребно.

245. Фактът, че в миналото Комисията е налагала глоби на определено ниво за конкретни видове нарушения не означава, че на нея е забранено да увеличава това ниво, в рамките на границите, установени в Регламент № 17, ако това е необходимо, за да гарантира прилагането на политиката на Общността в областта на конкуренцията (Решение по дело *Musique Diffusion française* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 109). Правомощието за налагане на глоби е възложено на Комисията като средство за изпълнение на функцията да наблюдава, възложена от правото на Общността. Съдът е постановил, че докато тази функция ясно включва задължението да проучи и накаже отделни нарушения, тя също така обхваща и задължението да провежда обща политика, предназначена да прилага, принципите, установени от Договора по въпросите на конкуренцията, и да напътства поведението на предприятията в светлината на тези принципи. Следователно, при преценка на сериозността на нарушението с оглед определяне на размера на глобата, Комисията трябва да вземе предвид не само конкретните обстоятелства по делото, но и контекста, в който са извършени нарушенията, като трябва да гарантира, че неговото действие има необходимия възпиращ ефект, по-специално по отношение на тези видове нарушения, които са особено вредни за постигане на целите на Общността (Решение по дело *Musique Diffusion française* и др./Комисия, посочено по-горе, точки 105 и 106).

246. На последно място, тъй като глобите представляват инструмент за провеждане на политиката на Комисията в областта на конкуренцията, на нея трябва да се разреши свобода на преценката, при определяне на техния размер, за да може да насочва поведението на предприятията към спазване на правилата за конкуренция (Решение на Първоинстанционния съд от 11 декември 1996 г., по дело *Van Megen Sports/Комисия*, T-49/95, Recueil стр. II-1799, точка 53).

247. Аргументите, които ищецът извлича от неговия анализ на практиката на Комисията по решенията, следователно не могат да повлияят на законосъобразността на член 2 от диспозитива на оспорваното решение.

248. Освен това, обратно на твърденията на ищеца, съдебната практика не доказва, че по настоящото дело, единната организация на пазара на захар представлява специален законов и икономически контекст, който трябва да бъде взет предвид като смекчаващо вината обстоятелство при определяне размера на глобата.

249. Докато единната организация на пазара на захар несъмнено засилва нормативния и икономически контекст, в който са извършени обжалваните нарушения, практиките на злоупотреба от страна на ищеца, за разлика от положението, посочено в Решение по дело *Suiker Unie* и др./Комисия, посочено по-горе, точки 613 - 621, представляват практически неизбежни последици от тази единна организация на пазара на захар.

250. В оспорваното решение, Комисията обръща внимание както на действията, които са предназначени да реагират на вноса или на опита за внос на пазара, на който господства ищецът, така и на действията, чрез които ищецът е използвал своето положение на единствен производител на захар в Ирландия, за да намали конкуренцията от други субекти, за да запази висока крайна продажна цена. С това, ищецът положил усилия да намали малкото останала конкуренция, която все още съществува на въпросния пазар. Следва да се допълни, че ищецът се е възползвал от своето положение на единствен производител на захар в Ирландия и от факта, че той се е възползвал от цялата квота за производство на захар, отредена за Ирландия съгласно единната организация на пазара на захар. От друга страна, този специален статус не произтича от единната организация на пазара на захар, а от особената ситуация в Ирландия. Всички тези факти разграничават ситуацията на ищеца от тази на разглежданите предприятия в Решението по дело *Suiker Unie* и др./Комисия, посочено по-горе. Единната организация на пазара на захар следователно не може да има същото въздействие по това дело върху оценката на сериозността на нарушенията на ищеца.

251. Освен това, Комисията правилно изтъква, че привилегированият статут на Ирландия съгласно единната организация на пазара на захар е предназначен да улесни трансферите на захар към Ирландия, която се счита, с основание или не, за район с дефицит (точка 144 от оспорваното решение). Поведението на ищеца следователно представлява пречка пред постигането на целите на тази единна организация на пазара на захар, при която производителите на захар вече се ползват от определени привилегии, като предоставянето на гарантираната цена за интервенция или възстановяване на износа, в случай че те изнасят извън Общността на цени, под тази гарантирана цена за интервенция.

252. Тъй като, според Комисията, единната организация на пазара на захар не е взета предвид при преценката на сериозността на нарушенията, фактът, че тя не е посочена като един от факторите, цитирани в тази връзка в точка 167, алинея 2 от съображенията от оспорваното решение, не може да се представя като илюстрация за липсата на обосновка в решението по тази точка. Ищецът никъде не е доказал, че ако Комисията наложи глоба за нарушение на правилата за конкуренция на пазара на захар, тя следва да мотивира своята преценка на сериозността на нарушението по отношение на положението, постановено в Решението по дело *Suiker Unie* и др./Комисия, посочено по-горе.

253. В допълнение на това, Съдът отбелязва, че Комисията изрично се е позовала на факта, че поведението на ищеца на неговия пазар е довело до нарушаване на общия пазар (точка 167, алинея 3, трето тире от съображенията от оспорваното решение). Комисията се е позовала също така, в абзаца, който се занимава със сериозността на нарушението, на различните характеристики на пазара и на въпросния продукт, като е поставила нарушенията на ищеца в техния икономически и правен контекст, като е счела техните последици, че са в ясно противоречие с целите на общия пазар и като е взела предвид факта, че захарта е важна за промишлеността съставка и основен хранителен продукт (вж. в този смисъл Решение по дело United Brands/Комисия, посочено по-горе, точка 290).

254. Освен това, обратно на това, което ищецът предполага, абзаците от Решението по дело Tréfileurope/Комисия, посочено по-горе, които той цитира, за да установи, че глобите са по-леки за предприятия в селскостопанския сектор, по никакъв начин не установява такова правило. Следователно, никакво смекчаващо вината обстоятелство не може да се припише на обикновения факт, че дейностите на ищеца спадат към селскостопанския сектор.

255. На последно място, ищецът вече не може да твърди, както е правил на съдебното заседание, че той е бил дискриминиран при определяне на размера на глобата чрез сравнение с адресата на Решение 98/538/ЕО на Комисията от 17 юни 1998 г. относно процедура за прилагане на член 86 от Договора за ЕО (IV/36.010-F3 - Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato) (ОВ L 252, стр. 47). Той се позовава на определянето на основния размер на глобата по това дело в минималния размер въз основа на твърдяната малка сериозност на въпросното нарушение, и на неговия обхват – ограничен до пазара на отделна държава-членка. От друга страна, от основанията на това решение, разглеждащо преценката на сериозността на нарушението (точки 63 - 71 от съображенията), е ясно, че тъй като характерът и целта на нарушението са частично неблагоприятни за конкуренцията, дори ако неговото действително влияние на пазара да е било сравнително малко и ограничено до отделна държава-членка, въпреки това е било необходимо да се направи заключението, че това е сериозно нарушение. Въз основа на преценка единствено на сериозността на нарушението, размерът на глобата е определен по това дело на 3 000 000 ECU. Впоследствие размерът е удвоен до 6 000 000 ECU, на основание продължителността на нарушението, която е била седем години. Следва, също така, да се отбележи, че информацията, дадена в това решение, не дава възможност да бъде определен процентът от оборота на въпросното предприятие, спрямо който е определена наложената му глоба. При липсата на такава информация, не може да се прави сравнение между размера на глобите по посоченото по-горе дело и размера на глобата по настоящото дело.

256. Първата част на първото правно основание от допълнителните искания искане трябва следователно да бъде отхвърлена.

По твърдяното наказване на нарушения, които не са правилно установени

257. Във втората част на своето първо правно основание, ищецът отново оспорва наличието на редица нарушения, а именно – избирателни ниски цени, гранични отстъпки, замяна на продукти и отстъпка за лоялност, и съответно счита тяхното наказване за неоправдано.

258. Той твърди, първо, че, за разлика от диспозитива на оспорваното решение (член 1), нито изложението на възражения, нито мотивите на оспорваното решение упоменават

предоставянето на избирателно ниски цени на клиенти на френския вносител през 1986 г. като едно от действията, спрямо които следва да се наложи глоба. Възможността за глоба за избирателно определяне на цени, посочени само за периода след 1993 г.; ищецът е узнал това в отговор на изложението на възражения и Комисията не е дала становище в друг смисъл в хода на административната процедура.

259. Следва да се припомни (вж. точка 124, по-горе), че Комисията не е установила, че между 1986 и 1988 г. ищецът е предоставил избирателно ниски цени на клиенти на вносител на френска захар (член 1, точка 1 от диспозитива на оспорваното решение).

260. Първоинстанционният съд има неограничена юрисдикция по смисъла на член 172 от Договора за ЕО (понастоящем член 229 ЕО) да се произнася по искове, насочени срещу решенията, с които Комисията налага глоба, и по-специално може да отмени или намали глобата по силата на член 17 от Регламент № 17 (вж. Решения от 6 октомври по дело Tetra Pak/Комисия, посочено по-горе, T-83/91, точка 235 и по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 230).

261. В съответствие с това, размерът на глобата, наложена на ищеца трябва да бъде намалена.

262. Второ, ищецът твърди, че оспорваното решение му налага глоба за гранични отстъпки, които се твърди, че е предоставил между 1986 и 1988 г., въпреки че доказателството в изложението на възражения се отнася за периода от м. април 1986 г. до м. юли 1987 г. Според оспорваното решение, тези отстъпки са били прилагани през конкретни периоди между 1986 и 1988 г. (точка 167 от оспорваното решение). По този начин, с изключение на отстъпките, направени през няколко седмици между 23 май 1987 г. и м. юли 1987 г., те са били за определено време съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 2988/74 на Съвета от 26 ноември 1974 г. относно давността при налагане и изпълнение на санкции в областта на правото на транспорт и на конкуренция на Европейската икономическа общност (ОВ L 319, стр. 1).

263. Съдът вече е постановил, че доказателството, цитирано в оспорваното решение, установява, че граничните отстъпки са направени преди м. юли 1987 г., и че тяхното приложение е било винаги предвиждано за в бъдеще, когато това се окаже необходимо (вж. точки 173 - 193 по-горе). Аргументът на ищеца трябва да бъде отхвърлен във всички случаи, тъй като въпросните гранични отстъпки представляват продължаващо нарушение от 1986 - 1988 г. Ищецът не може да се опитва да прави разграничение между граничните отстъпки, предоставени преди и тези, предоставени след 23 май 1987 г. с цел ограничаване. Датата, която следва да се вземе предвид, с оглед прилагането на разпоредбите на Регламент № 2988/74, е 27 септември 1985 г. Това на практика е началната дата на петгодишния период, предхождащ първата мярка, свързана със запитване от страна на Комисията по този въпрос (точка 165 от оспорваното решение). Комисията не е оспорила нито един акт на ищеца, предхождащ тази дата, в член 1, точка 1 от оспорваното решение.

264. Трето, ищецът възпроизвежда аргумента, очертан в четвъртото правно основание от основните му искания, за да оспори глобата, наложена за замяна на продуктите и отстъпките за редовни клиенти.

265. В тази връзка, вече беше постановено, че аргументите на ищеца не могат да засегнат законосъобразността на член 1, точки 2 и 3 от оспорваното решение, така че те не могат да повлияят на законността на член 2.

По прилагането от ищеца на продължителна и обширна политика на злоупотреби от 1985 г.

266. Ищецът започва, като оспорва, че всички негови действия в Ирландия може да се счита, че са предназначени да защитават неговото положение (точка 156 от съображенията и член 1 диспозитива на оспорваното решение), като се има предвид неговото положение в контекста на единната организация на пазара на захар, тези действия не могат да се представят като част от политика, предназначена да увреди съществено или да елиминира всяка форма на конкуренция на въпросните пазари (точка 167 от съображенията). Като преценя поведението на ищеца по този начин, Комисията не е взела предвид и последиците от приватизацията на ищеца през 1991 г., и по-специално след цялостните проверки, на които е бил подложен, делата срещу него, заведени пред националните съдилища и преустройството на неговото висше ръководство. Прекъсването на неговото управление, предизвикано от това, би изглеждало, че изключва твърдението за постоянно и обширно намерение за злоупотреба с господстващо положение през съответния период.

267. Той посочва, също така, че през 1991 г. са приети редица решения за корекция, дори преди Комисията да е формулирала своите първоначални възражения по административната процедура IV/33.705, и решенията са били определени между другото в перспектива с дата 6 април 1991 г. Ищецът по-нататък критикува Комисията, че е в оспорваното решение е посочила (точка 167 от съображенията), че публикуването на този документ не предотвратява злоупотребите с цени, когато Комисията е била наясно за системата за отстъпки за износа, след като е провела инспекция в Дъблин 1991 г., и не е посочила към онзи момент, че тя трябва да бъде прекратена.

268. На последно място, той отхвърля твърдението на Комисията, че той само е научил за съществуването на PFA през лятото на 1994 г. Ищецът се позовава в тази връзка на редица документи, които Комисията е взела от неговите помещения при административната процедура, и които са приложени към изложението на възражения от 22 април 1993 г. (документи IV/33705/1221, 1335, 1410, 1459, 1757 и 1762). Освен това, устните обяснения са били изисквани от инспекторите на Комисията.

269. Последиците от приватизацията на ищеца през 1991 г., които се твърдят, не могат да докажат, че Комисията неправилно е счела, че различните случаи на злоупотреба, за които е било установено, че са извършени в член 1 от оспорваното решение, представляват част от продължителна и обширна политика на злоупотреби от ищеца за целия период на нарушение.

270. Освен факта, че много от случаите на злоупотреба, които са извършени след приватизацията на ищеца през 1991 г., са имали същата цел, като тези преди приватизацията, а именно да защити своя национален пазар и да намали съществуващата на него конкуренция, Съдът счита, че ищецът е продължил да прилага своята система за PFA през въпросния период до приемането на оспорваното решение (вж. точки 125 - 149 по-горе). Той не може да твърди в тази връзка, че непрекъснатостта е частично оправдана от липсата на реакция от Комисията, след като е станало ясно съществуването на системата през 1991 г. Въпреки че е осъдила тези действия във възраженията от 25 март 1996 г., ищецът все още не ги е преустановил до датата на приемане на оспорваното решение. Малко би било постигнато, съответно, с

определянето на точната дата, на която Комисията действително е узнала за съществуването на PFA.

271. Освен това, както Комисията е посочила, решенията за корекции, приети от ищеца през 1991 г., след неговата приватизация, не го възпрепятстват впоследствие да наруши член 86 няколко пъти, не само като продължава да прилага своята система за PFA, но и като налага дискриминационни цени за захар на едро, доставяна за конкурентни предприятия, които опаковат захар (член 1, точка 5 от оспорваното решение) и като предоставят целеви отстъпки и избирателни намаления на определени клиенти на пазара на захар на дребно (член 1, точка 6 от оспорваното решение).

272. Тази трета част на първото правно основание от допълнителните искания, следователно трябва да бъде отхвърлена.

По липсата на старание от страна на Комисията при разглеждане на преписката по делото

273. Ищецът счита, че решението на Комисията да раздели административните процедури, броят на служителите, натоварени със случая и значителната продължителност на административната процедура следва да се считат за смекчаващ вината фактор при определяне размера на глобата, тъй като те показват липсата на старание в Комисията при провеждане на нейните проучвания (Решение по дело Commercial Italiano et Commercial Solvents/Комисия, посочено по-горе, точка 51). По-специално той упреква Комисията, че ненужно е съсредоточила своите проучвания върху целите, свързани с член 85 от Договора, които са били доказани като необосновани на заседанията през м. октомври 1992 г. и септември 1993 г., както и че е чакала твърде дълго, преди да съобщи възраженията, свързани с член 86 от Договора, въпреки че е била наясно със свързаните с това факти от м. февруари 1991 г., датата на втората проверка.

274. Ищецът подчертава, че съгласно основен принцип на правото на Общността Комисията е длъжна да действа в разумен срок при приемането на решения, вследствие на административна процедура, свързана с политика в областта на конкуренцията. По този случай нито сложността на делото, нито поведението на ищеца е наложило такава продължителна процедура. На съдебното заседание, ищецът се е позовал и на принципите, установени от Решение на Съда от 17 декември 1998 г., по дело Baustahlgewebe/Комисия (C-185/95 P, Recueil стр. I-8417).

275. Ищецът също отхвърля твърдението на Комисията, че по време на административната процедура той е допринесъл за приемането на решение съгласно член 11, параграф 5 от Регламент № 17 (Решение C(95)1837 окончателно от 19 юли 1995 г.). Това решение формално повтаря по-ранни въпроси, на които ищецът твърди, че е отговорил с писмо от 18 май 1995 г. (приложение № 5 към исковата молба). Незадоволителният първи отговор, произтичащ от неточност на определена информация от трети лица, за които ищецът не е бил наясно към онзи момент, не е недостатък на ищеца. Вместо да провери достоверността на своите източници, Комисията сляпо се е позовала на информация и е изисквала от ищеца, неизбежно без успех, да допълни своя отговор от 18 май 1995 г., което ищецът твърди, че се е опитал да направи на 8 август и 20 октомври 1995 г.

276. Основен принцип на правото на Общността е, че Комисията трябва да действа в разумен срок при приемането на решения, вследствие на административна процедура,

свързана с политиката на конкуренцията (Решение по дело SCK и FNK/Комисия, посочено по-горе, точка 56). Следователно, необходимо е да се провери дали по това дело Комисията е нарушила общия принцип, че тя трябва да действа в разумен срок в процедурата, преди приемането на оспорваното решение.

277. За да установи общата продължителност на административната процедура, която е довела до приемането на оспорваното решение, необходимо е на първо място да се определи кои периоди следва да се вземат предвид спрямо ищеца, след първото проучване на Комисията. Комисията е завела няколко дела срещу ищеца, като от тях само три и последното (вж. точки 3 - 7 по-горе) са довели до приемането на решение за установяване на определени нарушения. Първата проверка на Комисията в централното ръководство на ищеца в Дъблин е била на 25 септември 1990 г. (точка 165 от оспорваното решение). Административната процедура по това дело е извършена между 25 септември 1990 г. и 14 май 1997 г., датата на която е прието оспорваното решение, като по този начин се постига продължителност от приблизително 80 месеца.

278. От друга страна, въпросът дали продължителността на административната процедура е разумна трябва да се определя във връзка с конкретните обстоятелства по всяко дело, и по-специално неговия контекст, различните процедурни етапи, следвани от Комисията, поведението на страните в хода на процедурата и сложността на делото (Решение по дело SCK и FNK/Комисия, посочено по-горе, точка 57).

279. По това дело, процедурата се е състояла от много етапи, които са прекъснати от подаването на жалби (вж. в тази връзка, точки 1 - 5 от оспорваното решение) и от проверката на аргументите, представени в защита на ищеца. Първите проверки, проведени от Комисията в централния офис на ищеца и централния офис на неговия клон, през 1990 и 1991 г., в контекста на по-широко проучване относно поведение, което нарушава член 85 от страна на няколко рафинерии, са накарали Комисията да изпрати на ищеца първите възражения на 4 май 1992 г. Тази първа процедура е приключила на 2 август 1995 г. (вж. точка 3 по-горе). Втората процедура е започнала на 22 април 1993 г. с изпращането на втори възражения относно поведение, започнато на 22 април 1993 г. с информирането за втори възражения срещу поведение, което нарушава членове 85 и 86. На 28 юни 1995 г., Комисията е уведомила ищеца за преустановяване на част от тази втора процедура съгласно член 85 (вж. точка 4, по-горе). На 19 юли 1995 г., Комисията е приела решение съгласно член 11 от Регламент № 17 (вж. точка 4, по-горе). През м. януари 1995 г., Комисията е преследвала своите инспекции на място (вж. точка 5, по-горе). На 25 март 1996 г., на последно място, той е изпратил изложението на възражения.

280. Следователно, въпреки че между началото и приключването на административната процедура са минали доста месеци, ясно е, че през този период Комисията е предприела редица мерки. Освен това ищецът не обвинява Комисията, че не е действала през този период, а че е отделила твърде много време на възраженията, отнасящи се до член 85. В тази връзка, обаче, двете процедури относно поведението нарушаващо член 86 (втората и третата процедура) са започнали най-рано на 22 април 1993 г., датата на която са изпратени вторите възражения. Следователно по-малко от половината от общата продължителност на административната процедура е посветена изключително на член 85.

281. Освен това, както Комисията посочва, ищецът не може да претендира, че е бил увреден от вниманието, с което Комисията е проверила възраженията, основаващи се на нарушение на член 85, тъй като всички тези възражения са отпаднали. Ищецът също

така е имал възможност по всеки случай да изкаже своето становище по възраженията съгласно член 85, които са му били изпратени. В отговор на въпрос от Съда, той изтъква, че той е отговорил на първите две възражения на 11 септември 1992 и на 1 септември 1993 г., и че е участвал на заседанията на 6 октомври 1992 г. и на 21 и 22 септември 1993 г.

282. По отношение на възраженията съгласно член 86, първият период, който следва да бъде взет под внимание, е периодът, изминал между изпращането на вторите възражения на 22 април 1993 г. и изпращането на третата група възражения на 25 март 1996 г., период от 35 месеца. Следва да се отбележи, обаче, че през този период, ищецът е имал възможност да отговори на вторите възражения на 1 септември 1993 г. След като е изслушал аргументите на ищеца в отговор на вторите възражения, Комисията го е уведомила, че тя преустановява двете процедури, започнати съгласно член 85 на 28 юни и 2 август 1995 г., и му е наредила да отговори на искане за информация съгласно член 11 от Регламент № 17 на 19 юли 1995 г. Въпреки че страните се различават по въпроса за значението на тази инструкция, обясненията, дадени от ищеца по настоящото дело, не подкрепят извода, че нейното приемане е било в резултат на грешка от страна на Комисията при разглеждане на случая. Още повече, че става въпрос за дело с фактическа сложност, по което Комисията е трябвало да се занимава с различни оплаквания, което не се оспорва от ищеца. Периодът от 35 месеца, които са изминали между второто и третото изложение на възражения, следователно не изглежда необоснован.

283. Крайният период, който следва да се вземе предвид, е този, който е изминал между приемането на третите възражения на 25 март 1996 г. и приемането на оспорваното решение на 14 май 1997 г. През този период, на 12 юли 1996 г., ищецът е изпратил своя отговор на възраженията (вж. точка 6 по-горе). Изминаването на период от около 10 месеца за изготвянето на крайното решение на всички официални езици на Общността не представлява нарушение на принципа, че Комисията трябва да се произнесе в разумен срок по административна процедура относно политика в областта на конкуренцията (вж. Решение по дело SCK и FNK/Комисия, посочено по-горе, точка 66).

284. Ищецът не може да се позове на своето собствено поведение по време на административната процедура, за да увеличи значението на продължителността на процедурата. Дори ако той се беше постарал по всеки случай да отговаря в определения срок, той все още не е преустановил случаите на злоупотреба, които вече са идентифицирани във възраженията (тези посочени в член 1, точки 4, 5 и 6) към момента, в който е прието оспорваното решение.

285. Следователно, въпреки общата продължителност на административната процедура преди приемането на оспорваното решение, имайки предвид конкретните обстоятелства по делото, решението не е опорочено от нарушение на принципа, изискващ от Комисията да действа в разумен срок. Във всеки случай, ищецът не може да се позовава на решението по делото *Baustahlgewebe*, тъй като въпросните периоди по това дело се отнасят за продължителността на процедурата пред съдебните органи на Общността, а не само за продължителността на административната процедура.

286. От горното следва, че четвъртата част на първото правно основание от допълнителните искания, трябва да бъде отхвърлена.

По новостта на понятието за злоупотреба със съвместно господстващо положение

287. Ищецът твърди, че понятието за съвместно господстващо положение до момента не е било практически приложено, когато е било извършено поведението, разглеждано по настоящото дело. Злоупотребите, посочени в член 1, точки 1 и 3 от оспорваното решение, са се случили преди да е било прието Решение 89/93/ЕИО на Комисията от 7 декември 1988 г. относно процедура за прилагане на членове 85 и 86 от Договора за ЕИО (IV/31.906 - Verre plat) (ОВ L 33, стр. 44). Появата на новото понятие за съвместно господстващо положение трябва да се има предвид, когато се определя размерът на глобата (Решение по дело AKZO/Комисия, посочено по-горе, точка 163).

288. Освен това ищецът изтъква, че единствената релевантна информация, която следва да се получи от *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, е в смисъл, че аргумент, основаващ се на нововъзникнало обстоятелство, не може да се потвърди при липсата на нововъзникнал факт. В проекта за съобщение от 10 декември 1996 г. (СОМ(96)649 окончателен) на Комисията относно приложение на правилата за конкуренция за споразуменията за присъединяване в телекомуникационния сектор, самата Комисия отбелязва, че „обстоятелствата, при които съществува съвместно господстващо положение, и при които с него се злоупотребява, все още не са напълно изяснени от съдебната практика на съдилищата в Общността или от практиката на Комисията и правото все още се развива”.

289. Комисията отхвърля аргумента на ищеца, който твърди, че оспорваното решение се основава предимно на констатацията, че ищецът заема самостоятелно господстващо положение, докато констатацията за съвместно господстващо положение е направена изцяло като алтернативна.

290. Като предварителна бележка, трябва да се отбележи, че прочитът на оспорваното решение, предложен от Комисията в нейна защита, не може да бъде приет (вж. точки 25 - 31 по-горе).

291. Въпреки че е установена съдебна практика, че при определянето на размера на глобата трябва да се вземе предвид факта, че нарушенията попадат в клон на правото, в който правилата за конкуренция никога не са били ясно поставени (Решение по дело AKZO/Комисия, посочено по-горе, точка 163), има много фактори, които да покажат, че по това дело, ищецът няма право да се позовава на факт, за който се твърди, че е нововъзникнал, а именно – понятието за съвместно господстващо положение.

292. Дори ако към момента когато ищецът и SDL са предприели различни видове поведение, което е представлявало злоупотреба с тяхното съвместно господстващо положение, тоест между 1986 и 1988 г. (член 1, точки 1 - 3), това понятие все още не е било установено в правото в областта на конкуренцията – Решение 89/93/ЕИО, цитирано по-горе, е с дата 7 декември 1988 г. а проектът за съобщение на Комисията (СОМ(96)649 окончателно), откъс от който ищецът цитира, е от 10 декември 1996 г., целта на случаите на злоупотреба, в които ищецът, и SDL са обвинени за периода преди м. февруари 1990 г., а именно защита на своето пазарно положение и предотвратяване на вноса на захар в Ирландия, не е нещо ново за правото в областта на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело *Compagnie maritime belge transports* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 248).

293. Освен това, както отбелязва Комисията, бележката от 21 ноември 1988 г. (вж. точка 64 по-горе) ясно показва, че освен факта, че ищецът е знаел степента на своето положение и положението на SDL на двата разглеждани пазара, и ищецът и SDL са били наясно с близките икономически връзки между тях и възможността за координиране на тяхното поведение на пазара.

294. При тези обстоятелства, трябва да се заключи, че Комисията не е нарушила член 15, параграф 2 от Регламент № 17 като не възприема нововъзникналото обстоятелство, което се твърди, понятието за съвместно господстващо положение като смекчаващо вината обстоятелство към момента на определяне на глобата. Тази пета част от първото правно основание от допълнителните искания следователно трябва да бъде отхвърлена.

2. По второто правно основание, изведено от нарушение на член 3, параграф 1 от Регламент № 17

295. В член 3 от оспорваното решение, Комисията нарежда на ищеца да преустанови нарушенията, посочени в член 1, точки 4, 5 и 6, доколкото вече не е направил това и да се въздържа от повторение на такива действия или поведение.

296. Ищецът твърди, първо, че нареждането да се въздържа от предоставяне на целеви отстъпки на потребители на захар на дребно, както е определено в член 3, алинея 4, първо изречение от диспозитива на оспорваното решение, нарушава член 3, параграф 1 от Регламент № 17, тъй като то е с по-широк обseg, отколкото нарушението, за което то се отнася и което е установено в член 1, точка 6, буква,,i) от този диспозитив. Комисията не се е позовавала на обвързващата сила на въпросните отстъпки, тъй като член 1, точка 6, буква i) се отнася само за целеви отстъпки, които уж са довели до обвързване на групи от търговци на едро с ищеца. Обясненията на Комисията са основани на неправилно тълкуване на член 3, алинея 2 от оспорваното решение.

297. Освен това, ищецът твърди, че нареждането да преустанови останалите отстъпки, както е посочено във втората част от третата алинея на член 3 от оспорваното решение, също нарушава член 3, параграф 1 от Регламент № 17, доколкото то действително засяга системата за допълнителни отстъпки, за които не е официално установено, че представляват злоупотреба в съответната част от диспозитива, член 1, точка 5, тъй като само осъжда активната ценова дискриминация срещу конкурентните предприятия, опаковачи захар, на пазара на дребно. В тази връзка, ирелевантно е дали този откъс от диспозитива се основава на точка 145 или на точка 149 от съображенията от оспорваното решение. Комисията изисква от ищеца да се въздържа от предоставяне на всякакви други отстъпки, дори ако те не са дискриминационни, което излиза извън обсега на член 1, точка 5 от оспорваното решение.

298. Следва да се припомни, че член 3, параграф 1 от Регламент № 17 трябва да се прилага според характера на установеното нарушение и може да включва нареждане да се извършат определени действия или неща, които незаконно не са били извършени, както и нареждане да се преустановят определени действия, практики или ситуации, които противоречат на Договора (Решение по дело *Istituto Chemioterapico Italiano et Commercial Solvents/Комисия*, посочено по-горе, точка 45). Забраната може да включва само практики, които са несъвместими с разпоредбите на Договора за ЕО (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 1995 г., по дело *Schöller/Комисия*, T-9/93, Recueil стр. II-1611, точка 159).

299. По това дело, член 3 от диспозитива на оспорваното решение съдържа логична поредица от нареждания, предназначени да предотвратят повтарянето на действия, несъвместими с член 86, като се започва от общото към конкретното и от настоящото към бъдещото.

300. По този начин, алинея 1 изисква от ищеца незабавно да преустанови всички нарушения, които все още извършва към момента на приемане на оспорваното решение, а именно тези, установени в член 1, точки 4, 5 и 6. Това е изцяло в съответствие с изискванията на съдебната практика по този въпрос, което не се отрича от ищеца.

301. Алинея 2 забранява на ищеца да продължава всяко от тези нарушения за в бъдеще или да предприема някаква мярка с равностоен ефект. Това също е в съответствие с изискванията на съдебната практика, тъй като се отнася единствено за поведение, което е несъвместимо с Договора.

302. Алинея 3 постановява за в бъдеще нареждането, дадено във алинея 2, като по-специално се отнася за дискриминационните намаления, а именно отстъпките за износ и отстъпките, дискриминиращи конкурентните предприятия, които опаковат захар. Обяснението на общата забрана за бъдещето, формулирана във втората алинея, по този начин обхваща по-специално нарушенията, установени в член 1, точки 4 и 5. Тя също се отнася само за пазара на едро.

303. Алинея 4 постановява за в бъдеще общото нареждане, дадено във втората алинея, по-специално относно избирателните отстъпки на клиенти на конкурентни предприятия, които опаковат захар и за предоставянето на целеви отстъпки на купувачи на захар на дребно. Това допълнително доразвиване на общото нареждане за бъдещето по този начин специално обхваща нарушенията, установени в член 1, точка б, от които букви i) и ii) се отнасят за конкретните случаи, разгледани в оспорваното решение. Тя се отнася единствено за пазара на захар на дребно, за разлика от уточнението, направено в третата алинея.

304. Логичната последователност на алинеи 2, 3 и 4 от член 3 от оспорваното решение е показана от използването на изразите „по-специално” в началото на алинея 3 и „също” в началото на алинея 4. Съответствието на алинея 2 със съдебната практика логично се разпростира и спрямо алинеи 3 и 4, тъй като последните само доразвиват общото нареждане.

305. Следователно, липсата на последователност, която ищецът установява, между член 1, точки 4, 5 и 6 и член 3 от диспозитива на оспорваното решение не се потвърждава от фактите. Следователно, не може да се констатира нарушение на член 3, параграф 1 от Регламент № 17.

306. От горното следва, че второто правно основание от тези допълнителни искания също трябва да бъде отхвърлено.

307. Тъй като по настоящото дело, единствено втората част на първото правно основание от допълнителните искания трябва да бъде частично уважена (вж. точки 258 - 261 по-горе), Съдът при изпълнение на неограничената си юрисдикция ще намали размера на глобата, изразена в евро съгласно член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1103/97 на Съвета от 17 юни 1997 г. относно определени разпоредби, отнасящи се до въвеждането на еврото (ОВ L 162, стр. 1) на 7 883 326 EUR.

По съдебните разноски

308. Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, последният може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно

или няколко от предявените основания. Тъй като искът е само частично уважен, Първоинстанционният съд ще направи справедлива преценка на делото, като реши, че ищецът ще понесе направените от него съдебни разноски и две трети от съдебните разноски, направени от Комисията, а Комисията ще понесе оставащата една трета от направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети състав) реши:

- 1. Отменя член 1, точка 1 от оспорваното решение, тъй като счита, че между 1986 и 1988 г. ищецът е предоставял изборително ниски цени на клиентите на френски вносител на захар.**
- 2. Намалява глобата, наложена на ищеца с член 2 от оспорваното решение, на 7 883 326 EUR.**
- 3. Отхвърля иска в останалата му част.**
- 4. Ищецът ще понесе направените от него съдебни разноски и две трети от съдебните разноски, направени от Комисията.**
- 5. Комисията ще понесе една трета от направените от нея съдебни разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 октомври 1999 година.

Подписи